

Chúa Ban Phước

Contents

Chúa Ban Phước	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	36
7. Chương 7	42
8. Chương 8	50
9. Chương 9	55
10. Chương 10	61

Chúa Ban Phước

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, hắc bang lão đại VS học sinh cấp 3, bá đạo công + nữ vương thụ ~ công sủng thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chua-ban-phuoc>

1. Chương 1

Gió lạnh mang theo thanh âm gào thét kinh thiên động địa từ cửa sắt truyền tới, làm cho nam thiếu niên đang bất động trong kho nhẹ nhàng mở mắt xung quanh hắc ngỗng ngang ba bốn thi thể, cũng theo gió tản mát ra mùi vị tanh tươi của máu tươi.

“Kẹt!”, cửa kho hàng bị mở ra, người kia một thoáng thất thần rồi nhanh chóng chạy tới gần.

Cảnh cục bộn rộn sự vụ cuối cùng cũng cử người đến sao? Nam tử được nâng lên một cách nhẹ nhàng, trong lòng mơ mơ hồ hồ phán đoán giây tiếp theo, hắc cảm thấy trên mặt ươn ướt.

Trời mưa sao? cổ sức hé mi, trước mắt nam tử toàn thân cao thấp đều là thương tích do súng bắn đả thương chỉ là một mảnh trắng xoá như sương mù, mờ mờ thấy được gương mặt thanh tú đến mức kinh ngạc.

Là hân? Thật tốt, là các huynh đệ đã tìm được nơi này.

“Chẳng phải cậu đã nói....từ khi cha mẹ cậu qua đời....Cậu cả đời....cũng sẽ không vì ai rơi lệ sao?” nam tử nhếch nhếch khóe miệng, cảm thấy khuôn mặt xinh đẹp trước mắt đang không ngừng lắc qua lắc lại, biểu tình như hôm nay là ngày tận thế, phi thường buồn cười.

Nhưng sau đó, hân cảm thấy gương mặt kia nước mắt càng nhiều.

“Đừng khóc....Tôi hiện tại đã vì cậu.... Báo thù a....Không cần phải khổ sở như vậy.”

“Tôi không nên cố chấp như vậy, khẳng khái đòi phải báo thù....Tôi không muốn cậu....Vì tôi....” nguyên lai vóc người xinh đẹp, thanh âm nghe cũng là thật êm tai.

Nam tử mỉm cười, dùng chút sức lực còn lại vươn tay lau đi nước mắt trên gương mặt xinh đẹp kia.

“Tôi sẽ không chết..., bởi vì, cậu còn chưa hoàn toàn thuộc về tôi....”

“Tôi bằng lòng, tôi cái gì cũng đồng ý hết, van cầu cậu đừng rời bỏ tôi!” nhanh chóng cầm lấy tay nam tử vội vàng đáp ứng, “Nhanh đứng dậy, chúng ta lại đánh một trận quyết định xem ai ở phía trên!”

“Lúc này, cậu còn chưa nghĩ ra hử....” nam tử cười to, khụ khụ vài tiếng ho ra toàn máu, tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, thân thể cũng càng ngày càng nặng, chỉ cảm nhận được cánh tay vẫn luôn chế trụ sau lưng đang run rẩy gắt gao ôm chặt hân. (—đoạn này chém)

“Đừng! Nhanh đứng lên, chúng ta lại đánh một trận!” đau đớn gào thét, nam tử cảm thấy lúc này hình như còn có người không ngừng lôi kéo thiếu niên xinh đẹp, ý định cưỡng chế kéo hân đi.

“Không được quên tôi....Kiếp sau....Khụ khụ, nhất định phải cùng một chỗ....”

Thượng đế nhất định sẽ phù hộ chúng ta....” kiệt sức, nam tử thì thào những lời sau cuối.

Cuối cùng cũng ý thức được sự việc, bên tai liên truyền đến một trận kêu khóc tê tâm liệt phế, mọi giác quan đều đình chỉ, ngũ tạng như bị thiêu đốt, đau đớn tột bậc.

Tại sao mi thiếu niên kia lại thương tâm như thế? Chẳng lẽ là bởi vì đối phương cảm thấy sẽ không còn được gặp lại hân sao? Nếu là như vậy....

Đừng khóc, tôi nhất định sẽ ở bên cậu, cho dù có phải chết, kiếp sau tôi chắc chắn sẽ tìm được, để một lần nữa ở bên cậu....

“Bịch!” một chiếc gối trắng bị ném tới, đập trúng mặt thiếu niên đang nằm trên giường, gối vừa được nâng lên, liền lãnh trọn hai cái bạt tai đau đến rơi nước mắt, thiếu niên đang nói mớ oa oa kêu to rồi tỉnh giấc.

“Mẹ a, có thể gọi dậy một cách nhẹ nhàng hơn không vậy?” xoa xoa má ngất ngư nói, vừa bị đánh khiến cậu ăn nói có chút không rõ ràng.

“Tiểu tử thôi, mỗi sáng sớm đều ngủ nướng đến chảy nước miếng, lại còn nói mớ, gào hét âm ỉ, thế có đáng ăn đòn không hử? Trần Tĩnh Phương tôi sao lại có đứa con tệ hại như vậy chứ, chẳng biết kiếp trước đã gây ra nghiệp chướng gì nữa?” người phụ nữ trung niên nhưng vẫn giữ được nhan sắc thời trẻ than thở, rồi bước đến xoa thiếu niên đang vùi mình dưới chăn dày, không lưu tình chút nào tông hân xuống giường.

“Ngày đó, một người anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong như cha chắc là bị trúng tà nên mới kết hôn với một người tề gia nội trợ chẳng biết, nữ công gia chánh cũng mù tịt như mẹ!” thiếu niên lầm bầm, trước khi Trần Tĩnh Phương nổi giận một lần nữa đã kịp tông cửa xông ra, chạy vào phòng rửa mặt.

Vội vàng rửa mặt xong, thiếu niên ngẩng đầu lẳng lặng chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn tú trong trong gương. Thực tình, hân đã nghĩ nát óc cũng không hiểu tại sao những việc thấy trong mơ kia cứ như đã từng trải qua vậy. (ta chém a)

Tả Lam cậu đây đường đường là học viên tài năng của trường điểm, thi vào trường học điểm cao hạng nhất, chính trực phong nhã hào hoa, dung mạo lại vô cùng vừa mắt cộng thêm một cặp kính không độ nhãn nhận lại càng hấp dẫn, bất kể nam sinh hay nữ sinh.

Xét cả về thể xác lẫn tinh thần, cậu đều rất bình thường và khỏe mạnh, chính là một học sinh cấp ba tiền đồ rộng mở, tương lai xán lạn, ấy thế mà hằng đêm lại cứ mơ thấy một đôi nam nam trình diễn màn sinh tử luyến, lại còn không ngừng rơi lệ, thật biến thái nha?

Tả Lam nghĩ mãi mà vẫn không thể hiểu tại sao lại có giấc mơ này, không chỉ ngày một ngày hai mà là hơn chục năm nay rồi! Nếu bản thân không trộm mua tạp chí playboy, thích ngắm mĩ nữ ngực căng mông nảy, chân dài eo thon, thì cậu thật sự hoài nghi bản thân có vấn đề. (—chạy trời không khỏi nắng a tiểu Lam)

Trong mộng, nam nhân kia là bị dả thương mà chết, chảy thật nhiều máu cho nên làm cậu không nhìn rõ được biểu cảm của gương mặt kia, nhưng trực giác mách bảo rằng người kia đang đối mặt với thất bại, cho nên mới đoán mệnh? Tuy nhiên, người ôm nam nhân đã chết mà khóc lóc thương tâm kia đúng là một mĩ thiếu niên trắng trắng mập mập nha.

Nghĩ tới đây, Tả Lam không nhịn được mà cười d*ng d*ng hai tiếng. Mặc dù cậu đối với nam nhân không có hứng thú, mặc dù cậu vẫn luôn tự xưng là đẹp trai đến mức Thượng Đế còn phải ghen tị, nhưng mong muốn thưởng thức cái đẹp thì ai mà chả có, cho nên dù là Tả Lam trong mộng nhìn thấy tiểu mĩ nhân kia là cùng giới tính, lại cảm thấy hài lòng nên vẫn đánh giá rất cao thiếu niên kia, thế nào mà nhiều năm qua lại không có để ý tới.

Hiện tại, Tả Lam có thể đem tình tiết trong mộng kia viết ra không sai một chi tiết nhỏ nhất nào, nhưng mỗi lần đến giây phút cuối cùng cậu luôn cảm thấy tâm rất bị thương, không cách nào loại bỏ. Cho nên mỗi sáng tỉnh dậy, Tả Lam đều lệ rơi đầy mặt cùng với kêu gào đầy đau đớn rằng mĩ thiếu niên trong mộng kia ngàn vạn lần không được quên tiếp sau đó, mẹ của cậu – Trần Tĩnh Phương — đương nhiên sẽ dùng cách vô cùng “dịu dàng” để lôi cậu ra khỏi giấc mơ.

Haiz, một ngày ngủ đủ tám tiếng là tốt a, nếu không bị giấc mơ kì quái kia phiền nhiễu thì còn tốt nữa. Tả Lam sờ sờ cái cằm nhai nhai nghĩ nghĩ, cậu cảm thấy người trong mộng rất lạ, làm hại cậu cũng có chút không bình thường.

Chả lẽ không phải sao? Người trong mộng kia còn nói cái gì mà thượng đế sẽ phù hộ? Nhìn gia khóa đó một thân lỗ chỗ đạn găm đầy mình, còn ở trong một kho hàng, trên đất ngổn ngang đầy thi thể, nhìn cũng biết trước khi hấn ngã xuống đã giết rất nhiều người, nói không chừng chính là một phần tử xã hội đen tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ hiểm độc)....

Không đúng, phải nói gia khóa kia hẳn là một phần tử xã hội đen đồng tính luyến ái, tâm ngoan thủ lạt cực độ nguy hiểm, yêu mến mĩ thiếu niên.

Người như vậy còn có đức tin vào Chúa sao? Tả Lam đương nhiên sẽ lắc đầu, nhưng cậu cũng rất nhanh ném vấn đề này sang một bên.

Bởi vì Tả Lam đã thử rất nhiều phương pháp nhưng vẫn không thể tránh được giấc mơ kia, thậm chí có một lần cậu dùng thuốc ngủ quá liều thiếu chút nữa thì vào nhà xác, sau đó có đi bác sĩ, nhưng vẫn không ăn thua gì, Tả Lam một lần lại một lần nữa lạc vào cảnh giới kỳ lạ, mơ cùng một giấc mộng trước kia.

Hiện tại, Tả Lam đã không còn để ý nhiều tới giấc mơ kia, cái cậu quan tâm chính là ông bố cũng yêu thích ngủ nướng giống mình đã dậy chưa?....

Bởi vì, Tả Lam không muốn ăn bữa sáng “ngọt ngào” do người mẹ đảm đang của mình xuống bếp làm, cậu vẫn muốn giữ lại cái mạng nhỏ cùng một thân thể hương hương mềm mềm (thơm ngon, mềm mại) này nha, cậu còn muốn cưới một cô vợ ngoan hiền và có một nhóc con đáng yêu nữa a.

Sau mười lăm phút, Tả Lam rút cuộc cũng thoát được màn quở trách của mẫu thân, chạy ra khỏi nhà đến trường, một ngày bình thường lại bắt đầu. Nhưng mà sáng nay

Trần Tĩnh Phương ra tay có phần mạnh hơn so với mọi ngày, làm cho Tả Lam đến giờ vẫn cảm thấy mặt ửng ửng đau, mí mắt cũng giật liên hồi.

Điềm báo quái gở, hôm nay sẽ không phát sinh chuyện xấu gì chứ? Tả Lam nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt ngàn dặm không một đám mây, những tia nắng sớm rọi xuống như khuyến khích cậu gạt bỏ đi những ý niệm trong đầu đồng thời trong lòng lại tính toán có nên đi làm thêm để mua thuốc dưỡng nhan (bảo dưỡng, duy trì nhan sắc) cho bà má đang ở độ tuổi tiền mãn kinh hay không?

“Tả Lam, lúc nào cho tôi mượn cuốn tạp chí kia của cậu nhá?” đột nhiên một, tiếng nói từ đằng sau vọng tới.

Tả Lam vừa nghe thấy tiếng động liền bình thân lách mình, né qua một bên tránh được kẻ kia – một nam sinh mặc đồng phục giống Tả Lam – bổ nhào tới.

“Động tác của cậu nhanh nhẹn như thế, tôi thật sự không hiểu tại sao mấy nữ sinh kia lại cho rằng cậu là một cục cứng văn tĩnh (điềm đạm, dịu dàng, nho nhã) và thông minh a?” nam sinh kia hơi có điểm ủ rũ mà nói.

“Đúng nha, gia khảo này mặc dù kết quả học tập cao vời vợi, ấy thế mà lại hạ chiến thư với giáo viên, hút thuốc uống rượu, xem tạp chí khiêu d*m, còn thiếu cái gì chưa làm?” một nam sinh cấp 3 khác đi đến bên cạnh cũng không nhanh không chậm nói tiếp “càng quá đáng hơn chính là, thị lực của tên này rõ ràng tốt như vậy, làm gì mà lại đeo cặp kính này vào?”

“Hắc hắc, nếu như đám nữ sinh ưa nam sinh cuồng dã thiếu kiềm chế, tôi cũng chẳng cần phải giả bộ thành cái dạng này a.” Tả Lam đẩy đẩy cái gọng kính trên sống mũi nói.

Những lời này vào tai hai nam sinh kia càng khiến họ bất bình, cùng nhau nhào tới phía trước hồng lộ bỏ cái vỏ bọc giả tạo kia của Tả Lam xuống. Mặc dù vô cùng không cam lòng, nhưng hai nam sinh này không thể không thừa nhận rằng, Tả Lam đích xác được rất nhiều nữ sinh hoan nghênh, đương nhiên kia cũng không phải là lý do duy nhất.

Tả Lam thân hình tiêm trường (thon dài), bề ngoài tuấn tú tao nhã, chính là một mỹ thiếu niên tài trí. vốn là đã phi thường làm người khác chú ý, mà nhân cách của cậu lại vừa chân thật vừa mang theo chút ít hương vị phản nghịch nguy hiểm, tuy mâu thuẫn nhưng lại vô cùng hòa hợp trên người Tả Lam, làm cho không chỉ nữ sinh trong trường mà còn có cả ở những trường khác cực thích lượn lờ quanh quẩn bên Tả Lam, sẵn đón ân cần.

Hiện tại, phiền não lớn nhất của Tả Lam chính là, từ những nữ sinh kia, làm thế nào có thể chọn ra được một người xinh đẹp nhất, dịu dàng nhất, đáng người chuẩn nhất để có thể đảm đương vị trí bạn gái của cậu.

Tả Lam cho tới nay luôn cho rằng luyện ái cùng thanh xuân chỉ vụn vụn có một lần duy nhất, cậu chỉ có thể lựa chọn một người để bầu bạn. Cho nên cậu đôi khi như đại đa số nam sinh cao trung khác, lên xem tạp chí sắc tình, nhưng chưa từng sinh ý niệm tà ác trong đầu đối với nữ sinh.

Giao thiệp với nhiều nữ sinh đáng yêu, nhưng Tả Lam trước sau đều không có hành động nào quá phận, cậu cũng không biết tại sao, cho nên thường xuyên bị bạn bè phàn nàn hấp dẫn nữ sinh rồi lại lãng phí cơ hội. Nhưng bản thân Tả Lam cho rằng, cậu không đụng tới nữ giới chỉ vì nguyên nhân là một mực chờ đợi tình nhân trong mộng xuất hiện.

“Cho cậu xem một thứ tốt!” Nam sinh vừa nãy đánh về phía Tả Lam đột nhiên thu tay lại tạm dừng đùa giỡn, thần bí hề hề đem Tả Lam cùng một nam sinh khác kéo đến góc đường.

“Oh? Là cái gì hả Hứa Văn?” Tả Lam không đếm xỉa tới mở miệng hỏi, cực kỳ phối hợp với hành động khoe khoang của thằng bạn.

Nam sinh tên gọi Hứa Văn kia lục lọi trong túi sách một hồi, hơn nửa ngày mới móc ra một bao thuốc bột.

“Ngày hôm qua hẹn mấy nữ sinh cao trung Thanh Nghi đi ra ngoài chơi, trong lúc chờ các nàng liền mua được, nghe nói là loại mới ra năm nay, thời gian tác dụng rất ngắn hiệu quả cực cao, làm cho người ta phiêu phiêu d*c tiền d*c tử, nháy mắt liền hóa thân thành người đàn ông vĩ đại trên tình trường a...”

“Người có bị ầm đầu không thế? Từ đâu lấy được cái loại bột phấn kích d*c này hả?” Tả Lam cùng nam sinh khác bên cạnh thất kinh hỏi:

“Ngô Khải, cậu nghe tôi nói hết đã. Loại thuốc này hiện tại đều được các cặp đôi sử dụng a, nghe nói đối với thân thể con người tuyệt không có tác hại gì, ngược lại chỉ làm cho hai người yêu nhau cảm nhận được nhiều vui thú hơn thôi.”

“Oa, ý của cậu là, đây là loại đồ chơi t**h d*c hợp pháp?”

“Đúng a, nếu chúng ta có cái này, lúc cùng nữ sinh đi ra ngoài thì...”

“Tịch thu!” Tả Lam một tay đoạt lấy gói thuốc trong tay Hứa Văn, không khách khí đem cất vào trong túi áo.

“Cậu làm gì vậy?” Hứa Văn cùng Ngô Khải giật mình quay lại nhìn về phía Tả Lam.

“Các cậu định dùng loại thuốc dơ bẩn này cho các cô gái mình yêu thích uống? Đồ chơi t**h d*c? Gọi kiểu gì thì gọi, vẫn không thể che giấu được tội lỗi, tóm lại không cho phép dùng! Nếu để tôi phát hiện các cậu dùng nó...” Gương mặt thanh tú của Tả Lam xẹt qua một tia hung ác, bàn tay nắm chặt, các khớp xương kêu răng rắc.

“Tôi, chúng tôi biết rồi. Van cậu, đừng dùng biểu tình đáng sợ đó a!” hai nam sinh kéo kéo lỗ tai của chính mình nhận sai, đồng thời nhỏ giọng nói thầm “Cậu lớn lên xinh đẹp như vậy, chả làm gì nữ sinh cũng theo cả đàn, đâu hiểu được bị ai của những kẻ tướng mạo bình thường như chúng tôi a?”

“Nói cái gì thế hả?” Tả Lam trừng lớn mắt cậu hận nhất những kẻ nào có mắt không trông, nhìn cậu đẹp trai khôi ngô tuấn tú lại xuyên tạc thành “xinh đẹp” – hai chữ để hình dung nữ sinh, hơn nữa hai thằng bạn xấu xa kia mới sáng sớm lại còn ở trước mặt cậu vạch kế hoạch “săn gái”, tâm tình của cậu lập tức té xuống đáy cốc.

Thấy tình thế bất hảo, Hứa Văn cùng Ngô Khải vội vàng chạy nhanh về phía trước, chỉ cần đi sang bên kia đường, hòa mình vào đám đông thì bọn họ sẽ được an toàn bằng không, một khi chạm phải gót chân Achilles (tử huyệt) của Tả Lam bọn họ chắc chắn sẽ chết mà không biết bản thân đã chết như thế nào.

Dù sao hiện tại xung quanh cũng không có nữ sinh, Tả Lam quyết tâm thư giãn gân cốt luyện quyền cước với hai thằng bạn, liền hô to gọi nhỏ đuổi theo.

Ba nam sinh cấp 3 hi hi ha ha một đường truy đuổi đùa giỡn, chuyển qua bên kia đường, Hứa Văn cùng Ngô Khải đang chạy ở phía trước đột nhiên dừng lại, Tả Lam phanh không kịp đâm sầm vào lưng bọn họ.

“Đột nhiên dừng lại là sao? Chẳng lẽ các cậu nghĩ thông suốt, ngoan ngoãn để tôi đánh?” Tả Lam nói đến đây, tiếng cười kết một tiếng phanh lại.

Bởi vì qua khe hở giữa bả vai của hai thằng bạn, Tả Lam thấy được một người đàn ông khôi ngô thân hình vạm vỡ như gấu, một cước đem người đàn ông trung niên thân hình đồng dạng rắn chắc gạt ngã trên mặt đất, rồi đá thêm một cước, đứng xung quanh hai người còn loáng thoáng bảy tám người đàn ông mặc Tây trang màu đen.

“Tôi khuyên ông tốt nhất nên thành thật, sự kiên nhẫn của Boss là có giới hạn.” hùng nam (hùng = gấu, hùng nam = người đàn ông to lớn như gấu) hung dữ nắm đầu người đàn ông trung niên lên “Ng ngoan ngoan nói ra, ông giấu hàng ở đâu?”

Người đàn ông trung niên cắn răng không nói, đột nhiên nhổ một ngụm nước miếng vào mặt hùng nam.

“Mẹ kiếp, Boss của chúng ta cũng thật lâu chưa từng có hồi tới mấy việc nhỏ nhặt này, khó có dịp Lão Đại đi ra ngoài hít thở không khí trong lành, hết lần này tới lần khác thế nào lại toàn gặp gia hỏa ăn cây táo, rào cây sung này chứ, tiểu tử ngươi hôm nay là không phải ngại mạng quá dài đi?” hùng nam thô lỗ lau nước bọt dính trên mặt, cơn cuồng nộ khiến hắn không để ý tới ba học sinh cấp 3 đang đứng gần đó, từ túi quần lấy ra một con dao găm.

“Chúng ta đi mau đi.” Tả Lam phản ứng nhanh nhất, thấy thế vội vàng lôi kéo Hứa Văn cùng Ngô Khải.

“Vũ khí truyền thống hay là hiện đại, người thích loại nào?” thanh âm của hùng nam thay Hứa Văn cùng Ngô Khải đáp lại Tả Lam trước “hay là cho người đồng thời ném mùi cả hai đi.”

Nói xong, hắn lại như ảo thuật gia từ phía sau lấy ra một khẩu súng ngắn có gắn thiết bị giảm thanh, tay phải nổ súng vào đầu gối, tay trái cầm lấy dao găm cùng lúc hung hãn đâm vào mu bàn tay người đàn ông kia.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức vang lên, nam tử gương mặt thanh tú bay lên một cước đánh trúng miệng người đàn ông trung niên.

Ba học sinh cấp 3 chưa từng được chứng kiến cảnh tượng nào như vậy, lập tức ngây ra như phỗng. Hứa Văn cùng Ngô Khải thoáng cái nhuỷ chân ngã quỵ trên mặt đất, làm hại Tả Lam – kẻ lớn gan nhất trong ba người vẫn đứng thẳng lưng — hiện tại muốn chạy cũng không thể chạy, cậu thật sự không thể bỏ mặc bạn bè chạy trốn một mình được.

Bất buộc chính mình phải tỉnh táo lại, nhìn nam tử khề nhếch lằn môi mỏng lên thành nụ cười với người đàn ông trung niên, trực giác Tả Lam mách bảo rằng cái kẻ tiểu lí tàng đao kia so với hùng nam vừa này khó đối phó hơn rất nhiều.

“Dao găm ở bất kì cửa hàng tiện lợi nào cũng có thể mua được, đạn cũng là do chúng ta tự chế. Trong tình huống như vậy, nghĩ xem, cảnh sát có thể tìm hiểu được chuyện gì đã xảy ra?” đột nhiên một giọng nói trầm thấp từ phía sau hùng nam vang lên, những người đang vây quanh người đàn ông trung niên lập tức cung kính mở ra một lối đi.

Giọng nói của người này nghe cứ như từ trong miệng một đại thúc phát ra, rất có uy nghiêm, nhưng âm thanh này lại vô cùng quen thuộc. Đã từng nghe thấy ở đâu? Vì sao cảm thấy thanh âm dễ nghe này có chút quen tai? Tả Lam ngưng thần nhớ lại, lục lọi trong trí nhớ tìm về quá khứ, mà bên kia nam tử đã ngồi xổm ở bên cạnh người đàn ông trung niên đầu đầy mồ hôi.

“Nói, hàng ở đâu?” câu hỏi đầy uy hiếp, trong tay không hề có súng hay dao để bức cung như hùng nam vừa làm, Tả Lam chỉ thấy phía sau, nam nhân đang miễn cưỡng vươn tay, túm lấy đầu của người đàn ông trung niên, hỏi hột hỏi.

Nhưng Tả Lam lại nhìn thấy trong mắt người đàn ông trung niên kia sự sợ hãi tột độ như thể đang đối diện với quái vật Godzilla, ý chí chống đối trong mắt nhanh chóng tan rã, lúc trước còn một bộ thấy chết không sờn giờ cũng hoàn toàn biến mất.

Tả Lam cảm thấy hiếu kỳ, cậu nghĩ không ra tây trang nam tử kia đến tột cùng là có ma pháp lợi hại gì, chỉ vừa liếc một cái liền dọa kẻ không phục trước súng đạn gươm dao thành như vậy, chẳng lẽ gương mặt gia khoa này khủng bố đến mức làm cho người ta hoảng loạn tinh thần? Sẽ không phải là một gương mặt quái hình dị trạng gì chứ?

“Ba.” một tiếng động rất nhỏ vang lên khiến tinh thần Tả Lam hồi phục, đồng thời cũng làm cho đám người kia nghiêng đầu nhìn về phía ba nam sinh.

“Oa, Ngô Khải, cậu gục xuống thì cứ gục xuống, việc gì phải động chạm vào đồ vật này nọ a?” Hứa Văn sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hiện tại trước mặt bọn họ là những phần tử xã hội đen, đối với việc giết người phóng hỏa mà nói là chuyện thường ngày, đối phương nhất định sẽ giết người diệt khẩu.

“Tôi, tôi cũng không muốn đụng a. Sao biết bên chân vừa vặn có một cái hộp? Lao công cũng thật tắc trách, quét dọn đường cái cũng không sạch....Ồ ô ô, chẳng lẽ nơi này hoang vắng mà không cần dọn dẹp sạch sẽ sao? Thật sự là không chuyên nghiệp!” Ngô Khải vui đầu nén giận, càng không nhúc nhích được thân.

Tả Lam không chút suy nghĩ, dùng sức đá vào mông hai thằng bạn mỗi người một cước, túm bọn họ đứng dậy quay đầu bỏ chạy.

Nhưng mà giây tiếp theo, Tả Lam chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bốn phía bị bao vây. Không xong, xem ra hôm nay chạy trời không khỏi nắng, ngày mai báo chí có khi lại giật tít (title – tiêu đề) trên trang nhất: “Ba nam sinh cao trung vì chứng kiến xã hội đen thanh trừng đồng đảng mà bị giết người diệt khẩu”?

Nếu như phóng viên tin tức nhanh nhạy, nói không chừng không cần chờ đến ngày mai, ngay chiều nay cũng có thể đưa tin, chẳng biết ở nhà bà mẹ bạo lực cùng ông bố vô tâm sau khi biết tin liệu có khóc mà mắng hắn bất hiếu, làm cho người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh không a?

“Ông...” thanh âm Tả Lam có chút chần chừ, cậu vô thức, nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết. Không biết đàn em của hùng nam kia sẽ dùng dao hay súng tổng hấn quy thiên?

Nhưng mà bốn phía một mảnh yên tĩnh, đau đớn dự tính cũng không cảm nhận được, điều này làm cho Tả Lam cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Giống, thật giống a!” đột nhiên, giọng nói khiếp sợ của hùng nam khiến cho Tả Lam cảm thấy vô cùng kì quái, cậu nghi hoặc lần nữa mở mắt ra nhìn liền thấy mấy người vây quanh cậu đang cao thấp dò xét nhìn chăm chăm cậu, tất cả đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

“Cái kia, các anh hảo. Tôi cùng bạn bè chỉ là vô tình nhìn thấy, cũng không rõ ràng việc làm của các anh...”

“Boss, đến xem, rất giống Tả lão đại!” hùng nam bạo rống một tiếng, chặt đứt lời giải thích của Tả Lam. “Đúng vậy, đúng vậy, chỉ là nhỏ tuổi hơn một chút, thân thể cũng gầy hơn một tẹo, lại còn có đeo kính mắt, so với Tả lão đại hình như là có đọc sách nhiều hơn!” vài người khác cũng nhìn Tả Lam, trong mắt cũng chợt lộ ra thần sắc phi thường hưng phấn cùng hoài niệm.

“Cái kia, cái kia....Nếu như vậy, nói không chừng tôi là con riêng của Tả lão đại của các anh đi? Bởi vì tôi cũng họ Tả a, cho nên tất cả mọi người đều là hảo huynh đệ, chúng ta năm trăm năm trước vốn là người một nhà, các anh lúc này hãy bỏ qua chúng tôi a.” Tả Lam thuận miệng nói bậy, mặt không đỏ, khí không suyễn, tận lực bảo trì trấn tĩnh vì bảo vệ tính mạng, cậu cũng chỉ còn cách xin lỗi thể diện của cha mẹ thôi.

“Là sao?” thanh âm trầm thấp từ tính một lần nữa vang lên, Tả Lam chứng kiến người đàn ông kia một khắc trước còn ngồi xổm lúc này đã xoay người lại, đứng ở trước mặt của cậu.

Gia khóa này, không phải là cao bình thường nha! Động tác cũng thật nhanh a!

Tả Lam ngẩng đầu sững sờ nhìn người đứng trước mặt, phát hiện mặt của đối phương khó coi như trong suy nghĩ, ngược lại cực kỳ tuấn mỹ, thân hình vô cùng cân xứng cao lớn, ngũ quan tinh xảo cùng khí tức trầm ổn, so với thần tượng minh tinh màn ảnh trên TV còn có vài phần hơn.

Nếu như không phải vừa chứng kiến cảnh tượng rừng rợn kia, nếu như đối phương không phải là nhân vật xã hội đen không thể đắc tội, Tả Lam thật lòng cảm thấy đối phương hẳn là đi nên hoạt động trong lĩnh vực sân khấu điện ảnh, một mỹ nam tử như vậy mà không, làm ngôi sao thì thật sự là phí của trời a.

Cảm nhận được tây trang nam tử giờ phút đang nhìn chăm chăm vào mình, Tả Lam đột nhiên cảm giác được ngực nóng lên, giống như bị một ngọn lửa thiêu đốt, đầu cũng nóng kịch liệt, yết hầu phút chốc trở nên khô khốc.

“Soạt!” tây trang nam tử sau một hồi lặng yên quan sát đột nhiên vươn tay, nhanh chóng gỡ lấy kính mắt của Tả Lam ném ra xa.

“Uh, bỏ kính mắt đi, càng giống hơn!” tây trang nam tử si ngốc ngừng mắt nhìn Tả Lam, mang theo một loại kinh hỉ, khao khát cùng tham lam, tiếp theo lại lần nữa tiến lên phía trước, trong lúc Tả Lam vẫn còn đang ngây ngốc, thì nam tử với tốc độ điện xẹt đã giơ tay lên bắt lấy cằm của cậu nâng lên.

“Oanh” lập tức đầu óc một trận nóng rực, gương mặt nam tử tuấn mỹ ở gần như thế làm cho người ta hít thở không thông, Tả Lam chỉ cảm thấy hô hấp vốn có chút không yên lại càng thêm bất an, nhưng đôi mắt người đàn ông kia lại là cuồng hỉ cùng khó hiểu.

Chẳng biết tại sao, thời điểm đối phương đang mừng rỡ như điên, Tả Lam bất ngờ nhìn chăm chăm vào đôi mắt mang theo tia đau xót quen thuộc đó thật giống như, thật giống như....Trong những giấc mơ kia, mỹ thiếu niên đáng yêu ôm lấy người yêu của mình mà rơi những giọt nước mắt tuyệt vọng, làm cho Tả Lam cảm nhận được tình cảm chân thành đó với cảm xúc lúc này giống nhau như đúc..

Nhưng là, hiện tại đứng ở trước mắt cậu rõ ràng là một đại thúc uy nghiêm mạnh mẽ a? Tại sao cậu lại cảm thấy gương mặt này, rõ ràng là lần đầu nhìn thấy nhưng sao lại quen thuộc đến vậy?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ vì người này với mỹ thiếu niên trong mộng quá giống nhau?

Mà khoan, gương mặt hình dáng cùng ngũ quan người đàn ông này cùng mỹ thiếu niên trong mộng kia rất giống nhau, chỉ có chênh lệch tuổi tác, chẳng lẽ thật sự là cùng một người?

Nghĩ tới đây, đầu Tả Lam đột nhiên đau đớn dữ tợn, giống như có cái gì đâm vào trong óc, liều mạng khuấy đảo nhằm tìm lại cái gì đó trọng yếu mà cậu đã quên.

“Mặc, Mặc... Giản Mặc... Là Giản Mặc phải không?” Tả Lam ánh mắt ngây ngốc khuôn mặt tuần mi trước mặt, trong miệng ma xui quỷ khiến thế nào lại kêu tên người đứng trước mắt, trong nội tâm cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Rõ ràng cậu căn bản không biết vị nam tử này, trong mơ cũng không có nghe được tên mi thiếu niên từ người nam nhân kia, thế nhưng tại sao hiện tại cậu lại biết rõ tên người đàn ông này?

Thần trí của Tả Lam một mảnh hỗn loạn, chỉ cảm thấy vòng tay đang ôm mình ngày càng chặt hơn, nếu không phải chính tai nghe thấy, cậu sao lại có thể gọi đúng tên?

“Người còn nhớ rõ ta? Người quả nhiên là Tả Lam! Lam của ta!!! Người đã trở lại!!!” được Tả Lam gọi tên, Giản Mặc vô cùng mừng rỡ, ở bên tai Tả Lam liên thanh triu mến gọi. (đoạn này dành để ta — người, chương sau, khi 2 bạn xác định rõ một quan hệ sẽ đối xứng hô a)

“Đúng vậy, là ta. Ta không phải đã nói...” Tả Lam mơ mơ màng màng ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc của Giản Mặc, có chút máy móc như là đang nói mơ “Chớ quên ta....Kiếp sau....Khụ khụ, nhất định phải cùng một chỗ....Thượng đế sẽ phù hộ chúng ta...”

“Tiểu Lam! Thật tốt quá, ta cuối cùng cũng tìm được người!!” nam tử thanh âm vui mừng có chút run rẩy kéo tâm trí mơ màng của Tả Lam trở lại.

Tả Lam cảm thấy cùng một đại nam nhân ôm nhau thành một khối như vậy thật sự có chút xấu hổ, đồng thời cũng không biết bản thân vừa rồi uống nhầm thuốc gì lại đem lời của nam nhân sắp chết trong mộng nói với một lão đại hắc bang?

Còn có, cậu sao lại biết rõ tên của nam tử? Còn đối với phương lại gọi tên của cậu? Chẳng lẽ Tả lão đại trong lời nói của nam tử kia không chỉ ngoại hình giống cậu mà tên cũng giống luôn?

Nhưng mà hiện tại quan trọng là... Giản Mặc này vì cậu là nam sinh, ngay lúc thần trí mơ hồ lại nói với hắn những lời yêu mến nam nhân biến thái như thế mà nhét cậu vào bao tải ném xuống biển làm mồi cho cá không? Tả Lam có chút sợ hãi suy nghĩ, đang muốn bày ra vẻ mặt tươi cười để giải thích thì Giản Mặc kia đã lên tiếng:

“Tiểu Lam, chúng ta sau này không bao giờ... xa nhau nữa!”

Gì vậy? Gia khóa này đang nắm bắt cái quỷ gì a? Đầu óc Tả Lam nhất thời không tiêu hóa kịp, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, Giản Mặc cao hơn cậu hai cái đầu thô lỗ ôm lấy cậu, lại nâng cằm của cậu lên một chút, cúi đầu hung hăng hôn xuống, Tả Lam bởi vì giật mình mà hé môi một chút.

“Hả...” cái người điên này! Muốn mưu sát sao? Oh, God! Lưỡi của gia khóa này đang làm gì hả? Giáo đến giáo đi (giáo = khuấy, trộn, đảo, quấy nhiễu, làm rối lên), vừa câu dẫn lại vừa l**m, chẳng lẽ cậu trộm đường của gia khóa này giấu ở trong miệng nên giờ hắn muốn đòi lại?

Vì thiếu dưỡng khí, Tả Lam nhanh chóng hôn mê, nhưng công kích của Giản Mặc chỉ có tăng không giảm, hôn càng thêm hăng say, còn tạo ra những âm thanh vô cùng ái muội, giống như muốn hút lấy mỹ vị gì đó, mọi người xung quanh quan sát cũng vô cùng phối hợp, đồng loạt xoay người huyết sáo.

Tả Lam còn chưa kịp lấy lại tinh thần, một cô kho*i c*m giống, như đã lâu không thấy đột nhiên lan khắp cơ thể, vì tiếp xúc thân mật với nam nhân kia mà thất lực căng thẳng, Tả Lam cùng bị hôn đến mức toàn thân run rẩy, hai chân nhuỷ ra, cơ thể đột nhiên cảm nhận được một trận khô nóng khó tả.

“Tha ta... Buông ra a...” Tả Lam thừa dịp Giản Mặc đột nhiên quá thiện tâm, trước khi bị té xỉu lấy được chút tự do hít vào một hơi duy trì tánh mạng, nhưng lời còn chưa kịp nói hết, miệng lại bị đối phương ngăn chặn.

Sau màn hôn vũ bão, môi Tả Lam đã sưng đỏ, đầu cậu một mảnh hỗn loạn chẳng hiểu mô tê gì, mờ mịt nhận ra hành động theo bản năng của thân thể, còn xuất hiện một đoạn trí nhớ ngắt quãng khó hiểu, vô tình phối hợp với Giản Mặc hôn nồng nhiệt, dần dần cũng rơi vào phần tình cảm mãnh liệt này, làm cho kho*i c*m sắp sửa bộc phát trong nháy mắt lan tới từng tế bào.

“Ha ha ha. Đúng là tiểu Lam, tuy nhiên kỹ thuật hôn xuống cấp rất nhiều, nhưng ta biết rõ vẫn là người! Chờ đợi của ta thật đáng giá a, bởi vì ta biết rõ đời này nhất định có thể gặp lại người a.” Giản Mặc cuối cùng cũng buông Tả Lam sắp hết hơi ra, cười to, vác thiếu niên đang đỏ mặt thân thể xụi lơ lên vai, xoay người bước đi.

“Chờ, một chút....Các người muốn đem bạn chúng tôi đi đâu vậy?”

Hứa Văn cùng Ngô Khải quỳ rạp trên mặt đất tội nghiệp ngẩng đầu hỏi, trước cảnh tượng bạn học bị cưỡng hôn, bọn họ thật vất vả lấy lại tinh thần.

Cuối cùng cũng nhớ được tôi là bạn hai người a, vẫn còn nhớ tới sống chết của tôi a, có lẽ vì bị hôn đến chóng mặt nên Tả Lam nghĩ nghĩ, tự an ủi.

2. Chương 2

“Làm gì là làm gì? Bạn của mấy nhóc là của người yêu của ta nha, ta tuân thủ ước định với cậu ấy trước khi chết nhất định đợi mười sáu năm, một mực không có cùng người khác lên giường. Hiện tại, ta muốn cùng cậu ấy ân ái để đền bù cho ngần ấy thời gian xa cách thôi mà!” Giản Mặc tâm tình vô cùng tốt trả lời rành mạch, làm đàn em của hắn há hốc mồm, còn mấy cậu học sinh cấp ba kia thì miệng mở to đến mức nhét vừa hai quả trứng vịt.

“Tôi không nghe lầm chứ? Làm, ân ái? Tôi căn bản không biết chứ...” Tả Lam thở hồng hộc kháng nghị -”Đại thúc, chú nhận lầm người rồi a!”

“Chắc chắn không nhầm, ngoại trừ tiểu Lam, không ai có thể biết rõ lời cậu ấy nói với tôi trước khi chết!” Giản Mặc bình tĩnh mà nói, rồi quay đầu nhìn nhìn trung niên nam tử một thân thương tích kia.

“Loại nhẫn tâm giết hại anh em của mình như vậy... đem hắn ra căng ném xuống làm mồi cho cá mập. Giờ tìm được tiểu Lam rồi, tâm tình ta rất tốt, chuyện hàng họ kia tạm bỏ qua.”

“Yes, Sir!” hùng nam cùng gầy nam rất có khí thế lên tiếng, dựng trung niên nam tử về mặt suy sụp biến sắc đứng dậy, tiện thể đánh gãy xỉu hắn luôn.

Tình hình như vậy làm cho Tả Lam vốn còn muốn tiếp tục tranh cãi liền im bật, cậu chưa từng gặp qua tình huống như vậy, chỉ một câu thôi, đã toi một mạng người rồi.

Có chút sợ hãi nhìn tới ánh mắt sáng lạn cười đến vô cùng vui vẻ của Giản Mặc, Tả Lam trên trán ứa ra mồ hôi lạnh, đây là đối phương hiện tại rất cao hứng mới quyết định như vậy, không hiểu nếu kẻ coi trời bằng vung này mà khó chịu trong người thì người kia chết đau đớn đến thế nào đây.

Ôm một tia hi vọng cuối cùng nhìn về phía Hứa Văn cùng Ngô Khải đằng sau, Tả Lam lòng thầm mong hai thằng bạn từ hồi tiểu học đến giờ đứng ra nói giúp mình một câu xác nhận thân phận và chứng minh cậu cùng với cái người tên Giản Mặc này thật sự không quen biết! Cậu cũng không phải là người mà đối phương cần tìm.

Nhưng, Hứa Văn cùng Ngô Khải lúc này tâm ý tương thông, ăn ý cùng nhau cúi thấp đầu, thủy chung tránh né ánh mắt của cậu.

Không thể nào? Đồ không nghĩa khí! Chỉ lo cái mạng nhỏ của bản thân, mắt nhìn thấy trình tiết của cậu gặp nguy hiểm mà không dám mở miệng, nói một câu thì chết sao? Phí công làm bạn với mấy người ngán đó năm!

Tả Lam mặt méo xẹo, chưa kịp nghĩ thêm cái gì đã bị Giản Mặc vừa mới gặp kia ném vào trong xe BMW.

“Hà?”

Giản Mặc tựa như hổ đói nhào tới, nháy mắt đem Tả Lam còn đang ngây ngẩn ôm vào lòng.

Kịch!

Hai cánh cửa xe trước sau cùng đóng, Tả Lam giãy dụa ngẩng đầu nhìn ghế lái phía trước trong gương, xẹt qua một gương mặt đeo kính râm. Thấy vị kia mặt không biểu tình khởi động xe.

Đầu một lần nữa bị đè xuống, Giản Mặc không ngừng di chuyển đôi môi nóng bỏng trên gò má rồi tới cổ Tả Lam, khiến cậu nhin không được liên thanh kêu lên.

Sẽ không may mắn tới như vậy đâu? Làm thế nào mà tình cảnh chỉ có trong phim lại rơi lên người cậu thế này?

Rất nhanh, xe dừng lại, Tả Lam trong lúc hỗn loạn phát hiện cậu đã bị đưa đến căn hộ cao cấp, chưa kịp nhìn tới mấy người đang chờ sẵn ở đó liền bị Giản Mặc tâm trạng hưng phấn không thôi trực tiếp bế vào phòng ngủ ném lên chiếc giường king size.

“Hey, hey, hey! Đại thúc, bình tĩnh một chút!” Tả Lam bị rơi xuống, choáng váng đầu óc, vừa mới lấy lại tinh thần, phát giác quần áo trên người đã bị người đàn ông trước mặt lột ra, cậu gấp đến độ toàn thân ứa ra mồ hôi lạnh liên thanh kêu “Tôi tuyệt đối không phải là người chú biết, tôi trước kia chưa từng có gặp chú

“Trước cậu không phải nói mình họ Tả? Hơn nữa dung mạo của cậu cùng tiểu Lam của ta giống nhau như đúc.” Nhiệt tình trong mắt Giản Mặc nguội đi vài phần, nhìn Tả Lam chân thành ôn nhu nói, làm cho nửa thân trên trần trụi của Tả Lam không ngừng phát lạnh.

“Người đời giống nhau không phải hiếm, cho dù bề ngoài cùng tên của tôi có giống như đúc với người yêu của chú cũng không

thể chứng tỏ tôi là người đó của chú a.” Tả Lam liều chết giữ lấy underwear sắp bị kéo tuột khỏi chân, mắt thấy vẫn không cách nào ngăn cản được tiến công của Giản Mặc, cậu vừa sợ vừa tức, dưới tình thế cấp bách thu tay phải về hướng gương mặt tuấn mỹ của nam nhân hung hăng đánh.

“Cậu nhận ra tôi mà, đúng là chúng ta chưa từng có gặp mặt, vậy sao cậu có thể gọi tên tôi?” Giản Mặc thân thủ nhanh nhẹn liền bắt được nắm tay Tả Lam, cúi người nhẹ nhàng cắn vào cổ thiếu niên một ngụm, thì thào nói.

“Đó là vì tôi từng mơ.... Đúng, là trong mộng... có thấy chú lúc còn trẻ ôm một nam nhân sắp chết khóc đến thảm thương, không hề có quan hệ với tôi a? Tôi chỉ là một học sinh cấp 3 bình thường, sáng sáng đến trường, tối tôi về nhà ngủ, thật sự không thể biết tới một người uy phong như chú đâu mà!” Tả Lam vội vàng giải thích, hạ thể cảm nhận được bàn tay của Giản Mặc đang sờ tới sờ lui, gấp đến độ gân xanh trên trán đều xuất hiện.

“Vậy thì đúng rồi! Cậu chính là Tả Lam – người yêu của ta, giấc mơ kia chính là kiếp trước của cậu, vì thay ta báo thù mà đánh đổi cả mạng sống a!” Giản Mặc vui vẻ ngóc đầu lên, tạm thời đình chỉ hành vi quấy rối hạ thể Tả Lam, cười khê cần cần mũi của cậu.

“Người, người điên rồi? Chúng ta đều là nam nhân, hơn nữa vừa mới... mới... quen! Ta không cần phải cùng nam nhân nói yêu đương!” Tả Lam thấy dùng lời với kẻ này như thể nước đổ đầu vịt, lập tức kêu oai oái.

“Ha ha, tiểu Lam, trước kia chúng ta đã ước định, chỉ cần cậu sống lại, chúng ta sẽ giao chiến quyết định xem ai ở phía trên.”

Giản Mặc nói đến đây, “Sư” một tiếng xé bỏ nội y của Tả Lam, hai tay giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của cậu, ghim chặt xuống giường, “Hiện tại, thắng bại đã rõ.”

“Người, người có lầm không a? Cái này, cái này tính là quyết đấu? Người sống trên đời nhiều hơn ta tới gần hai chục năm, ta lại không có luyện qua võ công, hiện tại sao có thể đánh thắng người? Không công bằng, không công bằng! Ta không phục!!!” Tả Lam liều mạng giãy dụa, vịn vịn thì cảm thấy một cái gì đó lại vừa cứng vừa nóng chọc chọc vào đùi mình, mặt thoáng cái trắng bệch không còn chút máu.

“Cam tâm tình nguyện chịu thua? Vậy thì ta sẽ không khách khí!” Giản Mặc đạt được thắng lợi cảm thấy vô cùng thoả mãn, thừa dịp Tả Lam đang thất thần, vội vàng tách hai chân của thiếu niên, thoáng cái đem phân thân chính mình đưa vào trong cơ thể đối phương.

“A.”

“A.”

Hai tiếng rống không thể kiềm chế đồng thời vang lên, bất quá khác biệt chính là một vô cùng sung sướng, còn một là tràn ngập thâm hận.

“Ồ... Đồ điên này, đồ tâm thần, cuồng t*nh d*c, đồ biến thái, cường gian nam sinh....Ồ, người mau rút ra.” Tả Lam đau đến gào khóc chữ bậy, không ngừng lộn xộn, đau đớn kịch liệt làm cậu cũng bắt đầu hoài nghi thân thể có bởi vậy mà bị xé thành hai mảnh hay không?

Trong tình huống này, Tả Lam bắt chấp thân phận của đối phương, để giảm bớt thống khổ, cậu không khách khí mà chửi loạn một tràng dài.

“Ha ha ha, tiểu Lam, thật thú vị a. Không nghĩ tới, cậu còn nhớ rõ thời điểm chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, tôi đã từng mắng cậu những lời này! Cậu hiện tại rành mạch một chữ cũng không thiếu đem chúng trả lại cho tôi!” nam nhân bị chửi căn bản không có sinh khí, ngược lại còn vui tươi hơn hờ cười ha hả.

Nội bích chật hẹp truyền đến đau đớn thấu trời, Tả Lam nghĩ cách làm sao cho người ở trên nhanh nhanh lăn xuống, tốt nhất là ra khỏi cửa lập tức chết bất đắc kỳ tử!

“A, người đừng cử động nữa!” Tả Lam đau tưởng chết được lần nữa cảm thấy Giản Mặc đang chuyển động trong cơ thể mình càng ngày càng kịch liệt, không thể nhịn được nữa, cuối cùng đành vứt bỏ thể diện, hướng nam nhân đau khổ cầu khẩn, “Nếu như đời trước....A..... Ta có cái gì.... đắc tội với người....Ồ....Đó cũng đã là chuyện của quá khứ....Người, người tha ta đi.”

“Tiểu Lam, người nghĩ đi đâu vậy? Ban đầu, lúc chúng ta gặp mặt, người tuy có ý nghĩ muốn chiếm tiện nghi của ta liền bị ta mắng sa sả, nhưng là người cũng chưa có làm gì a.” Giản Mặc đang chạy nước rút bên trong cơ thể Tả Lam, tạm thời ngừng lại.

“Kiếp trước ta nhỏ hơn người một tuổi, nhưng vì ta sinh trưởng trong gia đình luyện võ, cho nên chúng ta giao đầu chẳng phân biệt được cao thấp, cho nên vẫn chưa quyết định được ai ở phía trên “

“Vậy người bây giờ là....Ý lớn hiếp nhỏ, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn....Ồ...thả ta ra!!” Tả Lam vặn vẹo thân thể, cảm thấy càng thêm đau đớn, nhịn không được lần nữa trách cứ Giản Mặc mang bộ dáng một minh tinh cường gian nam sinh.

“Tiểu Lam, người chịu khó nhẫn nại a. Ta khổng chế không nổi nữa rồi, bởi vì người rời xa ta mười sáu năm, ta luôn luôn ngóng đợi người, ta một mực tin tưởng lời nói của người, người đã đáp ứng ta, một lần nữa trở lại bên cạnh ta!” Giản Mặc đột nhiên cúi xuống, chăm chú vuốt ve thân thể Tả Lam vẫn đang ngoan cố chống cự, thì thào nói nhỏ, “Người có biết ta đã phải trải qua mười sáu năm trời cô độc như thế nào không? Ta mỗi ngày đều nghĩ đến người, hàng đêm mơ tới người, thật sự sắp nổi điên rồi.” Giản Mặc đột nhiên khàn giọng nói, lời nói ẩn chứa khổ tâm khiến Tả Lam bất giác nao nao trong lòng, nhưng đau đớn của thân thể trong nháy mắt khiến lí trí tỉnh táo, trong lòng oán giận “Ta xem người đã điên rồi....A! Cút ngay....Yêu râu xanh... Người, không có tư cách nói chuyện tình cảm.... Làm loại chuyện này, người cũng không hỏi ta một câu....có thích người hay không!”

“Tiểu Lam, đương nhiên chỉ thích ta một điểm! Chính là suốt mười sáu năm qua ta không có cùng người khác ân ái!” Giản Mặc không chút nào hổ thẹn, cúi đầu nhìn Tả Lam đang tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, càng nhìn càng yêu. (Ờm, vì hai hạn trẻ chưa chỉnh thức xác lập lại quan hệ nên xưng hô có chút lộn xộn, căn bản là do ta cũng đang bị xoắn não nữa, bạn đọc thông cảm nhé)

“Chờ... Chờ một chút, người, người đừng động....” Tả Lam bị ánh mắt Giản Mặc nhìn đến da đầu tê dại, cậu mặc kệ phần nộ cùng tôn nghiêm, vội vàng hấp tấp mở miệng tìm lý do, “Tại trong mộng....ừ, đúng rồi, là trong mộng, người đã đáp ứng thuộc về ta.... Cho nên hiện tại, người không thể đối với ta làm chuyện như vậy....Muốn làm cũng là ta....”

“Trước khi người chết ta đã đáp ứng hoàn toàn thuộc về người a.” Giản Mặc ranh mãnh cười cười, con mắt nhìn xuống phiêu rồi phiêu, “Hiện tại, nơi đó của ta không phải đã hoàn toàn tiến vào thân thể của người sao? Sau này tính phúc JJ của ta cũng chỉ duy thuộc về nơi này của người a.”

“Nhưng, ta chưa có chuẩn bị gì a....Ồ ô, ta vẫn một mực không có kết giao với bạn gái chỉ vì muốn cẩn thận chọn một người a, ta không thích nam nhân...”

“Người không cùng bạn gái nhất định là vì chờ ta, vậy nên mới ngoan ngoãn để ta ôm, tiểu Lam.” Giản Mặc tràn đầy tự tin nói, tâm tình vô cùng tốt hôn lại hôn, nghe xong lời này Tả Lam có chút ghen hờn nhìn hắn trần trời.

Còn có... thiên lý không a? Tả Lam trở mình than thở, đột nhiên cảm thấy dị vật đang cắm trong cơ thể mình lớn thêm vài phần, thân thể sợ hãi run lên.

“Cho nên, tiểu Lam, người tốt hơn nên đền bù tốt cho ta, mười sáu năm thủ thân như ngọc a.” Giản Mặc hạnh phúc nheo mắt lại, Tả Lam theo lời nói của hắn mặt cũng đột nhiên biến sắc.

Chạy nước rút thêm lần nữa cùng Giản Mặc, thân thể Tả Lam phút chốc tích tụ càng nhiều đau đớn, chỉ thấy hắn càng ngày càng hung mãnh.

Thân thể trẻ trung non nớt của Tả Lam quân lính tan rã trước sự tiến công khốc liệt của Giản Mặc, Tả Lam đáng thương ý nghĩ loạn thành một đồng, sớm đã không còn muốn nói lý lẽ với Giản Mặc.

Bất đắc dĩ thừa nhận xâm phạm của Giản Mặc, Tả Lam cảm thấy nam nhân đem cậu ôm ở trên đùi, đôi phương đặc ý nói, đây là vì muốn triệt để “yêu thương” cậu.

Tả Lam thật sự không có khí lực để mở miệng bác bỏ, thân thể của cậu theo động tác của nam nhân mà kịch liệt lắc lư, ý thức mông lung, Tả Lam cố hết sức trừng mắt căm tức nhìn nam nhân cường gian mình, trong nháy mắt đau đến ngất xỉu cậu đột nhiên bị thương nghiêm...

Tại sao cậu mấy năm qua mơ một giấc mộng kì quái kia? Mơ cũng muốn mơ anh hùng cứu mỹ nhân, khoảnh khắc uy phong lẫm lẫm đó thực thích! Muốn cứu mỹ nhân, cũng phải vì cứu một mỹ nữ đáng yêu ngực lớn mà chết!!! Tại sao cậu lại vì một thằng đàn ông mà mất mạng? Tại sao bây giờ cậu lại bị Giản Mặc thân thể cường tráng đối đãi như vậy?

Thượng đế, ta hận ngươi!!

Cũng không biết mơ mơ màng màng ngủ trong bao lâu, Tả Lam vì toàn thân đau nhức mà tỉnh táo lại. Cậu sững sờ mở mắt ra, hơn nửa ngày mới ý thức được....cậu thật sự cùng một người nam nhân lên giường! Còn làm tới triệt để như vậy? Hơn nữa, mặc dù lúc đó cậu đau đến chết, nhưng cuối cùng lại mặc danh kỳ diệu đạt đến cao trào.

Ồ ô, cậu không phải thích SM a? Dưới tình huống bị ép buộc như vậy lại không cảm thấy chán ghét, chỉ là quá mức khiếp sợ cùng cực độ không cam lòng.

Vì sao cậu đánh không thắng Giản Mặc liền bị đặt tại phía dưới a? Còn có, tạm thời thừa nhận lời Giản Mặc nói là sự thật, nhưng dựa vào đâu để đảm bảo kẻ tâm thần kia có thể tiếp tục tình yêu đó đến hết đời?

Tả Lam đau đầu vạn phần nhìn trần nhà ngẩn người, bị thương cho trình tiết của mình vì lão bà tương lai mà ngoan ngoãn gìn giữ, trong đầu đột nhiên nghĩ đến gương mặt bị thương khóc lóc mỗi đêm mơ thấy. Giản Mặc khóc đến như vậy, xem ra hắn thật sự rất yêu người kia à?

Nhưng trong mộng cậu rõ ràng thấy đó chính là một mỹ thiếu niên trắng trắng hồng hồng a?

Còn nhớ rõ thiếu niên kia có một đôi mắt to vô cùng xinh đẹp, lông mi tinh tế dài thật dài vương lệ, nháy động làm cho người ta nhìn liền nảy sinh ý nghĩ thương xót, khi gương mặt hai người bọn họ kề cận, dù là trong mộng, Tả Lam cũng lơ mơ cảm giác được da thịt đối phương vô cùng mịn màng, còn có gương mặt nhỏ nhắn khóc đến sưng đỏ, dùng sức cắn cắn đôi môi hồng

Mỹ thiếu niên đáng yêu như vậy, đảm bảo ai thấy cũng đều nhịn không được muốn ôm ôm hắn, sờ sờ hắn, ôn nhu hôn nhẹ hắn, hảo hảo mà đi che chở hắn a!

Nhưng mà....

Tả Lam quay đầu nhìn kẻ ăn uống no đủ bên cạnh, con mắt thâm tình yên lặng dò xét Giản Mặc vẫn không nhúc nhích, chỉ cảm thấy thượng đế đã ban tặng cho cậu một trò đùa siêu cấp lớn.

Đại thúc hơn ba mươi tuổi cường gian nam sinh này, cùng mỹ thiếu niên yếu đuối trong mộng có chút nào giống nhau?

Gia khóa này so với trong mộng hoàn toàn khác nhau! Da thịt trắng nõn trong suốt lại trơn bóng mềm mại đi đâu rồi? Thần sắc diễm đạm đáng yêu, làm cho người ta thương yêu đi đâu rồi? Thân thể nhỏ bé thon dài yếu ớt đi đâu rồi?

Nếu như Giản Mặc là một mỹ thiếu niên thon dài yếu đuối như vậy, thì đối phương dù có là Phách Vương Ngạnh Thượng Cung (Phách vương ngạnh thượng cung (@@@): Bá vương dùng sức kéo cung cường gian cây mạnh bức hiếp), cậu cũng có thể đánh lui bảo trụ trình tiết a?

Nhưng là hiện tại? Tả Lam chỉ thấy một nam tử với làn da màu đồng cổ khỏe mạnh, tầm vóc cao lớn uy mãnh, ngôi sao võ thuật Hollywood cũng phải ghen tị. Muốn thấy loại người trong ngoài đều rắn như thép này biến thành nam nhân khóc nhè? Chỉ có nhân tài đầu óc biến thái mới nghĩ được như vậy a?

Nhưng điều khiến Tả Lam thất vọng nhất chính là không thể tưởng tượng được quái lực của nam nhân này.

Có trời mới biết Giản Mặc làm thế nào lại dễ dàng áp đảo một học sinh trung học sôi trào nhiệt huyết như cậu, không mất lấy một cọng lông, ngông nghênh đem cậu cật kiện mặt tịnh (ăn sạch sẽ tới tận xương =. =//)?

Tại sao cảnh trong mơ cùng đời thật lại khác xa nhau đến vậy? Mỹ thiếu niên kiêu nộ cùng một đại thúc cường gian nam sinh đều là cùng một người sao?

Tả Lam vô ngữ vấn thượng thiên....(không còn lời nào, hỏi trời xanh)

Thượng đế, ông như vậy là phù hộ chúng sinh đấy hả? Sẽ có án mạng đó!!!

“Nghĩ cái gì mà xuất thần vậy? Nhớ lại chuyện trước kia của chúng ta sao?” Giản Mặc gạt gạt vài lọn tóc đen ướt đầm mồ hôi trên trán Tả Lam ra sau tai, tinh tế nhìn khuôn mặt tinh xảo tuấn tú trong lòng, ánh mắt tràn ngập ôn nhu cùng sủng nịch.

“Đừng... đừng nhìn tôi như vậy!” Tả Lam nhịn không được lại rùng mình vài cái, Giản Mặc lộ ra ánh mắt như vậy thực đáng sợ, nếu hấn lại nhào tới thân thể đã “Chịu đủ tàn phá “ này lần nữa thì mạng cậu đi đời nhà ma.

“Khụ!” Giản Mặc cười, đột nhiên đem Tả Lam đang âm thầm đề phòng kéo ra khỏi chăn bế lên.

“Muôn làm...làm gì sao?” không kịp che đậy thân thể trống trơn, Tả Lam kinh hồn bạt vía lấy khuỷu tay, tay đầm đầm lòng ngực Giản Mặc, trong nội tâm vừa giận lại vừa sợ.

“Đương nhiên là đi tắm, rửa sạch bộ vị bị thương của người, người nghĩ rằng ta không quan tâm tới người sao? Tiểu Lam, chúng ta còn nhiều thời gian, hôm nay tạm thời bỏ qua người.” Giản Mặc cười ha ha cúi đầu, cọ cọ trên mặt Tả Lam, bộ dáng hần sáng khoái tinh thần càng làm cho người không dưng nổi eo thẳng dậy thống hận.

Giờ này khắc này thiếu niên trung học không có khí lực phản kháng đành phải ngoan ngoãn tùy ý Giản Mặc bài bố, dù sao chỉ cần Giản Mặc không đụng tới cậu là tốt rồi.

Cổ nhin cảm giác xấu hổ cùng đau đớn khi được Giản Mặc hầu hạ tắm rửa, Tả Lam trong lòng đem mười tám đời tổ tông đối phương ra niệm vài lượt. Cũng may trong suốt quá trình, Giản Mặc thành thành thật thật, dốc lòng vì cậu tắm rửa sạch sẽ, không có làm chuyện gì thêm, điều này cuối cùng cũng khiến tâm tình hồng бет của Tả Lam khá lên.

“Giờ nghỉ ngơi, hảo hảo ngủ một giấc, không cần để ý đến trường học. Ta sau khi mang người đi, đã dặn anh em gọi cho bạn của người nhờ xin nghỉ ốm.” Giản Mặc đem thân thể Tả Lam đã được lau khô ôm trở về giường, đắp chăn cẩn thận.

Ngó thấy chăn gối sạch sẽ gọn gàng, Tả Lam đoán ra ngay lúc cậu vừa vào phòng tắm, người làm nhất định tay chân lạnh lẽo đã đến thu dọn chiến trường. Nghĩ đến những dấu vết mất mặt kia bị người khác trông thấy, Tả Lam thu người trong ổ chăn, oán hận trong lòng không cách nào tiêu trừ.

“Tôi muốn về nhà!” rít qua kẽ răng nói ra bốn chữ, Tả Lam bắt đầu lần mò đồng phục đã được người giúp việc gấp gọn gàng trên giường. May mắn nhất chính là, nội khổ tuy bị Giản Mặc xé nát, nhưng y phục bên ngoài vẫn nguyên vẹn, mặc vào rồi về nhà hẳn là không có vấn đề gì.

“Tốt, đợi lát nữa ta cùng cậu cùng trở về cảm tạ hai vị nhân gia đã nuôi dưỡng tiểu Lam của ta tốt đến như vậy.” Giản Mặc nhảy lên giường, qua một lớp chăn mềm ôm ôm ấp ấp Tả Lam đang cứng ngắc vào lòng, tâm tình vui sướng nói.

“Ta cùng với người căn bản không có bất luận quan hệ gì hết, ta cấm người trước mặt cha mẹ nói hươu nói vượn!” nghe được Giản Mặc nói như vậy, Tả Lam lửa giận ngập đầu, nghiêng rằng nghiêng lợi quát.

“Lam Lam, người thật vô tình a. Người vừa mới mới lợi dụng thân thể mềm mại hương vị ngọt ngào của ta xong, khiến ta hoàn toàn thuộc về người rồi bây giờ trở mặt không chịu trách nhiệm sao?” Giản Mặc hi hi ha ha trêu ghẹo, hôn tới hôn lui gương mặt người trong lòng.

“Ói chết ta, van người đừng dùng cách xưng hô buồn nôn như thế a.” Tả Lam nghiêng đầu tránh Giản Mặc dây dưa, tức giận nói.

“Thì ra là vận động kịch liệt vừa nãy làm tiểu Lam đói bụng nha, muốn ăn gì?” Giản Mặc xoa xoa vài lọn tóc mềm mại của Tả Lam hỏi.

Ăn thịt của người! (=.=!!! ăn nổi không tiểu Lam)

Tả Lam trong lòng âm thầm tiếp một câu nhưng đương nhiên không dám nói ra miệng, mắt thấy bản thân mơ hồ bị Giản Mặc ăn tươi, đối phương còn lễ thắng khí hùng như thế, Tả Lam nghiêng đầu sang chỗ khác, không để ý tới câu hỏi của Giản Mặc, nhưng giây tiếp theo trong đầu cậu đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

“Ta khát, muốn uống....”

“Trà sữa.” Giản Mặc nhanh miệng nói chen vào.

Ông chú này sao có thể ngay lập tức nói rõ cậu muốn trà sữa, trong khi lời còn chưa nói hết?

“Cậu còn chưa chịu thừa nhận mình chính là tiểu Lam của ta? Cậu yêu thích nhất trà sữa lúa mạch, hơn nữa sau khi quen biết ta, cậu chỉ uống trà do tự tay ta pha.” Giản Mặc nhìn biểu tình Tả Lam, trong mắt tràn đầy ấm áp cùng hoài niệm, dung mạo tuấn mỹ tươi cười càng làm cho người nhìn đỏ mặt, khiến Tả Lam bụng đang âm thầm mắng to phút chốc liền ngậm dại.

Gia khổ này, nếu như không động d*ch trên đường vào sáng sớm, nếu không lên cơn tùy tiện bắt con nhà người ta về xxoo trên giường có phải tốt hơn không?

Lại nghĩ cái khí gió gì đây? Tả Lam dùng sức lắc đầu, đang chuẩn bị lớn tiếng bác bỏ lời Giản Mặc, nói cậu ghét nhất chính là trà sữa. Nhưng vị chủ nhà kia đã kích động đến mức chạy ra ngoài đi pha trà sữa cho cậu mà trên người... một mảnh vải cũng không có. (=.=!!! khoe thân cho ai xem???)

“Hừ, tự tìm đường chết! Đến lúc đó cũng đừng trách ta!” Tả Lam nhỏ giọng nói thầm, nhịn xuống cảm giác đau nhức của thân thể ẩn ẩn truyền đến, cầm lấy đồng phục, lấy ra thứ vừa thu được của Hứa Văn vào buổi sáng giấu đi.

Chỉ chốc lát sau, Giản Mặc bưng trà sữa hương thơm nồng nàn lan tỏa bốn phía trở lại. Hắn đặt trà sữa đang bốc khói nghi ngút trên tủ đầu giường, rồi mới đem thiếu niên nhìn như vẫn đang vô lực nâng dậy, chèn gối đầu vào sau lưng Tả Lam.

Bất động thanh sắc trước sự giúp đỡ của Giản Mặc, Tả Lam tiếp nhận cái trà sữa. Cậu không vội vàng hút trà sữa mà dùng hai tay ôm chặt cốc trong ngực, kinh ngạc ngẩn người.

“Tiểu Lam, hiện tại không phải mùa đông, không cần ấm tay a?” Giản Mặc cười cười khuyên nhủ: “Nhanh, uống trà sữa lúc còn ấm mới ngon a.”

Tả Lam lần này không cãi nhau với Giản Mặc, cậu yên lặng nâng cốc, ngậm ống hút, uống một ngụm. Giản Mặc nhìn cảm xúc thiếu niên đã có điểm bình tĩnh, ánh mắt càng thêm nhu hòa, nét cười trên môi càng đậm.

Lúc này truyền đến một hồi tiếng gõ cửa dè dặt, Giản Mặc xoay người đưa lưng về phía Tả Lam, ngồi ở bên giường, sửa sang vật áo, kêu người ở ngoài đi vào.

Tả Lam nhân cơ hội này nhanh chóng đem thuốc kích d*ch giấu dưới gối đổ toàn bộ vào trong trà sữa, rồi vo viên giấy gói ném xuống gầm giường.

Giương mắt nhìn nhìn Giản Mặc ngồi thẳng tắp phía trước, trên mặt Tả Lam xẹt qua thần sắc bất đắc dĩ. Chắc hẳn ông chú này không biết châm ngôn sống của Tả Lam chính là: Người không đắc tội ta, ta không đắc tội người a? (nói nhanh gọn là cở thù tất báo).

Chậm chạp uống thêm một ngụm trà sữa thơm ngon, ánh mắt Tả Lam càng thêm hung ác....mặc dù cậu đối với thân thể nam nhân hoàn toàn không có hứng thú, mặc dù hẳn tuyệt đối không phải là Giản Mặc đầu óc có bệnh cuồng t**h d*ch, nhưng là bị người làm đến mức toàn thân đau nhức đến ngất đi chính là sỉ nhục lớn nhất đời cậu, nhất định phải tự tay đòi lại! (hờ, Tả Lam tự chúc thuốc cho mình =. =!!!)....

Nhưng mà Tả Lam biết rõ cậu không phải là đối thủ của Giản Mặc, cậu phải dùng cách khác để trả đũa, bởi vì Giản Mặc lớn hơn cậu vài chục tuổi, khí lực thực nhiên lớn hơn nhiều, hơn nữa, cậu không thấy rõ Giản Mặc đã ra tay như thế nào, nhưng thừa biết, ông chú này tốt xấu gì cũng là hắc đạo lão đại, nhất định đã từng chịu huấn luyện chuyên nghiệp, thân kinh bách chiến mới leo đến vị trí cao như vậy á!

Mấu chốt chính là, cậu vừa mới bị Giản Mặc hung hăng đè qua, căn bản không có sức lực giáo huấn đại thúc luyện đồng này.

Cho nên, vì tiết kiệm khí lực đồng thời cũng là kích thích tiềm năng bản thân, Tả Lam quyết định dùng thuốc kích d*ch, đem trả lại tất cả những gì đối phương đã từng “LÀM” trên người cậu, không hơn cũng chẳng kém....ai bảo, cậu luôn tâm niệm: Nếu như bị chó cắn, nhất định phải tuân thủ nghiêm túc nguyên tắc, cắn trả lại? (ờ hờ, rồi cứng đề ông hay ông đề cứng tí?)

Dùng thuốc kích d*ch đương nhiên không thể chứng minh Tả Lam không có nam tính hùng phong, tự nhận thân thể có điểm trưởng thành hơn so với những học sinh cấp 3 khác cũng không phải là quá tự đề cao đi. (đoạn này loạn xà ngầu, chả hiểu gì)

Cậu một giây trước kỳ thật vẫn còn rất sợ Giản Mặc, nhưng sau khi Tả Lam tỉnh táo lại không ngừng hồi tưởng, là nam nhân kia lợi dụng lúc cậu thần trí hỗn loạn nên cậu mới bị đâm thê thảm như vậy, còn không ngừng kêu đau cầu xin tha thứ, ấy vậy mà tên kia cũng không thèm cúi đầu nhìn tới, cơn tức này thực sự cậu không nuốt trôi!

Hiện tại coi như là cậu nổi điên đi, mặc kệ cái này là kích d*ch hay là tráng dương, chỉ cần có thể phát huy tiềm lực bản thân trả thù yêu râu xanh kia, cậu nhất định phải uống!

Tả Lam ôm ấp oán hận suy tính. Cậu thề sẽ cho Giản Mặc kia mất hết thể diện, sẽ phải kêu gào hướng cậu xin tha.

Để rồi sau đó bị luộc chín hay hầm nhừ thì tùy Chúa gia tâm! Nghĩ đến đây, Tả Lam cảm thấy “hồng ngân chổng chắt” trên thân thể giống như phát ra một cỗ khí lực lớn vô cùng, cậu tráng sĩ đoạn cô tay lại cúi đầu, chuẩn bị lại uống thêm một ngụm lớn trà sữa. (Chưa thấy ại gây thơ như ẻm =))))))))))

“Boss, ngài cùng Tả lão đại chuyển thế cuối cùng đã quyết định ai làm lão công sao?” một đám người từ ngoài cửa tiến vào, trăm miệng một lời, khiến cho Tả Lam đang mưu đồ làm loạn hoảng sợ, cậu lúc này mới chú ý, trong phòng ngủ xa hoa từ lúc nào đã đứng đầy người.

“Sao nhiều người thế?” Tả Lam nhíu mày, những người bạn này của ông chú họ Giản chắc không có nhìn ra suy nghĩ này nọ của cậu chứ?

“Chúc mừng chúc mừng, Boss! Ngài chờ Tả lão đại nhiều năm như thế, hiện tại cuối cùng cũng đạt được ước muốn a.” hùng nam là một trong những người này vui vẻ nhất, bước chạy đã tới gần trước mặt Giản Mặc cùng Tả Lam, khúc khích cười kính cẩn, đồng thời còn muốn nắm tay Tả Lam.

“Này này! Tiểu tử nhà cậu, vẫn thích động tay động chân như vậy là sao hả?” Giản Mặc cười mắng, nắm lấy tay Tả Lam, bởi vì hùng nam đột nhiên xông tới bắt tay cậu, suýt nữa làm cho trà sữa đổ ra ngoài.

“Ta thấy Tả lão đại sống lại nên rất cao hứng!” hùng nam xấu hổ hướng Tả Lam nói, hần tiểu dung chân thành về mặt khờ khạo, làm cho thiếu niên không thể tin được đây chính là người đàn ông cao to, thoát nhìn góc nghếch này lại có thân thủ nhanh nhẹn vô cùng lợi hại....

“Tiểu Bảo, trí nhớ tiểu Lam còn có chút mơ hồ, mi không cần phải lớn giọng như thế, tránh dọa sợ cậu ấy.” Giản Mặc mỉm cười nói.

“Anh vóc người cao lớn như vậy, không thể tính là nhỏ, sao lại gọi là Tiểu Bảo?” Tả Lam há hốc miệng, hoàn toàn không thể tin.

“Tả lão đại, không thể nào a? Tên này cũng là do ngài bắt tôi sửa, ngài nói tên của tôi nghe không tốt, cho nên muốn đặt một danh tự đáng yêu khác, hy vọng có thể giúp tôi nhanh chóng tìm được bạn gái. Từ đó về sau, anh em đều gọi tôi là Tiểu Bảo nha.” hùng nam trong nháy mắt liền biến thành chú cún con Nhật Bản, hai con mắt đậu xanh nháy a nháy, ai oán nhìn chòng chọc Tả Lam, giống như lên án đối phương đã không nhớ tới điều này.

Tả Lam bị thần sắc đáng yêu của gia khóa này đả bại hoàn toàn, cả kinh ngã ngồi xuống giường, hơn nửa ngày không nói được một câu, mà ngay cả việc Giản Mặc đoạt lấy trà sữa trong tay từ lúc nào cũng không biết. Cậu cảm thấy da tay tê dại, nội tâm chỉ thầm khấn nguyện Tiểu Bảo không cần phải lộ ra biểu tình như vậy a.

Dự là chương sau lại có H, dự thôi, vì ta cũng chưa đọc! Một phờ râu... Edit H văn thật chả thích thú như đọc H văn tí nào cả... Xoắn não chết ta mất!

3. Chương 3

“Vọng tưởng, mi cho rằng mi là BOSS sao? Lại còn mong Tả đại ca sau khi chuyển thế còn nhớ rõ?” Buổi sáng, vừa gặp hùng nam Tiểu Bảo, tên đàn ông gầy gầy kia liền lên tiếng mỉa mai.

“Vương Ân! Mi đắc ý cái gì? Chẳng phải Tả đại ca cũng không nhớ mi là đứa nào sao?” Tiểu Bảo phẫn nộ nói, tiếp theo lại quay đầu nhìn chòng chọc Giản Mặc, nhỏ giọng nói thầm “Tả đại ca đâu dễ dàng bị người khác hù dọa! Năm đó hần chỉ vì chuyện của boss mới phát điên. Hiện tại sao...”

Tả Lam nhần mi, thấy ánh mắt Tiểu Bảo chăm chăm nhìn bờ vai trần của mình không có ý định dời đi, nhưng là vừa mới được Giản Mặc tận tình “yêu thương”, nam sinh cấp 3 đành chấp nhận tặng kẻ vừa mới vào một cái trừng mắt.

“Tôi nghĩ đợi thêm thời gian nữa, Tả đại ca lớn thêm vài tuổi sẽ hoàn toàn khôi phục trí nhớ, Boss người không cần ép người quá đáng vậy chứ!”

Mặc dù những lời này nghe có chút không được tự nhiên, nhưng đồng thời cũng chứng minh Tiểu Bảo rất tinh mắt và cũng khẳng định hần là kẻ có thực lực, cho nên Tả Lam lập tức nổi lên hảo cảm với Tiểu Bảo, sắc mặt cũng ôn hòa hơn rất nhiều.

“Tuyệt đối không có khả năng! Bởi vì Tiểu Lam đã là người của anh ‘mày, đã đáp ứng để anh mày “này nọ”, toàn bộ của ta vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình cậu!” Giản Mặc nói một lời hai nghĩa, ôm chầm lấy Tả Lam đang muốn lớn tiếng phản bác, không để ý tới ai, mãnh liệt hôn xuống.

“Oa, oa, oa, oa...” khắp nơi vang lên tiếng kinh hô cùng âm thanh ủng hộ, làm cho Tả Lam đỏ khốc đỏ cười, cũng đâu phải là đang xem phim cấp ba, cái đám này tùm năm tùm ba ở đây hưng phấn cái gì vậy trời? Chẳng lẽ ở tổ chức hắc đạo này, từ thủ lĩnh đến đàn em, đều là mấy ông chú biến thái yêu thích nam sinh cao trung?

“Boss đúng là không biết tiết chế, tình lực thực dư thừa a.”

“Đó là đương nhiên, đợi Tả đại ca suốt mười sáu năm trời còn gì!”

“Cũng đúng thôi, hiện tại không chớp thời cơ tận tình âu yếm, còn chờ khi nào a?”

“Mỗi ngày đều nhìn thấy Boss như vậy thì tốt rồi, con sâu cái kiến như chúng tôi cũng được sống an ổn a!”

Tả Lam còn đang hít thở chưa thông, bên tai liền nghe được mấy lời cảm thán hỗn loạn kia, nội tâm vừa tức vừa hận, đám người này đúng là những kẻ điên, thế nào mà toàn bộ từ trên xuống dưới lại nhất trí cho rằng cậu là người trong mộng của quý nam nhân kia?

Được rồi! Được rồi!! Dùng tình huống hiện tại xem xét, khả năng cậu là người yêu trước đây của nam nhân này chuyển thể là rất lớn, nhưng cái này đâu đồng nghĩa rằng cậu của kiếp trước và kiếp này sẽ có những lựa chọn giống nhau?

Mà khoan...

Cái vị đại ca họ Giản này lại đang sờ loạn cái gì trên người cậu nữa đây? Cái tay kia.... Hừ, đáng chết! Càng ngày càng quá phận! Trong phòng còn nhiều người như vậy, muốn động d*ng thì cũng phải nhìn tình huống xung quanh đã chứ!

Tả Lam hoảng hốt bắt lấy tay hắn đang làm càn trên thân thể trống trơn của mình, phát hiện cái tay đang vuốt ve hắn có độ nóng không bình thường, cậu đột nhiên lấy lại tinh thần, chú ý tới cái chén hồi nãy còn đang cầm trong tay đột nhiên biến mất.

Quay đầu, Tả Lam chỉ thấy một cái chén rỗng tuếch trên tủ đầu giường, mà Giản Mặc cũng ngoảnh mặt lại mục quang sáng quắc nhìn cậu, còn ý vị thâm trường đưa đầu lưỡi l*~m l*~m môi, tựa như muốn “ăn” lần nữa, chỉ là đang suy tính nên làm như thế nào.

“Ông, ông uống trà sữa của tôi?” Tả Lam biết rõ vẫn ngoan cố muốn hỏi, giọng đã có chút run run, một loại bất an chưa bao giờ trải nghiệm hiện giờ rõ ràng đang lan ra khắp cơ thể cậu.

“Anh thấy em chỉ lo cùng Tiểu Bảo bọn họ nói chuyện, bộ đáng cầm li trà sữa thực vất vả, cho nên liền uống giùm luôn rồi. Nếu như em muốn uống, anh sẽ làm cho một ly khác. Nhưng mà.....”

Giản Mặc cười to cầm lấy cằm Tả Lam cắn cắn.

“...hiện tại, anh đột nhiên nhớ ra... chúng ta vẫn là nên làm tiếp lần nữa!”

Tả Lam ngây ra như phỗng, trong nháy mắt hóa đá.

Đầu ông ơ, thiếu niên cấp ba chán nản nhận cái gọi là ơn huệ Vua ban, rầu lòng nhìn một đoàn người thức thời lập tức rời khỏi phòng.

“Đừng a, chỗ này còn có một đại thúc biến thái không biết ăn nhằm phải xuân dược hay là thuốc tráng dương a? Không cần để tôi lại một mình...” tiếng kêu rên của Tả Lam bị Giản Mặc chặn lại.

Tả Lam tuyệt vọng phát hiện, đàn em của Giản Mặc không có nghe thấy lời của cậu, còn Giản Mặc thì vẫn trong trạng thái cực kì phấn khích, hai mắt cũng đã đỏ như mắt thỏ, căn bản không có quan tâm cậu đang nói cái gì. Đối mặt với tình huống này, Tả Lam cảm tưởng như vừa tự cầm đá đập vào chân mình.

Động tác của Giản Mặc càng ngày càng lỗ mãng, hắn một phen giật chần mền trên người Tả Lam ta, đem thiếu niên đang âm thầm tự trách một phen áp trên giường, l*~m từ đầu đến chân, rồi lại long tinh hồ mãnh hôn từ chân lên đến eo, không bỏ sót một milimét nào.

“Chờ... chờ chút!! Ông, ông không phải đã nói, sẽ dịu dàng sao?” Tả Lam phát hiện hắn rõ ràng bởi vì động tác của Giản Mặc mà dậy lên phản ứng xấu hổ, vô cùng sợ hãi, vội vàng vụng vẹo thân hình sắp chết giãy dụa, “Ông là BOSS của những người kia, hẳn là một đại nhân vật a? Nói chuyện, có thể nói chuyện không?”

“Thực xin lỗi, anh thật sự nhện không được, ai bảo Tiểu Lam đáng yêu như vậy?”

“Không, không... Đừng tới nữa” Tả Lam gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, liên thanh kêu.

“Anh cũng không biết tại sao đột nhiên lại muốn? Có lẽ là chúng ta xa cách quá lâu, ềm càng để cho anh yêu thương, anh càng không thể ngừng được a! Tiểu Lam, ngoan ngoãn cho anh thêm lần một lần nữa, sau này anh nhất định sẽ thương em gấp bội.”

Giản Mặc sốt ruột nói, thả Tả Lam đang liều chết khóc không ra nước mắt, đặt xuống bên người.

Thượng đế a! Cậu chọc phải ai đây? Hiếm khi mới có được tâm tư muốn hại người đã bị trừng phạt tàn khốc như vậy! Giản Mặc hiện tại chính là một cầm thú a, ở lại bên người này nhất định sẽ chết a?

Tả Lam nghĩ tới đây, dùng cả tay và chân bò loạn trên giường trốn, nhưng lập tức bị nam tử nhiệt huyết sôi trào bắt lấy chân kéo trở về.

Thượng đế a, ngài thật sự xác định sẽ phù hộ cho một người chưa bao giờ đi qua giáo đường, nhưng trong nội tâm vẫn thành kính hướng tới ngài cầu nguyện sao?

Tả Lam nhận mệnh phát ra từng tiếng kêu rên, trên người lại cảm thấy khí tức nóng rực của Giản Mặc, cuối cùng bởi vì khó có thể nhận thêm đau đớn kịch liệt một lần nữa, vô cùng mất hình tượng té xỉu.

Cuối cùng đợi cho hết thấy chân chân chính chính trở lại bình tĩnh, Tả Lam đã mỗi một được không mở nổi mắt. Trong ý thức mơ hồ, cậu dường như cảm thấy có người đưa mình vào bồn nước nóng, nhưng vô pháp cảm nhận được những chuyện xảy ra sau đó, rất nhanh lâm vào mê man.

Không biết ngủ bao lâu, Tả Lam giật mình tỉnh lại, cậu phát hiện bản thân đang nằm trên giường. Bất giác nhẹ nhàng thở dài một hơi, may là tên cường gian thiếu niên kia không ôm cậu ngủ, bằng không thật sự hỏng bét hết! Tả Lam định ngồi xuống, lập tức cảm thấy toàn thân vô lực, đành ngoan ngoãn mà làm tổ trong chăn, ngẩn người.

Tại sao sau khi cậu bị nam nhân mắc bệnh tâm thần bắt về oxxx, lại choáng váng sinh ra ý niệm “đồng chí” biến thái trong đầu (nguyên gốc đồng tính biến thái nhưng ta thích để là “đồng chí”)? Có lẽ lần này nhận được giáo huấn đau đớn thâm sâu sẽ nghiêm khắc kiểm điểm bản thân, không cần phải cùng t**h d*c biến thái cuồng thông đồng làm bậy a!

Tả Lam đang ủ rũ nghĩ, lúc này cửa phòng lại bị vặn mở, cậu đề phòng trừng lớn mắt nhìn ra.

“Tiểu Lam, dậy ăn một chút, rồi chúng ta sẽ đi đến một nơi!” thanh âm vui sướng của Giản Mặc truyền đến.

“Tôi, tôi sẽ không cùng ông đi tới giáo đường!” đoán rằng Giản Mặc nhất định sẽ ép buộc người yêu chuyển thể đi kết hôn, Tả Lam lập tức kêu lên.

“Hả? Tiểu Lam nghĩ sâu xa như vậy sao? Em yên tâm, trước khi em tốt nghiệp cao trung, anh sẽ không mang em tới giáo đường, nhưng nhấn đính hôn thì vẫn có thể mua a.” Giản Mặc sững sờ rồi cười, đồng thời đem Tả Lam kéo ra.

Tả Lam cúi đầu trông thấy trên người đã thay quần áo, phía dưới cũng mặc underwear mới tinh, biết chắc là Giản Mặc giúp mình. Thừa biết Giản Mặc đã chiếm được không ít tiện nghi, Tả Lam dùng gương mặt hung dữ liếc Giản Mặc.

“Thực xin lỗi, Tiểu Lam, vừa mới rồi là anh quá kích động. Anh thề, sau này sẽ không làm như vậy nữa.” Giản Mặc cười tủm tỉm nói, trên mặt in rõ hai chữ “gian trá”.

“Thứ ông mang đến, tôi không muốn ăn!” Tả Lam không đếm xỉa đến đồ ăn Giản Mặc để ở một bên, oán hận mở miệng.

“Thật sự không ăn? Đây là chocolate nóng vừa nấu xong, mang từ Bỉ về a.” Giản Mặc nói.

Tả Lam câm nín, ánh mắt lại không tự chủ liếc về phía khay thức ăn trên bàn.

“Còn có bánh kem vừa ra lò!” Giản Mặc đem thức ăn tới trước mặt Tả Lam, nhin cười nhìn học sinh cao trung một khắc trước còn đối với hân phong mang trợn má, hiện tại lại chỉ chú ý tới điểm tâm mỹ vị trước mặt.

“Em thích đồ ngọt, không hề thay đổi, giống hệt trước kia. Còn dám nói không phải Tiểu Lam của anh?” Giản Mặc tự đáy lòng mở miệng.

“Thúi lắm, đời này không thiếu người thích chocolate!” Tả Lam phản bác.

“Anh khắc cốt ghi tâm, thân hình trước kia của em so với hiện tại khô gò nhiều hơn, mỗi lần đi ăn đồ ngọt đều rất thu hút, tất cả mọi người vô cùng tò mò nhìn một vị đại soái ca như vậy lại thích bánh kem, cho tới bây giờ em còn muốn phản biện.” Giản Mặc hoài niệm vô hạn nhìn Tả Lam, “vẫn là tiểu Lam của hiện tại đáng yêu hơn nhiều, mặc kệ làm gì, đều hợp lý.”

“Tôi muốn về nhà!” Tả Lam chẳng muốn cùng Giản Mặc – kẻ đã tra tấn cậu hai lần – dài dòng, không nhìn tới Giản Mặc, trực tiếp đưa ra yêu cầu.

Được rồi, những vật này đợi lát nữa trở về ăn. Hiện tại anh đưa em về nhà.” Giản Mặc bởi vì sự kiên trì của Tả Lam mà nhượng bộ.

“Không, không cần, mình tôi trở về...” Tả Lam cả kinh, vừa muốn chối từ, lập tức cảm thấy thân thể lay động, bị Giản Mặc bế lên, mặc thêm quần dài.

Người giúp việc theo đi phía sau Giản Mặc đem chế phục của Tả Lam nhẹ nhàng khoác lên cho cậu. Sau đó, mở cửa chính, chủ nhân căn hộ nhanh chóng ôm Tả Lam ra xe đã đợi sẵn bên ngoài. “Ông tới nhà tôi làm gì?” ô tô chuyển bánh, Tả Lam không nhanh không chậm hỏi Giản Mặc.

Anh đã cho người mời cha mẹ em về nhà, bởi vì có chuyện vô cùng quan trọng muốn thương lượng với họ.” Giản Mặc thuận miệng nói.

Nội tâm Tả Lam lập tức run lên một cổ dự cảm vô cùng bất an, nhưng mà không để cậu có thời gian lo lắng, xe đã dừng lại trước căn nhà quen thuộc có rèm che, cậu lại bị Giản Mặc ôm vào nhà. Trong phòng, bốn phía còn có vô số nam tử thần sắc nghiêm túc vận tây trang màu đen đang đợi sẵn.

Nhìn mấy gia hỏa này ra vào tự do trong nhà mình, Tả Lam vừa tức vừa vội, trong lòng biết lúc này đã chọc phải một cái phiền phức vĩ đại rồi.

Tiểu Lam?” đôi vợ chồng trung niên ngồi ngay ngắn trên sofa nhìn Tả Lam bị bế vào, mắt tự chủ kinh hô đứng dậy, nhưng lập tức nhớ tới một loạt hắc y nhân phía sau, cười gượng vài tiếng trở lại chỗ ngồi.

“Là Tả Ích tiên sinh cùng Trần Tĩnh Phương phu nhân à?” Giản Mặc ngồi đối diện với vợ chồng Tả Ích, đem Tả Lam đặt ở trong lòng.

“Đúng... đúng, không biết ngài là?” nhìn mù mù bình thường uy phong lẫm lẫm giờ phút này lại bày lộ ra bộ dạng cằn cằn dục dục, Tả Lam nhìn không được liếc mắt một cái xem thường.

“Đây là ông chủ tập đoàn Thiên Địa của chúng tôi – Giản tiên sinh?” Tiểu Bảo đứng phía sau Giản Mặc thay Boss giới thiệu.

Nghe được câu này, song thân của Tả Lam sắc mặt càng trắng không còn chút máu. Người dân ai không biết đời chủ trước tập đoàn Thiên Địa là tổ chức xã hội đen tiếng tăm lừng lẫy a?

Tuy nhiên hiện tại tập đoàn Thiên Địa đang từng bước chuyển hướng kinh doanh hợp pháp, nhưng ai chẳng biết bọn họ thực chất vẫn đang bí mật làm cái gì đó, cho nên giờ này khắc này vợ chồng Tả Ích rất khó hiểu, đối phương sao lại đột nhiên tìm tới người dân bình thường như bọn họ.

Ồ đây chỉ có Tả Lam phẫn nộ chu miệng, tập đoàn Thiên Địa cái cóc khô gì? Cái tên xấu hổ như vậy là do Giản Mặc nghĩ ra sao?

Cũng đâu phải tổ chức phản Thanh phục Minh Thiên Địa hội! Nhưng mà, Thiên Địa hội cùng tập đoàn Thiên Địa đều là hai tổ chức thích hành động lén lút, điểm ấy ngược lại vô cùng chính xác.

“Tôi nói ngắn gọn, con trai hai người là người yêu của tôi. Cho nên, sau này tôi sẽ dùng phương thức của mình bảo vệ cậu ấy, cậu ấy sẽ sống chung với tôi, do vậy sau này sẽ không thể thường xuyên về nhà gặp hai người!” Giản Mặc trầm tiếng nói, thần sắc nghiêm túc đáng sợ, hoàn toàn không để cho người khác phản bác.

“Tôi mới không cần sống cùng ông! Cha, mẹ, hai người sống sờ cái gì? Mau từ chối ông chú vô lý này đi! Con là con của hai người đó!” Tả Lam cao giọng nói, liều mạng muốn nhảy từ trên người Giản Mặc xuống, nhưng lại bị người phía sau ôm chặt hơn.

“Tả tiên sinh, Tả phu nhân, hai người nhất định phải đáp ứng yêu cầu này của tôi, nếu không tôi sẽ...” Giản Mặc hơi hơi nghiêng nghiêng đầu, hắc y nhân phía sau sô pha lập tức nhất loạt đưa tay vào phía trong vạt áo comple.

“Chúng tôi không có ý kiến, Giản tiên sinh muốn ở cùng Tiểu Lam bao lâu cũng được.” Tả Ích cùng Trần Tĩnh Phương cả kinh, vội vàng nâng khuôn mặt tươi cười đầy mồ hôi lạnh nói.

“Vậy là tốt rồi, tôi trước khi đến đây vô cùng lo lắng hai người sẽ phản đối, cho nên tôi còn suy nghĩ nếu như hai người không thuận ý, tôi chỉ nghĩ ra được một biện pháp khiến hai người vui vẻ, là câu lạc bộ xạ kích. Bởi vì, tôi nghe nói Tả tiên sinh cùng phu nhân đều là những người yêu thích bắn súng.” Giản Mặc mỉm cười nói, nam tử phía sau sô pha cũng từ trong ngực áo lấy ra cái gì đó, thì ra là một danh sách dài ngoằng cao cấp của câu lạc bộ xạ kích.

“Cha! Mẹ! Hai người thực sự đồng ý cho con mình ở sống cùng với đàn ông sao? Cũng không đề ý sống chết của con, cứ như vậy đá ra khỏi nhà? Hai người là tư duy không bình thường không... hay là không có lương tâm a?” Tả Lam vô cùng chán nản, lại liếc thấy bộ dạng đã biết trước của Giản Mặc, trong tâm càng nghĩ hận. Vừa rồi là tình hình gì, là uy hiếp a? Khó trách cha mẹ không có cốt khí lập tức bị khuất phục. Ông chú này lại còn cố ý bổ sung một câu giải thích giấu đầu hở đuôi? Tả Lam hung hăng trừng mắt nhìn cha mẹ cùng Giản Mặc, thấy bọn họ ba người cười thành một đoàn, cảm giác nếu chung thì cực kỳ hòa hợp, tâm tình của cậu thoáng cái té xuống vực.

“Như vậy, xin cáo từ. Hai vị cứ yên tâm, tôi sẽ dùng cả đời cùng tính mạng ra để bảo vệ Tiểu Lam, chắc chắn sẽ khiến cậu ấy hạnh phúc khoái hoạt.” Giản Mặc đạt được mục đích, lại vuốt ve Tả Lam đứng lên.

“Sau này Tiểu Lam còn trở về nữa không? Vật dụng cá nhân cùng quần áo...”

“Các anh em của tôi sẽ thay cậu ấy mang đi, không cần lo lắng.” Giản Mặc trầm ổn đáp: “Về thăm nhà đương nhiên không thành vấn đề, nhưng nhất định phải có tôi về cùng mới được!”

Đối mặt với tình hình như vậy, vợ chồng Tả Ích còn có thể nói gì đây, đành phải bảo trì tiểu dung (khuôn mặt tươi cười) tiền khách. Trước khi đi dùng khẩu hình nói với Tả Lam cẩn thận một chút, tùy cơ ứng biến, cầu chúa phù hộ cho con.

Mất thấy lối thoát duy nhất cũng biến mất, Tả Lam rốt cuộc không dậy nổi tinh thần, ủ rũ bị Giản Mặc ôm trở về. Lúc này đây bọn họ không có về căn hộ kia, mà là đi đến một tòa nhà hiện đại, vào bãi đỗ xe riêng, lái xe ấn nút thang máy chuyên dụng, lên tầng cao nhất, xa hoa nhất.

“Nơi này là trụ sở tập đoàn Thiên Địa, chỉ có anh em được tín nhiệm nhất mới có thể vào.” Giản Mặc đem Tả Lam thoát nhìn đã khôi phục được một ít khí lực nhẹ nhàng đặt ở sô pha trong phòng, vuốt vuốt mái tóc cậu.

“Đừng đụng vào tôi!” Tả Lam như bị kim châm nhảy dựng lên, chạy tới sô pha đối diện.

“Hiện tại cha mẹ của em cũng đồng ý chúng ta kết giao, Tiểu Lam, em sao vẫn còn mất hứng vậy?”

“Rõ ràng là ông giả trò quỷ, nếu không ba mẹ tôi không có khả năng đáp ứng!”

“Anh cái gì cũng không có làm a.” Giản Mặc vô tội nhún nhún vai, “Nhưng vì em, anh đã thực sự làm rất nhiều việc nha!”

“Ông còn muốn làm gì sao?” lông mày Tả Lam nhanh chóng nhăn lại.

“A, rất đơn giản. Anh định thương lượng với trường học của em để em học tại gia. Em yên tâm, anh sẽ mời gia sư tốt nhất cho em, để em hoàn thành tốt giai đoạn cao trung. Em chỉ cần đi thi là xong, anh tin tưởng những giáo viên chuyên nghiệp kia sẽ giúp em có được thành tích thi đại học cao nhất.”

“Rồi sao? Ông không phải muốn nói nếu như đi đại học, ông cũng có thể tiếp tục thu phục nhân viên nhà trường, để cho tôi ở nhà học tập, chỉ khi nào cần đi thi mới xuất hiện?” Tả Lam lạnh lùng trừng mắt Giản Mặc.

“Đúng vậy, chờ em sau này có được học vị, nếu như muốn đi làm liên tới tập đoàn công tác a, nếu như em muốn chơi, anh cũng có thể nuôi em cả đời.” Giản Mặc nhéo nhéo chóp mũi Tả Lam, nhu tình vô hạn nói.

“Này ông chú, nào chú bị úng nước à? Ông lấy tư cách gì mà tự tiện an bài nhân sinh của tôi? Tôi còn không có truy cứu ông tội cưỡng gian, ông lại được voi đòi tiên, không cho tôi về nhà đã đành, giờ còn không cho phép tôi đến trường học? Cuộc sống hàng ngày của tôi ông cũng muốn quản? Tôi vừa rồi không có bán cho ông!” Tả Lam gạt tay Giản Mặc ra, nghe xong những lời vừa rồi của gã này, cậu thực sự phát điên.

“Đây là vì bảo vệ em, Tiểu Lam, em không biết em hiện tại có bao nhiêu nguy hiểm đâu.” Giản Mặc tận tình giải thích, “Nếu để cho cậu gia trước kia biết rõ sự hiện hữu của em, bọn họ nhất định sẽ...”

“Tôi chưa từng có thừa nhận tôi là người kia của ông, chỉ mình ông nghĩ vậy thôi!” Tả Lam nghe đến đó cũng nhin không được nữa, lớn tiếng rống giận.

Cho dù tôi thật sự chính là người kia đi chăng nữa, nhưng suốt mười sáu năm qua tôi vẫn sống yên ổn! Là ông tự nhiên tìm tới, không có tôn trọng ý nguyện của tôi liên đới với tôi xằng bậy, bậy giờ còn để cho tôi gặp nguy hiểm....Nếu như ông không xuất hiện thì tốt rồi!”

Giản Mặc nghe Tả Lam hỗn hển nói, thần sắc có chút ảm đạm, nhưng hắn rất nhanh lấy lại gương mặt tươi cười ôn hòa.

“Tiểu Lam, em bình tĩnh đã, còn vài chuyện em chưa rõ...”

“Đủ rồi, tôi còn cái gì chưa biết sao? Nếu như không phải ông làm chuyện xấu, sao lại có nhiều phiền phức thế? Ông mau đưa tôi về nhà, từ nay về sau không cần phải xuất hiện ở trước mặt tôi nữa! Tôi không muốn gặp lại ông nữa!!”

“Hô.” Giản Mặc đột nhiên tiến đến gắt gao ôm lấy Tả Lam đang nổi giận đùng đùng, chế trụ thiếu niên đang muốn nhảy xuống sô pha.

“Chúng tôi đợi em mười sáu năm, tìm em mười sáu năm, em nghĩ rằng anh và mọi người sẽ để em đi đơn giản như vậy sao, Tiểu Lam?” thanh âm Giản Mặc lạnh lạnh đột nhiên trở nên cuồng vọng trầm thấp, hắn nhìn chăm chú Tả Lam đang bị ôm chặt không nhúc nhích được, mục quang sáng quắc sắc bén dị thường, cảm giác áp bức không giống bình thường.

“Ông, ông muốn làm gì?” bản năng nguyên thủy nhạy cảm của con người giúp Tả Lam cảm thấy có nguy hiểm, khí thế của cậu lập tức hơi thu liễm, lấp bắp chất vấn Giản Mặc.

Giản Mặc không có trả lời, hắn cúi đầu, dùng sức ở trên môi Tả Lam cắn một cái, thừa dịp cậu đau đến mức vô thức hé miệng thì thô bạo cạy mở hàm răng Tả Lam, quấy đảo đầu lưỡi hấp trụ đôi môi mềm mại, vừa gặm vừa cắn thô bạo.

“Cút.... Cút ngay!” sau hơn nửa ngày, Tả Lam lần nữa chiếm được tự do, cậu liên tục ho khan, dùng sức khước từ nam nhân bộ dạng cùng cỡ chỉ kỳ quái.

“Thật có lỗi, Tiểu Lam. Lai làm em sợ hãi sao?” Giản Mặc lúc này lại khôi phục quan tâm săn sóc vốn có, ôm lấy Tả Lam tự đáy lòng xin lỗi....!

Ai muốn ông mèo giả từ bi khóc chuột? Thân thể Tả Lam cứng ngắc, nhưng không thể vì câu hỏi dụ dỗ kia của Giản Mặc mà mềm lòng, thần sắc căm thù vẫn không thay đổi chút nào.

Giản Mặc thấy thế, trong ánh mắt lại hiện ra bi thương cùng bất đắc dĩ nồng đậm, hắn thở dài một tiếng, tựa đầu chôn ở bả vai Tả Lam.

“Tiểu Lam, em biết mười mấy năm trước, khi anh tận mắt nhìn thấy em hấp hối trên tay mình, không cách nào vẫn hồi được tính mạng của em, anh có bao nhiêu khổ sở và hối hận không? Anh cực kỳ hận sự bất lực của mình, sự ngu xuẩn của mình, hận không thể mang em trở về! Hận không thể thấy em cười to vui sướng, không thể cho em cuộc sống mỗi ngày vui vẻ khỏe mạnh vô lo vô nghĩ!”

Giản Mặc đột nhiên nói làm cho Tả Lam bất giác không biết thế nào, cậu cảm thấy cậu nắm chắc ý chí cùng quyết tâm phản kháng sự bất công “tàn bạo” của Giản Mặc gây ra cho cậu, nhưng mà không cách nào tiếp nhận được biểu tình đau thương như vậy, còn có, thanh âm đối phương đột nhiên trở nên khàn khàn lại thương cảm.

“Hiện tại em cuối cùng cũng đã trở lại, anh cuối cùng cũng đã có cơ hội bù đắp cho em. Vậy nên, lúc này đây anh sẽ dùng đôi tay này bảo vệ tốt cho em, quyết không để kẻ khác thương tổn em!”

Vừa nói những lời này, Giản Mặc lại cúi đầu không ngừng diu dàng hôn lên gương mặt Tả Lam, tìm Tả Lam đột nhiên có chút loạn nhịp.

“Ông... chú này, đầu óc không bị gì chứ?” bên tai nghe được những lời cảm động lòng người, hành động cũng làm cho người ta có điểm buồn nôn, nhưng nghĩ tới cuộc sống tương lai hỗn loạn, Tả Lam cảm thấy thật đau đầu.

“Em yên tâm, anh nhất định có thể bảo hộ em bình an, hạnh phúc, khoái hoạt cả đời này. Tin tưởng anh Tiểu Lam! Chỉ cần anh ở cạnh em, anh sẽ không để cho những người dụng tâm xấu xa tiếp cận được em!” Giản Mặc ánh mắt kiên trì vô cùng nghiêm túc kiên định nói.

Cho nên Tả Lam biết rõ không cách nào có thể thay đổi quyết định của Giản Mặc, trong nội tâm cảm thấy vừa tức giận vừa bất đắc dĩ.

“Nghỉ ngơi thật tốt, hiện tại anh ra ngoài xử lý một việc, lát nữa sẽ quay lại ngay!” Giản Mặc đại khái cũng muốn cho Tả Lam một chút thời gian để suy nghĩ, hẳn cuối cùng cũng buông cậu, thở dài một tiếng, ra khỏi phòng.

Tả Lam sững sờ ngồi trên ghế sa lon, nghe lấy thanh âm cửa phòng nhẹ nhàng đóng kín, nghĩ đến Giản Mặc mới biết được hơn nửa ngày không chỉ làm những chuyện loạn thất bát tao khó có thể nói ra bằng miệng, lại còn quá phận quyết định cuộc sống của cậu, vẫn cố nén phần nộ cùng không cam lòng bộc phát.

Ném đi áo khoác trên người, Tả Lam nhảy xuống sofa, một cước đá đổ bàn trà trước mặt, làm cho mấy thứ đồ thủy tinh lăn trên mặt đất. May mà bốn phía sofa cùng bàn được trải một tấm thảm trắng dày, không thì những vật này đã sớm tan nát.

Tiếp theo, Tả Lam đập nát hết thấy những gì cậu nhìn thấy, làm cho gian phòng xa hoa liền biến thành một bãi chiến trường.

“Hô.” Xả stress xong, tổn hao không ít khí lực, Tả Lam đặt mông ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn nền nhà bừa bãi, không biết nên làm gì tiếp.

“Thống khoái a?” một thanh âm quỷ thần khó lường vang lên, dọa sợ Tả Lam vừa mới thư giãn được một chút thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cậu quay đầu nhìn, Vương Ân chẳng biết từ lúc nào đã đi tới, thân thiết như bạn bè ngồi xuống bên cạnh.

“Anh bạn nhỏ, tôi có thể lí giải được tâm tình hiện tại của cậu. Loại sự tình này bất kể là ai cũng đều không thể tiếp nhận được, nếu là tôi tôi cũng không thể tưởng tượng được đến loại tình huống này có thể xảy ra, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ giống cậu, nghĩ mình chắc điên rồi, nói không chừng còn có thể đập phá nhiều hơn!”

“Anh biết chuyện” Tả Lam nghe Vương Ân nói như vậy trong nội tâm nổi lên cảm giác gặp được tri kỷ, hơn nữa người này không giống những người khác đưa xem cậu thành Tả đại ca đã chết kia, cho nên Tả Lam đối Vương Ân có vài phần hảo cảm.

“Nhưng tôi lại có cảm giác tiếc nuối gian phòng này, cũng mất vài ngàn vạn Mỹ kim đấy!” Vương Ân mở miệng chậm chạp nói.

“Không thể nào? Tôi chỉ là đập bể một ít đồ trang trí thôi, chẳng lẽ chúng đều là đồ cổ sao?” Tả Lam kinh hãi.

Vương Ân yên lặng nhẹ gạt đầu, ánh mắt không có chút nào nói giỡn làm cho Tả Lam lạnh thấu xương.

“Thượng đế a, ông muốn ép tôi phát điên sao? Tôi chỉ là muốn biểu đạt sự bất mãn của mình thôi, ông đừng để cho tôi lưng mang nợ lớn như thế a!” Tả Lam buồn rầu rít gào, biến thành như bây giờ, cậu cũng chẳng còn lòng dạ nào chạy trốn, hơn nữa Giản Mặc kia càng khẳng định sẽ không bỏ qua cho cậu.

“Yên tâm đi, Boss chắc chắn sẽ tha thứ cho cậu hết thảy, ngoại trừ việc rời đi.” Vương Ân thuận miệng an ủi, tiếp theo còn nói, “Đương nhiên, tôi tin tưởng bằng bản lĩnh hiện tại của cậu cũng không có khả năng chạy thoát.”

“Boss của các vị là tên vô pháp vô thiên tôi thấy anh là người có lí lẽ, anh cũng không thể để tôi đi sao?” Tả Lam ôm theo một hy vọng nhỏ nhoi hỏi, cậu cảm giác người tên gọi Vương Ân này hẳn là không có ác ý với mình đi.

“Nếu như cậu muốn trang nhất các báo ngày mai có ảnh chụp thi thể dị dạng méo mó lại còn mất đầu của tôi... Tôi thực vẫn chưa chán sống đâu.”

Tả Lam tuyệt vọng gục đầu xuống, thầm mắng mình ngu xuẩn, cậu sao lại đi hy vọng vào đàn em của Giản Mặc chứ? Người này thoát nhìn như một người tốt, nhưng thực chất cũng là phần tử xã hội đen a.

“Cám ơn cậu.” Vương Ân nhìn Tả Lam tự đáy lòng mở miệng.

“Gi?” Vương Ân đột nhiên nói lời cảm ơn khiến Tả Lam ngạc nhiên tột độ, chẳng lẽ đối phương tạ ơn cậu đã đập bể gian phòng xa xỉ này của Giản Mặc? Chẳng lẽ đại ca kia cắt xén tiền lương của nhân viên?

“Cậu chưa từng gặp qua Boss trước kia, cho nên cũng không thể rõ được bộ dạng ổng, cũng không thể hình dung được ổng làm sao có thể vượt qua được tình trạng đó mười sáu năm!” Vương Ân thở dài, ý vị thâm trường nhìn Tả Lam.

“Tôi thấy ổng vừa nói vừa cười, rảnh rỗi không có việc gì làm, thích uy hiếp người khác vô cớ, còn quá phận an bài cuộc sống của tôi, thật sự là tinh lực dư thừa, vui vẻ cực kỳ.” Tả Lam bĩu môi, vẻ mặt cợt nhả như thể của một vị đại ca xã hội đen cường gian thiếu niên cấp ba thì có gì không ổn?

4. Chương 4

“Trong mắt cậu, BOSS là người như thế nào?” lời Vương Ân lại truyền tới.

Chẳng phải đó là một tên nhàn cư vi bất thiện, thích đem nam sinh trung học thuần khiết vô tội vừa gặp trên đường liền ngang ngược bắt về nhà, đúng chuẩn một đại sắc lang biến thái, không đúng sao? Tả Lam lập tức ở trong lòng trả lời.

“Haizzz, xem ra cậu thật sự không hiểu rõ BOSS, cũng chưa từng thấy qua bộ dáng ác quỷ trước kia của hắn. Vận khí của cậu thật sự tốt lắm, bởi vì đã trải qua một lần sinh tử, cho nên hiện tại Boss sao có thể làm thương tổn cậu? Phải biết rằng, Tả đại ca kiếp trước, cứ tạm coi là vậy đi, cũng thường xuyên cùng BOSS so quyền.”

“Bọn họ không phải là người yêu sao? Còn so quyền cái gì?” Tả Lam kinh ngạc.

“Chính vì là người yêu, nên mới đánh nhau, tranh đoạt vị trí chủ quyền trên giường. BOSS cũng bị Tả đại ca đánh cho một trận, nhưng bọn họ vẫn không có phân ra thắng bại.” Vương Ân hời hợt nói.

“Đúng là đồ bệnh, có thể đối đãi với một mỹ thiếu niên như vậy sao?” Trong đầu Tả Lam ngay lập tức hiện ra vẻ mặt đáng yêu của tiểu mỹ nhân kia, liền buột miệng nói, một giây ngay sau đó, nghĩ tới hình ảnh Giản Mặc anh tuấn cao to vạm vỡ, mặt liền chảy dài.

“Xem ra cậu đối với BOSS mới của tập đoàn Thiên Địa vẫn còn có chút ấn tượng, chỉ là có những chuyện không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài!” Vương Ân thở dài nói.

“Sau khi Tả đại ca cùng kẻ thù của BOSS đồng vu quy tận, cơ nghiệp tựa như núi lở, cơ hồ sắp sụp đổ, BOSS lúc đó đứng ra tiếp quản, cùng anh em dốc sức, cũng không biết trọng thương bao lần, bất chấp tính mạng, dưới sự lãnh đạo thiên tài của BOSS mới có được chút thành tựu ngày hôm nay.”

“Nghe lợi hại như vậy, BOSS của cậu nhất định giết người như ngóe, hai tay dính đầy máu tanh, không phải rất kinh khủng sao?” Tả Lam rử mi nói.

“Đáng sợ sao? Thời gian không có Tả đại ca, BOSS cũng không thể mang gương mặt đưa tang mãi được, chỉ có thể đeo mặt nạ lãnh khốc vô tình. Bất luận kẻ nào cũng không dám nhìn thẳng vào mắt, ngày cả chúng ta, ngày đó là anh em vào sinh ra tử cùng hắn, cũng không dám đến gần quá hai thước.”

“Tại sao?” Tả Lam nghe được sững sốt, tạm thời quên đi tức giận vừa rồi.

“Bởi vì lúc đó BOSS chính là cực kì tàn nhẫn, lúc nào cũng làm cho người ta một loại cảm giác sợ hãi, người lạ chớ tới gần. Giống như chỉ cần có người không thức thời lại gần hắn, sẽ lập tức bị hắn hủy diệt không lưu lại vết tích!”

“Đừng khoa trương thế chứ, anh cho rằng hắn là nam chính trong phim, có năng lực thần bí mang vận mệnh bi thảm à?” Tả Lam không khỏi nhẹ giọng cười nhạo.

“Tôi không có phóng đại chút nào, trước khi gặp cậu, suốt 16 năm qua, chúng tôi chưa từng thấy BOSS cười.” Ngữ khí Vương Ân đột nhiên ngưng trọng làm cho cậu tiếp theo Tả Lam muốn nói liền nuốt ngược trở lại.

“Không, không thể nào?” rõ ràng vị đại ca kia đối với cậu làm ra những hành động như vậy, biến thái như vậy, không phải cười đến vô cùng vui vẻ sao? Tả Lam hoài nghi nhìn chòng chọc Vương Ân, lại phát hiện đối phương vẻ mặt trang nghiêm, không hề giống bộ dạng kẻ đang nói đùa, lúc này cậu thấy vô cùng kỳ quái.

“Anh bạn nhỏ, chẳng lẽ đến bây giờ cậu còn không biết BOSS hiện tại biết cười, cùng chúng tôi nói chuyện, nguyên nhân đều là vì gặp được cậu sao?” Vương Ân thở dài nói.

“Hắn trước kia rất ít lời sao?” Tả Lam không tự chủ được hỏi.

“Phải, trừ bỏ công việc, một ngày nói với chúng tôi không quá mười câu, bình thường thích ở một mình, buổi tối ngủ thường hay tỉnh giấc giữa chừng, hơn nữa thuốc hút đặc biệt lợi hại.” Vương Ân nói tới đây, nhìn thấy ánh mắt tò mò của Tả Lam, bổ sung một câu “Tựa hồ không cần mạng!”

“Hả?” Tả Lam nghiêng đầu, lúc Giản Mặc đến gần cậu, không hề ngửi thấy mùi thuốc lá a.

“16 năm qua, chúng ta đi theo BOSS, mỗi khi gặp nguy hiểm, hắn liền xông lên trước, đánh ngã đối phương, một quyền không lưu mạng, không cho đối thủ cơ hội phản công.”

Tả Lam im lặng, cậu biết Giản Mặc có lẽ thật sự tàn nhẫn như lời Vương Ân nói, lại bất cần đời, ấy vậy mà lại có thể khiến hắc bạch lưỡng đạo đều kính nể, trong mấy chục năm ngăn ngừa Thiên Địa hội trở thành tập đoàn Thiên Địa, ngay cả phụ nữ và trẻ em cũng biết đến, cũng không kì quái gì khi cha mẹ cậu nghe đến cái tên Giản Mặc liền bán đứng luôn con trai của mình.

“Trên người BOSS thương tích càng lúc càng nhiều, đối lại thể lực cũng mở rộng, hơn nữa chúng ta đều là cam tâm tình nguyện theo hắn, thứ nhất là vì tình nghĩa với Tả đại ca, thứ hai cũng là bởi vì hắn không phải là kẻ hữu dũng vô mưu” Vương Ân chậm rãi nói.

“Các anh hình như rất tôn kính cái kẻ bất cóc người vô cơ kia thì phải?” Tả Lam cau mày, mặc kệ Giản Mặc đối với tập đoàn Thiên Địa kia là gì, mặc kệ hắn thu phục nhân tâm ra sao, việc bỏ qua ý kiến của cậu liền làm ra mấy chuyện vừa rồi là không thể tha thứ được!

“Chúng ta đều rất lo lắng, hắn thoát nhìn kiên cường vô cùng, tưởng như không người nào có thể đánh bại, nhưng thực ra là đang tìm chết. Không thể tự tử, cho nên hắn một lòng muốn tìm lý do chính đáng để được giải thoát, đường đường chính chính đi tìm Tả đại ca.

Nói Giản Mặc bộ dạng si mê như thế, nếu thực sự nặng tình, tại sao lúc ấy không theo Tả đại ca cùng chết? Miễn cho hiện tại đi gây họa người khác! Tả Lam hậm hực nghĩ.

“May là có một lần BOSS bị trúng liên ba phát đạn, sau khi từ Quỷ Môn quan trở về, ý nghĩ của hắn bắt đầu có chút thay đổi.” Vương Ân nói tới đây, nhìn Tả Lam một cái, nói tiếp: “Tôi nhớ lúc đó, sau một thời gian hôn mê sâu, tỉnh lại, câu đầu tiên BOSS nói VỚI tôi là:...”

Tả Lam theo bản năng nhìn về phía Vương Ân, chẳng biết tại sao khi nghe Giản Mặc cũng từng ở trên lần ranh sinh tử, trong lòng cậu lại có chút rầu rĩ không thoải mái, giống như mỹ thiếu niên trong mộng kia,

đau đớn khóc đến tê tâm liệt phế.

“BOSS nói: Hắn chưa thể chết. Hắn nói hắn không thể phá vỡ ước định với Tả đại ca. Nếu quả thật chết như vậy, sẽ không thể gặp lại Tả đại ca chuyển thế, hắn sẽ hối hận cả đời. Cho nên dần dần, đối với một số chuyện nhỏ nhặt sẽ không tự tay giải quyết, liền giao cho cấp dưới, cũng không có hối lại!”

“Ai tin nổi chuyện chuyển thế?”

“Đúng vậy a, BOSS cũng biết, dụng ý năm đó của Tả đại ca trước khi lâm chung. Tả đại ca không hy vọng BOSS đi theo hắn, muốn BOSS thay hắn hảo hảo mà sống ở trên đời này” Vương Ân lắc đầu “biết rất rõ không có khả năng, nhưng đáy lòng lại ôm lấy một tia hi vọng mong manh, không phải con người ta đều như vậy sao?”

“Vậy hắn cũng không thể thấy tôi liền xằng bậy a “ Tả Lam nghiêng răng nghiêng lợi, không tự giác đưa tay xoa xoa thất lưng.

Đáng chết, nơi này vẫn đau a!

“Ai bảo cậu lớn lên cùng Tả đại ca lúc còn trẻ giống nhau như đúc? Hơn nữa thời điểm Tả đại ca qua đời, mặc dù xung quanh có rất nhiều người, nhưng lúc ấy cảnh sát tới, chúng ta nhanh chóng mang BOSS rời đi, câu nói cuối cùng của Tả đại ca chúng ta hết thấy đều không thể biết, nhưng thời điểm cậu bị BOSS bắt được lại nói ra.”

Vương Ân nhún nhún vai “Cậu nói đó là sự trùng hợp? BOSS không nhận cậu là Tả đại ca mới lạ à nha?”

“Nhưng là tôi thật sự đối với chuyện của Tả đại ca kia không hề có chút ấn tượng nào á! Tôi chỉ cùng lắm mỗi tối đều mơ thấy một cảnh sinh li tử biệt mà thôi.” Tả Lam khi nói tới đây, vẫn cho rằng mình vô can.

Hiện tại, nơi này tất cả mọi người đều cho rằng cậu là Tả đại ca chuyển thế. Mà ngay cả chính cậu cũng bởi vì giấc mộng kì quái kia, mặc danh kỳ diệu dần dần hiện lên trí nhớ mơ hồ, tiếp nhận sự thật này nhưng vẫn không muốn thừa nhận sự thật.

Nhưng là, Giản Mặc cũng không thể viện cớ này để chiếm tiện nghi của cậu, dù sao kiếp này cậu hoàn toàn không có dính líu gì với vị đại ca kia. Nếu như cứ cố chấp để rồi bị đối phương ăn sạch, này cũng quá oan uổng đi?

“Cậu biết đấy, mặc kệ cậu có phải là Tả đại ca chuyển thế hay không, BOSS hiện tại đã khẳng định, một lần nữa sống lại. Minh chứng tốt nhất đó là BOSS hiện tại đã biết cười, đã cùng nhiều người nói chuyện giống như trước kia, khiến chúng tôi mỗi khi đối mặt với hắn cũng yên tâm, không phải lo lắng cho tính mạng của hắn cũng như tính mạng chính mình.”

Này đó tất cả đều là cậu nhìn đau hy sinh trình tiết đổi lấy nha, Tả Lam nghĩ hận, nhớ đến Giản Mặc, gương mặt phần nộ lại vô thức ửng đỏ.

“BOSS thật sự phi thường coi trọng cậu, lần đầu gặp lại, mong cậu bỏ qua cho biểu hiện lỗ mãng cùng kích động của hắn, bởi vì hắn đã đợi cậu suốt 16 năm a.” Vương Ân nói tới đây dừng một chút, sau nhẹ giọng nói tiếp: “Tôi tin chỉ cần cậu cho BOSS một ít thời gian, hai người chắc chắn sẽ giống như trước đây.”

“Cái gì? Anh muốn tôi gia nhập xã hội đen, cùng mấy người phóng hỏa giết người sao?” Tả Lam bật hỏi.

“Không phải. Bây giờ tập đoàn Thiên Địa đang từng bước đi theo chính đạo, BOSS cũng không muốn anh em mãi mãi không thể ngừng đầu” – Vương Ân cười cười – “Với lại, cậu chính là bảo bối của hắn, hắn sao có thể để cậu bị vậy bần?”

“Buồn nôn, cái gì bảo bối, lòng dạ anh thật đen tối! Đừng làm mất thiện cảm của tôi đối với anh! “ Tả Lam ôm ngực, làm bộ muốn ói.

“Tôi không có nói quàng, năm đó Tả đại ca mặc dù giới thiệu trong xã đoàn để mọi người cùng biết BOSS, nhưng hắn tuyệt không để BOSS nhúng tay vào chuyện trong bang hội. Nếu như không phải Tả đại ca đột nhiên qua đời, BOSS cũng sẽ không tiếp quản việc này.”

“Thật không?” Tả Lam suy nghĩ một chút, Giản Mặc trắng trắng nộn nộn trong mộng đích xác làm cho người ta muốn đem hắn giấu đi, hảo hảo thương yêu chăm sóc, khó trách Tả đại ca kia không nỡ để hắn tiếp xúc với chuyện của bang hội.

Bỏ đi, chuyện chém giết vậy sao thích hợp để tiểu mỹ nhân phải nhúng tay chứ?

“Tôi nghĩ, BOSS hiện tại chắc chắn sẽ giống Tả đại ca năm đó thôi. Cho nên hắn cấm cậu đến trường học, hoặc là an bài chuyện tương lai của cậu, cũng là toàn tâm toàn ý vì cậu mà lo lắng.”

Tả Lam kinh ngạc, tâm tình phi thường phức tạp. Nói không cảm động Giản Mặc nghĩa nặng tình sâu thì là lừa mình dối người nhưng nghĩ đến Tả đại ca kia, lại mặc mình kỳ diệu khó chịu. Nếu như gia hỏa kia vẫn sống thì chuyện xui xẻo này sao có thể rơi trúng đầu cậu chứ?

Nhưng, nếu Tả đại ca kia không chết, đời này làm sao có Tả Lam cậu a? Mà khoan, cậu rút cục là muốn gì? Nghe Vương Ân kể chuyện xưa, thần trí cậu cũng hồ đồ rồi đi, tình hình bây giờ cũng không giống lúc trước. Khiến cho cậu không thể quang minh chính đại ra ngoài, không phải là Giản Mặc thì là ai?

Vị Giản đại ca kia vì ước định với một người đã chết đem cậu chộp về tận tình oxxx, trên giường biến đổi đủ loại tư thế....

Ho khan một cái, này là chuyện nhỏ, tạm thời không so đo! Quan trọng là, sau khi cậu gặp gỡ Giản Mặc, tương lai có khả năng gặp phải nguy hiểm nha! Tả Lam nén xuống oán giận, mặc kệ chuyện Giản Mặc là như thế nào, cậu không liên quan!

“Cậu hảo hảo ngẫm lại đi, tôi sẽ khuyên BOSS ôn nhu một chút.” Vương Ân đột nhiên vỗ vỗ bả vai Tả Lam nói.

“Anh, anh nói cái gì?” Tả Lam mặt đỏ lên, muốn mắng Vương Ân lại cảm thấy nhất thời không biết phải nói như thế nào, đành rầu rĩ không vui, ngây ngốc ngồi im.

“Nhịn liên 16 năm a, BOSS đối với cậu không phát cuồng mới là lạ!” Vương Ân cười hì hì, thần sắc cực kỳ đứng đắn trả lời.

“Anh, các anh, sao lại thấy hai người đàn ông ở cùng một chỗ rất bình thường hả?” Tả Lam giật mình, trong lòng không khỏi mắng thầm, Vương Ân này nói nhiều như thế, còn không phải là vì nói tốt cho BOSS của hắn? Đây khác gì thuyết khách a, lại còn có nét giống mấy tú ông tú bà, miệng lưỡi dẻo quẹo.

“Cũng có sao đâu, dù chúng tôi không yêu đàn ông, nhưng chỉ cần là BOSS cùng Tả đại ca, các anh em đều có thể tiếp nhận! Phải biết rằng, hai người năm đó phong quang vô hạn, một nhu một cương, mọi người đều vô cùng sùng bái, cho nên dù hai người có làm gì, anh em đều sẽ hết mình ủng hộ “ Vương Ân nói tới đây, ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, liền im thin thít.

“A, nơi này bảo vừa quét qua sao?” Thanh âm Giản Mặc lọt vào tai Tả Lam, làm cho nét mặt cậu vừa mới ôn hòa một chút trong nháy mắt lại trầm xuống.

“BOSS, tôi đi ra ngoài trước, hai người chậm rãi trò chuyện “ Vương Ân lên tiếng chào hỏi, nhàn nhã phải không rồi đi.

“Vừa rồi tiểu tử kia nói gì vậy?” Giản Mặc không hề để tâm căn phòng hi thế trần bảo vừa bị Tả Lam đập phá tanh bành, hắn đi đến ngồi cạnh Tả Lam, hôn nhẹ lên gương mặt ửng đỏ của thiếu niên, hỏi.

“Không phải chuyện của anh! Còn có, buông tôi ra!” Tả Lam đẩy đẩy tay Giản Mặc, nhưng ngay lập tức lại bị ôm vào lòng.

“Không nên dễ dàng tin tưởng lời của tiểu tử đó nga. Hắn a, bình thường thoát nhìn là người có học thức, tốt bụng, âm trầm ôn trọng nhưng trên thương trường lại là một kẻ tâm địa gian trá a. Ta chỉ sợ tiểu Lam hiện tại đơn thuần đáng yêu như thế không phải là đối thủ của hắn, bị hắn trêu đùa nga.”

Giản Mặc tươi cười hơn hử nói, nụ cười thỏa mãn như thế, khiến cho hắn thoát nhìn vô cùng thân thiết, làm cho Tả Lam có chút hoài nghi những lời Vương Ân vừa nói có phải sự thật hay không.

“Đại ca, anh tựa hồ rất thích cười a?” Tả Lam không nhịn được nhỏ giọng lầm bầm một câu.

“Tiểu Lam, em nói cái gì vậy?” Giản Mặc nhìn Tả Lam khẽ lẩm nhẩm, vẻ mặt tựa hồ có chút không vui, nhưng hẳn vẫn thấy thiếu niên vô cùng đáng yêu, cho nên ý cười trong mắt càng đậm.

“Không được gọi tôi là tiểu Lam, không được cười, không được đụng chạm!” nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Giản Mặc, Tả Lam không nhịn được rung mình một cái, tránh né vòng tay ôm ấp của vị đại ca kì quái kia.

“Đừng di chuyển a Tiểu Lam. Anh nhịn được cũng rất cực khổ đi, chẳng lẽ em muốn chúng ta ở chỗ này làm tiếp một lần sao?”

Lời Giản Mặc nói làm cho Tả Lam tạm thời an tĩnh lại, bởi vì thiếu niên kinh ngạc cảm thấy cái gì đó của nam nhân đang chạm tới bắp đùi của mình.

“Anh đúng là một tên biến thái!” Tả Lam cắn răng mắng, sắc mặt trở nên thực khó coi.

“Ngồi một chỗ như vậy cũng không phải là biện pháp hay, chúng ta đi xuống đi.” – Giản Mặc ôm eo Tả Lam đứng lên – “đồ đạc bị em đập thành cái dạng này, tức giận tiêu tan không ít đi?”

“Tôi còn chưa có đánh chết anh, cơn tức này sao có thể tiêu tan chứ?” Tả Lam liếc xéo Giản Mặc một cái, chẳng biết tại sao, cậu hiện tại khi đối mặt với Giản Mặc tựa hồ không còn sợ hãi như lúc ban đầu. Tự nhủ mình đang mang thân phận của người bị hại nên khi đối mặt với kẻ “làm sai” kia, lá gan Tả Lam lớn hơn rất nhiều.

Giản Mặc cười hì hì, không nói thêm lời nào, đưa Tả Lam đi ra.

Bởi vì lần này Giản Mặc không dám đem Tả Lam ôm ngang nữa, cho nên Tả Lam không thể làm gì khác, đành bất đắc dĩ theo Giản Mặc đi sang phòng khác.

“Hai tầng trên cùng của tòa nhà là chung cư cao cấp, sau này chúng ta ở chỗ này đi. Em thích căn phòng như thế nào, anh cho người làm ngay.” Giản Mặc dẫn Tả Lam vào một gian phòng lớn ở tầng cao nhất, đẩy cửa bước vào, sung sướng hỏi người trong lòng.

“Đã nói rồi, không được gọi tôi là tiểu Lam! Tôi cũng không phải là thú cưng của anh, gọi thế là ý gì hả? Còn có, tôi căn bản không nghĩ sẽ cùng anh ở nơi này...”

“Em không muốn? Thế mà anh còn tưởng rằng em là không thích căn phòng kia, thấy không vừa mắt nên mới đập đi.” Giản Mặc vẻ mặt kinh ngạc cúi đầu nhìn Tả Lam.

“Nếu lúc đó anh cũng có mặt thì tốt rồi, tôi liền đập luôn cả anh!” Tả Lam hung dữ nhú mày, lớn tiếng mắng vị đại ca đang cố tình giả ngu.

“Vậy có tàn nhẫn quá không? Em muốn mưu sát chồng sao?” Giản Mặc nói, rồi đột ngột đem Tả Lam bế lên, bước qua phòng khách trang trí xa hoa hướng tới phòng ngủ.

“Ahh, anh muốn làm.... làm gì a?” Tả Lam thoáng cái khấn trương lên, kinh nghiệm vừa trải qua khiến tâm lý cậu đối với giường ngủ vô thức nổi lên nỗi sợ hãi khôn cùng.

“Chỉ là muốn giúp em bôi thuốc thôi a, em muốn anh làm gì? Thật nhìn không ra, tiểu nhân nhi trong đầu cũng có chút hư hỏng nha “ cảm thấy thiếu niên trong lòng thân hình nháy mắt cứng ngắc, sắc mặt cũng đổi mấy lượt, Giản Mặc nhịn không được cười khẽ trêu ghẹo.

“Đừng có gấp lửa bỏ tay người! Có anh mới nghĩ tới chuyện biến thái!” Tả Lam vừa dứt lời, cảm giác, mềm mại sau lưng đã truyền tới.

Giản Mặc lấy tuýp thuốc mỡ trong tủ nhỏ bên giường, xoay người nhanh tay cởi bỏ quần dài của Tả Lam.

“Tôi tự làm được!” Tả Lam phục hồi tinh thần, cuống quýt vừa kéo quần lót vừa kêu lên.

“Em tự bôi được sao?” Giản Mặc cười hì hì, đè lại bàn tay Tả Lam, tay còn lại kéo quần lót của cậu xuống.

Tả Lam cảm thấy hạ thể nháy mắt lửa lò trong không khí, nơi nào đó cảm thấy lạnh lạnh, làm cho cậu nổi da gà. Cậu vừa xấu hổ vừa tức giận, đang định mở miệng quát mắng, thế nhưng Giản Mặc lại buông tay ra, ngay sau đó, đầu ngón tay linh hoạt đưa vào huyệt khẩu, cảm giác mát lạnh lập tức truyền đến.

“Biến thái, làm chuyện này cũng thực quen tay a? Còn tùy ý cắt dấu thứ này trong phòng ngủ, hạ lưu.” Tả Lam thấy việc đã đến nước này, không thể làm gì khác hơn là mặc kệ cho Giản Mặc hầu hạ.

“Tiểu Lam, đừng oan uổng anh mà. Thuốc này là cố ý mua cho em đấy. Anh độc thân phòng đơn gối chiếc hơn chục năm rồi, bình thường đâu thể có mấy thứ này.” – Giản Mặc giải thích, lại dùng mu bàn tay nhẹ nhàng chạm tới bên đùi Tả Lam — “thả lỏng chút, nếu không sẽ đau!”

“Anh đừng lộn xộn “ Tả Lam ngẩng đầu thấy ánh mắt chăm chú của Giản Mặc nhìn nơi đó của mình, tức giận trong lòng nhất thời nổi lên, mặt cũng đỏ như cà chua.

“Thật là, ngay tại lúc này đừng khiến anh động tâm lần nữa a. Vẫn là lần đầu tiên bôi thuốc cho em có điểm dễ dàng hơn, tiểu Lam lúc đó hôn mê, thực nhu thuận a “ Giản Mặc lắc đầu, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, ngón tay vẫn chậm rãi chuyển động.

“Không phải....đã nói....không được gọi tiểu Lam.... A, anh đừng tới chỗ nào vậy? Đừng....A, nơi đó không được....Hí.... Rất đau....á....Nhẹ, nhẹ chút....” chỗ kia bị ngón tay Giản Mặc đụng tới rất đau, mặc dù đã có thuốc, thư thái không ít, nhưng là vết thương đó vẫn khiến cậu khó chịu vô cùng.

Dần dần, từ chỗ bị thương kia, Tả Lam bắt đầu có cảm giác kỳ quái: Cậu thử cử động thân thể muốn thoát khỏi tình huống xấu hổ này nhưng không thể, lại được bonus thêm tiếng thở dốc nặng nề của Giản Mặc.

“Van em, thân ái, em đừng có dùng phương thức nói chuyện như thế nào a... Còn có, đừng cử động nữa!” – Giản Mặc đột nhiên hét lớn một tiếng rút tay ra, cúi người áp xuống.

“Tiểu đệ đệ” giữa hai chân nam nhân bưng bưng khí thế khiến Tả Lam nháy mắt hiểu ra vấn đề, ngọn lửa vô danh bùng cháy “VQT” lên.

“Ai là thân ái của anh hả? Có làm không hả? Tôi thăm đến mức.... này rồi anh còn muốn động d*c? Đồ tình tròng thượng não này, tránh xa ra một chút!” Tả Lam lớn tiếng trách cứ, cậu tức giận đến đỏ mặt, không nghĩ có ngày cậu đối với đại ca xã hội đen gào thét như sấm.

“Không được gọi là tiểu Lam thì đành phải chuyển thành thân ái chứ. Chẳng lẽ em muốn được gọi là bảo bối sao?”

“Bảo, bảo bối cái đầu anh! Anh có phải là người không hả? Không dùng thuốc tráng dương mà sao tinh lực vẫn tràn trề thế hả?”

“Đó cũng không phải là lỗi của anh. Ai bảo em đáng yêu như vậy, mặt mũi thân thể đều mê người a, anh chỉ cần nhìn thấy liền có phản ứng a.” Giản Mặc bèn người Tả Lam cạo tới cạo lui – “hiện tại em lại khơi dậy nhiệt tình anh khó khăn lắm mới nhịn xuống được, phải chịu trách nhiệm nga.”

“Cái, cái gì? Anh còn không biết xấu hổ đỏ mặt trắng thay đen như vậy được hả? Có còn đạo lý hay không?” Tả Lam bị lời ngụy biện của Giản Mặc làm cho hoa mày chóng mặt, nhưng khi bị bàn tay nam nhân nhẹ nhàng vuốt ve giữa hai chân, thần trí cậu bỗng nhiên thanh tỉnh.

Nghĩ đến kinh nghiệm xương máu cách đây vài chục phút đồng hồ, tức giận trong mắt Tả Lam cũng không thể che giấu được thần sắc khủng hoảng.

“Đừng sợ, anh không muốn em bị thương, không miên cưỡng em! “Thân ái, chỉ cần dùng tay giúp anh giải quyết một chút là được rồi.” Giản Mặc bắt lấy bàn tay đang vô thức nắm chặt thành quyền của Tả Lam, khéo léo mở bàn tay cậu ra, kéo tới chạm vào phần thân nóng rực cứng rắn.

“Không tin....Gạt người, anh lần trước, lần trước cũng không phải.... nói như thế.... Kết quả anh vẫn đối với tôi làm ra.... chuyện không biết xấu hổ....” thân thể Tả Lam căng thẳng, bàn tay cảm thấy chạm tới vật gì, nhìn xuống, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, tiện đà giận dữ – “Anh... sao không tự làm đi!”

“Tự làm không thể bằng em giúp a! Lại nói, 16 năm qua, anh thủ tiết chờ em, hiện tại có em ở bên, em bắt anh tự xử chẳng phải rất không có đạo lý sao?” Giản Mặc cười khế, bên tai Tả Lam khê thổi một hơi, khiến cậu một trận run rẩy.

“Con mẹ nó anh xong chưa? cầm thú!”

Sau khi phục hồi lại tinh thần, Tả Lam giận điên lên, bình thường cậu sẽ không văng tục, nhưng lúc này cậu còn muốn một quyền đấm nát gương mặt tên Giản Mặc không biết xấu hổ này.

Đồ bệnh thần kinh, háo sắc, thật sự là uổng phí khuôn mặt dễ nhìn như vậy, thế nhưng tâm địa hạ lưu.

“Nhanh động a, thân ái.” Giản Mặc lúc này lại vươn đầu lưỡi l**m l**m bên cổ Tả Lam, không có hảo ý di chuyển hông, liên thanh thúc giục.

Lão tử bóp chết ngươi!” Tả Lam mặt lộ ra hung quang âm thầm quyết định chủ ý này, lại nghe thanh âm trầm thấp Giản Mặc vang lên:

“Nếu em không làm bằng tay, cẩn thận anh thật sự hóa thân thành cầm thú theo đúng lời em vừa nói a.”

Tả Lam cả kinh, lúc này mới khả năng của Giản Mặc. Nếu như mới vừa rồi tay cậu thực sự dùng sức, hủy đi phần thân của vị đại ca này, anh em dưới quyền của người này cũng sẽ không từ bỏ ý định a?

Nếu như những người đó cùng Giản đại ca này giống nhau, đều thích nam sinh trung học, liệu có muốn rape cậu tập thể không a? Hậu quả rất là bi thảm đi? Cậu cũng không muốn bị cường X đến chết.

Nghĩ đến đây, khí thế hung độc của Tả Lam liền biến mất, cậu đành phải nuốt giận, ủy ủy khuất khuất mà di chuyển ngón tay, đồng thời trong lòng nhiệt tình thăm hỏi một vòng tổ tông 18 đời Giản Mặc.

“uh....A, ha...” tay Giản Mặc bao lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tả Lam đang an ủi hạ thân giúp hắn.

Đầu ngón tay khẽ chạm qua, nam nhân cố ý đem thân hình gắt gao dán chặt vào thân thể thiếu niên, để cho bọn họ mỗi một động tác va chạm cũng có thể đưa tới kho*i c*m lớn nhất. Rất nhanh, hắn cùng Tả Lam trên người đều đầy mồ hôi, hô hấp của hai người cũng bắt đầu không yên, trong phòng phiêu đảng một cỗ tình sắc nồng đậm.

Tả Lam vốn nhắm chặt mắt, nhưng cậu cảm thấy vật trong tay mình càng ngày càng cương lớn, không nhịn được mở mắt liền thấy thứ cực đại ngạo nghễ đứng thẳng kia, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Anh, anh nơi này sao lớn như thế a? Có đúng, đúng là thứ này từng hai lần tiến vào nơi... nơi đó của tôi sao? Tôi thật sự là mạng lớn, như vậy còn chưa chết a?”

Sự kìm nén của Giản Mặc cuối cùng bị câu này của Tả Lam một đao chém xuống, rụng rơi tơi tả, hắn bắt lấy tay Tả Lam hung hăng xoa bóp vài cái, rất nhanh, ngay sau đó đem dịch thể trắng đục bắn ra.

“Đại ca, anh có thu liễm một chút hay không?” gương mặt Tả Lam trong nháy mắt đỏ bừng, cậu tức giận lần nữa la mắng, hồn nhiên không nhận ra ngữ khí như vậy, giống như đang nói với một người quen biết đã lâu.

“Này chỉ có thể trách em nha, thân ái, hoàn toàn không phải lỗi tại anh nga.” Giản Mặc thấp giọng cười cười, đứng lên kéo khóa quần, xoay người đi vào phòng tắm cầm rà một cái khăn, ôn nhu lau tay cho Tả Lam.

“Sao lại thành lỗi của tôi? Là anh chính mình không khống chế được...”

“Không thẳng đàn ông nào nhịn được khi nghe người yêu tán dương là “man”! Hơn nữa, vừa rồi, em ca ngợi chính là nơi đó a.” Tâm tình Giản Mặc không tệ, dáng vẻ cực kì tuấn mỹ tỏa ra.

Nếu như không nhắc tới chuyện nam nhân này vừa mới bắt buộc một nam sinh trung học làm chuyện kia, hắn có lẽ thoát nhìn hắn là hoàn mỹ không tì vết.

Tả Lam tự nhiên chú ý tới biến hóa của Giản Mặc, trong lòng tức giận, chẳng buồn tranh luận cùng người có vấn đề kia, sau khi hung tợn mắng to vài câu, liền quay đầu thở hổn hển.

Được rồi, từ lúc chúng ta gặp nhau đến giờ, em chưa hề ăn gì, không đói sao?” Giản Mặc bỏ qua ánh mắt muốn giết người của Tả Lam, bộ dáng mặt mày hớn hờ khiến thiếu niên cảm thấy hắn là kẻ thích bị ngược đãi.

“Tôi...”

“Đừng nói là em cũng không muốn dùng đồ ăn ở đây a. Chúng ta sau này cùng chung sống, chẳng lẽ em định tuyệt thực sao?” Giản Mặc vừa nói vừa chỉnh trang lại quần áo trên người Tả Lam, ôm ra ghế sa lon trong phòng ngủ đặt xuống, rồi đi sang phòng tắm rộng lớn, tháo nước.(ảnh đi nhẹ trong WC ạ >

5. Chương 5

“Chị hai “ Trong phòng đột nhiên đồng loạt vang lên thanh âm cung kính, khiến Tả Lam “Phụt” một cái, toàn bộ hồng trà vừa đưa lên miệng đều bị phun ra, văng đầy bàn!

“Khụ....Khụ khụ....Anh, các anh vừa gọi tôi là gì?” Tả Lam trợn mắt nhìn mười người đàn ông trong phòng.

“Năm đó Tả đại ca ở cùng boss đã nói trước, nếu như ai trong hai người bị đối phương áp đảo, chúng ta nhất định phải gọi người thua một tiếng chị hai.” Tiểu Bảo khó hiểu nhìn Tả Lam, giống như không rõ cậu học sinh cấp 3 này sao lại nổi giận.

“Ai nói cho các anh biết tôi...” Tiểu Lam nói đến đây mặt đỏ lên, cậu nghĩ đến việc vừa rồi bị Giản Mặc ôm đến ôm đi, ông chú đó còn đi mua thuốc bôi chỗ ‘kia’ cho cậu, cho nên những người này hẳn là cũng biết cậu bị Giản Mặc ăn sạch.

“Dù sao thì cũng không cho phép gọi tôi như vậy, tôi không phải con gái!” Tả Lam gương mặt hung hăng nhìn chằm chằm Tiểu Bảo.

“Không gọi, sẽ không gọi, cậu đừng giận.” Tiểu Bảo có chút mất tự nhiên nhìn khuôn mặt Tả Lam, đột nhiên bưng tỉnh đại ngộ

“Trước kia chúng ta là xã đoàn, chưa thành lập tập đoàn Thiên Địa, khi đó các anh em gọi tình nhân của đại ca là chị hai. Thì ra là cậu để ý cái này, hiện tại chúng tôi đều gọi thủ lĩnh là boss, vậy từ giờ mọi người gọi cậu là phu nhân nhé, cậu thấy thế nào?”

“Anh còn dám nói? Có tin tôi đá chết anh không?” Ánh mắt Tả Lam càng trở nên hung ác, làm cho Tiểu Bảo vốn còn đang rung đùi đắc chí vì sáng kiến này, lập tức thu lại khuôn mặt nịnh nọt, xám xịt lui xuống.

“Được rồi, thân ái, em đừng dữ thế. Em quát hấn vậy, không phải là đang giận cá chém thớt sao? Tiểu Bảo rất tôn trọng Tả đại ca, em làm như vậy sẽ khiến hắn rất khổ tâm.” Giản Mặc nghe Tiểu Bảo và Tả Lam nói chuyện liền cười ngoác miệng, thật vất vả mới nín cười để đứng ra hoà giải.

“Em không muốn thừa nhận mình là thủ lĩnh tiền nhiệm chuyển thế, lại không cho phép bọn họ gọi em là Tiểu Lam, mọi người đành phải gọi như vậy thôi.”

“Còn dám nói? Chẳng lẽ tôi không có tên sao? Chẳng lẽ bọn họ nhất thiết phải gọi như thế?” Tả Lam chỉ thẳng vào Giản Mặc “Còn chú, tốt nhất gọi đầy đủ tên tôi, không cho phép gọi thân ái, không cho phép gọi Tiểu Lam, cũng không cho gọi cái gì Lam Lam.”

“Được được, em thấy vui là tốt rồi, gọi thế nào cũng được.” Giản Mặc tâm tình tốt, nhất nhất đáp ứng, mặt càng cười đến mị mị, thoạt nhìn cao hứng phi thường “Anh sau này gọi em là Lam.”

“Còn nữa, tôi muốn đến trường học.” Tả Lam cảm thấy gọi như vậy so với bình thường nghe cũng được, cho nên tạm thời không chấp Giản Mặc. Nhưng khi cậu nói đến chuyện đến trường thì đôi mắt kiên định nhìn thẳng người đàn ông trước mặt, ngữ điệu cương quyết tuyệt không muốn thương lượng.

“Lam, chuyện này chúng ta nói sau đi.” Giản Mặc thần sắc không đổi, nhưng giọng nói chắc nịch.

“Tôi với chú căn bản không thân không quen, cho dù chúng ta đời trước thật sự có chuyện gì, chú cũng không thể tước đoạt tự do của tôi như vậy.” Tả Lam oán hận nói.

“Lam, nghe lời anh. Em không biết em hiện tại gặp nhiều nguy hiểm thế nào đâu..”

“Nếu như không phải vì chú, tôi hiện tại có thể gặp nguy hiểm không?” Tả Lam cao giọng nói “Nói cho chú biết, nếu như không đồng ý, tốt nhất cẩn thận cho tôi! Buổi tối ngủ thì mở to mắt ra, nếu không chú ý bị gổ đầu đè chết hoặc là bị cái gì đó đập chết, cũng chỉ có thể trách chú ngủ ở bên cạnh tôi.”

Tiểu Bảo và những người khác trong tập đoàn Thiên Địa nghe được sắc mặt trắng bệch, thầm nghĩ, Tả Lam không hề là đại ca tiền nhiệm của bọn họ chuyển thế, bị Giản Mặc ăn sạch xong còn dám đồng dạng như vậy, đúng khí mười phần.

Giản Mặc không tức giận, hắn chỉ nhíu chặt lông mày, hơn nửa ngày không nói gì, nhìn về phía Tả Lam, trong mắt là ôn nhu cùng lo lắng.

“Boss, em thấy việc này trước nên theo lời Tả Lam. Hai người hiện tại đã thành đôi, chuyện tốt cũng không thể để cho anh chiếm một mình “. Vương Ân tiến lên nói “Em sẽ dẫn các anh em bảo vệ Tả Lam.”

“Vậy cũng không được, không thể để cho chuyện lần trước xảy ra lần nữa. Anh mà tuyệt đối không thể trở mặt nhìn Lam có bất kỳ nguy hiểm nào.” Giản Mặc âm trầm nói.

“Mặc kệ, dù sao, tôi cũng không bỏ học đâu! Trừ phi anh giết tôi!” Tả Lam thấy Giản Mặc không nhượng bộ, trong nội tâm càng cảm thấy phần nộ.

“Tiểu Tả đại ca, cậu đừng giận. Boss cũng vì muốn tốt cho cậu thôi, cậu cũng nên nghĩ tới ba mẹ cậu. Cậu nếu có bề gì, bọn họ sẽ rất đau lòng.” Tiểu Bảo cố gắng lựa lời nói với Tiểu Lam, cẩn thận nói chen vào.

“Hừ, bọn họ sẽ nghĩ gì? Rõ ràng hồi trước cũng vì sợ chết mà bán đứng con mình, chẳng lẽ tôi bây giờ còn muốn ngu ngốc chạy tới hiếu thảo với bọn họ?” Tả Lam ngang ngược lớn tiếng nói, có thể nhìn ra cậu thật sự không thích việc Giản Mặc an bài cuộc sống sau này của mình.

“Hay là như vậy, hai người mỗi người lùi một bước. Tả Lam sẽ được đến trường học dưới sự bảo vệ của mọi người, nhưng nếu có sự cố ngoài ý muốn xảy ra, cậu phải nghe lời Boss, ngoan ngoãn ở trong tập đoàn”. Vương Ân đẩy Giản Mặc “Còn Boss, nếu Tả Lam không gặp nguy hiểm trước, anh cũng không nên quá can thiệp vào tự do của cậu ấy, dù sao người anh cần là người yêu, không phải phạm nhân!”

Giản Mặc còn muốn nói nữa, chợt thấy trong mắt Vương Ân xẹt qua một tia ý vị thâm trường, hắn lập tức tỉnh ngộ, nhận không được nhẹ nhàng cười cười – kỳ thật chỉ cần Tả Lam đáp ứng điều kiện này, chuyện sau này như vậy tốt rồi.

Bởi vì Giản Mặc hoàn toàn có thể tạo ra ‘sự cố “ngoài ý muốn”, làm cho người coi trọng lời hứa như Tả Lam không còn lời nào để nói, đến lúc đó có thể làm cho cậu học sinh cấp 3 đơn thuần này không thể rời khỏi hắn được nữa. Đạo lý đơn giản như thế lúc này mới nghĩ thông suốt, có thể thấy được từ sau khi gặp Tả Lam, Giản Mặc thấy bản thân mình luôn gấp tới độ sắp rối trí rồi.

“Được rồi, cứ như vậy đi.” Vương Ân rèn sắt khi còn nóng lập tức quay sang Tả Lam.

Thấy Giản Mặc nhượng bộ, Tả Lam tạm thời nhẫn nhịn, đồng ý đề nghị của Vương Ân, cậu còn đang muốn nói tiếp một hai câu hung ác, lại bị Vương Ân kéo đến chỗ các anh em huynh đệ của họ.

“Oa, quả nhiên giống Tả đại ca hồi trẻ như đúc!”

“Chúng ta mau đi ăn mừng! Boss cùng Tả đại ca gặp lại nhau thật cảm động!”

“Được! Hôm nay không say không về!!”

Trong lúc mọi người hỗn loạn ồn ào kêu la, Tả Lam muốn sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn mà nói “không tham dự” tiệc chúc mừng cũng đã chậm. “Bang” một cái tiếng pháo hoa giấy nổ, Tả Lam bị bắn hoa giấy đầy đầu, vẻ mặt rầu rĩ, còn chưa kịp tức giận đã bị mọi người đã hi hi ha ha kéo ra giữa gian phòng.

Một cái khay thức ăn bằng bạc được chậm rãi mang tới trước mặt Tả Lam và Giản Mặc, không chỉ có bánh ngọt hoa quả ba tầng còn có các món điểm tâm ngọt tinh xảo, có đồ uống, có Champagne, còn có cả rượu vang đỏ.

“Lam, em nhất định đang rất đói bụng?” Giản Mặc nhẹ nhàng cầm lấy tay Tả Lam nâng dao ăn lên cắt bánh ngọt, nhìn quanh tìm thoáng cái rồi mới cắt bánh bỏ vào đĩa nhỏ vừa tìm được nĩa đưa tới trước mặt cậu.

Việc này là sao? Cũng đâu phải tiệc sinh nhật hay lễ đính hôn. Tả Lam phần nộ nghĩ, thấy Giản Mặc vừa hơi buông liễn giây ngay tay ra làm con dao văng ra xa, nội tâm đột nhiên hồi hận, sao hắn lại vờ ngớ ngẩn đem dao ném xa như vậy? Đáng lẽ phải thuận tay đâm cái tên Giản Mặc thích cường gian ‘này vài đao chứ?

Hiện tại trượt mất cơ hội tốt, Tả Lam bình tĩnh cầm lấy bánh ngọt Giản Mặc đưa, bởi vì cậu lúc này thật sự là đối muốn chết, thôi thì đành để sau vậy, quân tử trả thù mười năm chưa muộn.

Tả Lam nuốt xuống một miếng lớn bánh ngọt hương vị ngọt ngào, Giản Mặc lại sẵn sàng đưa lên một ít Champagne mùi rượu nhẹ nhàng không quá nồng, làm cậu học sinh cấp 3 lập tức một tay tiếp nhận hết, ăn đến lang thôn hổ yến, bốn phía đột nhiên mang lên hơn mười một chén rượu, thi nhau cụng vào cái chén trong tay cậu, không đợi Tả Lam chuẩn bị, kêu to một tiếng:

“Cụng ly.”

Cuối cùng Giản Mặc đành tiến lên, dễ dàng cụng hết ly trái đến ly phải thay Tả Lam, nuốt nết đồng Champagne xuống.

Tả Lam vừa mới ăn bánh ngọt, hiện tại yết hầu có chút khô, uống Champagne không tiện, nên khi thấy Giản Mặc thay mình uống rượu của mọi người thì thấy có hơi chút xúc động, liền không được tự nhiên uống hết rượu trong chén. Mọi người bốn phía lập tức cười vang huyết sáo, làm Tả Lam bức mình tức giận.

“Tách.” tiếng máy ảnh vang lên, Tả Lam ngẩng đầu thấy Tiểu Bảo đang cầm trong tay một chiếc máy ảnh kỹ thuật số, ngoác miệng cười nhìn mình.

“Cậu chụp cái gì? Cái này có gì hay mà chụp! Xóa cho tôi!” Tả Lam biết rõ Tiểu Bảo chắc chắn vừa chụp được cảnh hắn chạm cốc với Giản Mặc, thẹn quá hoá giận ném chén rượu xuống bàn, chạy đến quát Tiểu Bảo.

“Tiểu Tả đại ca, sao lại muốn xóa? Ảnh chụp đẹp như vậy, tôi nhất định phải rửa ra đem cất kỹ vào quyển album. Tiểu Bảo hì hì vừa cười nói vừa chạy.

Tả Lam đương nhiên không chịu, vội vàng đuổi theo. Giản Mặc cười tủm tỉm nhìn bọn họ đùa giỡn, vừa uống rượu với đám thủ hạ đang thi nhau kéo tới.

“Tiểu Tả đại ca, xem như tôi sợ cậu. Tôi xóa, tôi xóa!” Tiểu Bảo bị ép đến góc tường, đành phải ngoan ngoãn đầu hàng, bởi vì khi đối mặt với khuôn mặt giống như đúc với người mình tôn kính nhất của Tả Lam, hắn dù to con cũng không dám làm càn.

“Xem ra, cậu rất thích chụp ảnh.” Tả Lam thấy Tiểu Bảo xóa ảnh chụp xong mới thoải mái nói.

“Chụp ảnh là sở thích lớn nhất của tôi.” vẻ mặt tươi cười của Tiểu Bảo hơi chùng xuống, hắn thấp giọng nói: “Tôi gia nhập xã đoàn lần đầu được tặng quà sinh nhật, chính là bộ máy ảnh Tả đại ca đưa cho, đó cũng là bộ máy ảnh đầu tiên của tôi, đến bây giờ tôi vẫn luôn giữ gìn nó thật tốt....Tả đại ca thật sự là một người tốt.”

Nói đến đây, Tiểu Bảo lại nhìn Tả Lam bổ sung một câu: “Tiểu Tả đại ca cũng là người tốt, bởi vì cậu là đại ca của chúng tôi chuyển thế.”

Tả Lam vốn còn có chút lo lắng vì Tiểu Bảo đột nhiên trở nên không có tinh thần, đến khi nghe được đối phương nói câu sau, hắn lại nhin không được nặng nề hừ một tiếng.

“Nói xem, hình như cậu chụp rất nhiều ảnh?” Im lặng một lát, Tả Lam thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy, tiểu Tả đại ca muốn xem không?” Tiểu Bảo vừa nghe xong lập tức lấy lại tinh thần, không đợi Tả Lam trả lời liền vui mừng chạy đi lấy mấy quyển album to.

“Nhiều thế?” Tả Lam giật mình.

“Không nhiều, đây chỉ là những ảnh tôi chụp cảnh náo nhiệt bình thường của huynh đệ lúc tụ tập, trong nhà của tôi còn có rất nhiều ảnh phong cảnh với ảnh người, ảnh vật.” Tiểu Bảo dương dương tự đắc khoe “Tôi tự học mà kỹ thuật còn hơn mấy người chụp ảnh chuyên nghiệp kia.”

“Nhìn có vẻ vậy.” Tả Lam lật ra hai trang, thuận miệng khen, nhưng trong lòng nghĩ: Cái này là anh ta chụp phần tử xã hội đen chứ không phải tạp chí sắc tình thượng hạng hả?

Bên tai truyền đến tiếng cười đùa vui vẻ, Tả Lam quay đầu lại nhìn Giản Mặc, thấy hắn đang bị thủ hạ của mình bao quanh, một đám người hưng trí bừng bừng, nói cười ăn uống vui vẻ.

Giản Mặc tràn đầy sức sống như vậy làm cho Tả Lam không tự chủ được mà nhìn đến thần người ra, cậu nghĩ đến những lời Vương Ân nói trước kia, rồi nhìn lại lúc này chỉ thấy trước mắt mình là một ông chú cười như con nít, trong lòng tự nhiên thấy có chút khó hiểu và khổ sở.

Có lẽ, Giản Mặc lúc này thật sự rất vui vẻ? Cười đùa cùng anh em, tiếp rượu của mọi người, thoát nhìn có vẻ vui đến sắp điên rồi. Có thể tưởng tượng khoảng thời gian mất đi người yêu, hắn đã bị thương, chán chường đến mức nào.

Trước mắt Tả Lam dần hiện ra hình ảnh Giản Mặc cúi đầu ngồi một mình ở góc phòng, tự gặm nhấm nỗi buồn trong yên lặng, tránh xa đám người đang vui vẻ cuồng hoan, trầm lặng nhìn những người xung quanh vui sướng. Chẳng biết tại sao, điều đó lại khiến cậu học sinh cấp 3 này cảm thấy trong lòng chùng xuống.

Nhưng mà, những điều này thì liên quan gì đến mình? Tả Lam vì tiếng ồn ào xung quanh mà sức tỉnh khỏi tưởng tượng, nghĩ đến việc mình vừa rồi thậm chí còn đau lòng cảm thông cho cái tên đã hai lần liên tiếp ‘áp đảo’ mình bằng sức khỏe dị thường kia, trong lòng vừa xấu hổ vừa bực mình, vội vàng bình ổn lại tinh thần, cúi đầu chậm rãi gỡ trang sau.

“Gi? Đây là cái gì?” Tả Lam bỗng nhiên nhìn thấy một bức ảnh hình như là chụp vào ngày lễ mừng ngày sinh Khổng Tử, Giản Mặc đội trên đầu mũ ông già Nô-en, tay cầm microphone hát ‘gào’ cùng mọi người xung quanh... Sao có thể như vậy? Ánh mắt của cậu nhìn đắm đắm.

“À, đây là ảnh chụp lễ mừng ngày sinh Khổng Tử năm trước, các huynh đệ mở party, Boss lúc đó rất hào hứng, uống rượu tưng bừng.” Tiểu Bảo chỉ ảnh chụp nói.

“Còn cái này?” Giọng nói Tả Lam chợt trở nên hung ác.

“Còn cái này là tết Nguyên Tiêu, nhân lúc đang ở cùng nhau mọi người cùng ăn súp mè, bởi vì tiểu tử Vương Ân không thích ăn vừng, cho nên bị boss ép ăn đến hai bát. Sao vậy, rất thú vị đúng không?” Tiểu Bảo không nhận thấy sắc mặt Tả Lam thay đổi, vẫn đang hào hứng giải thích.

“Thì ra khi hắn và các cậu ở cùng nhau, vẫn luôn rất vui vẻ nhỉ.” Tả Lam sắc mặt âm trầm thay đổi thái độ, nhìn mỗi ảnh chụp Giản Mặc đều tươi cười rạng rỡ cùng mọi người trong tập đoàn Thiên Địa, đâu có giống như lời Vương Ân nói.

“Cậu không biết à? Những năm gần đây mỗi lần mở party, boss đều sẽ tham dự. Ca hát, uống rượu, đánh nhau cái gì cũng có.... Đương nhiên, boss không tìm nữ nhân, trong lòng của anh ấy chỉ có cậu thôi.” Tiểu Bảo không thấy sự khác thường, còn tiếp tục cười nói.

“Mỗi khi vậy, boss đều bắt chúng tôi huyền não cả đêm, các huynh đệ uống rượu không thắng được hắn, đánh cũng không lại hắn, mỗi lần phải chờ tới lúc boss hết hứng mới có thể đi, thật mệt mỏi quá!”

“Vương Ân! Người lừa ta!” Tả Lam nghe đến đó đã minh bạch mọi sự, vừa bực vừa thẹn sao lúc trước mình lại có thể cảm thông với Giản Mặc, còn nhượng bộ hắn nữa. Mình làm sao vậy, sao lại tin lời xã hội đen? Còn không sợ bị bọn họ đùa bỡn sao?

“Tôi không lừa cậu.” Vương Ân sớm đã nhận ra có chuyện không ổn, hắn thoải mái chối bay chối biến, về mặt vô tội đối diện với cậu học sinh cấp 3 đang phần nộ chất vất.

Ánh còn dám nói không gạt tôi? Trong lời anh nói, tên họ Giản kia như nam chính phim bi kịch, còn nói cái gì mà mười sáu năm qua tất cả mọi người không ai dám tới gần hắn, nếu không sẽ bị nguy hiểm?” Tả Lam chỉ Giản Mặc đang cười vui vẻ bên kia, gào: “Anh xem tên gia khóa kia giống vương tử bị thám chố nào? Không phải có rất nhiều người ồn ào vây lấy hắn sao?”

“Cậu không nhìn ra sao? Boss bây giờ không nguy hiểm, nhưng hắn hồi trước, mỗi khi đến mấy dịp ngày lễ này đều cuốn lấy chúng tôi bắt ép chúng tôi phải chơi cùng ông đến khi không còn một chút khí lực nào, mới cho đi. Về lâu về dài, chúng tôi sao có thể không nguy hiểm đến tính mạng? Cho nên tôi mới nói boss lúc ấy

rất nguy hiểm không thể tiếp cận được.” Vương An mặt cười tươi như hoa, mắt lại không dám nhìn thẳng vào hai mắt đang bốc lửa của Tả Lam.

“Nói hươu nói vượn! Như thế có gì nguy hiểm?” Tả Lam nghiêng răng hỏi.

“Tôi chỉ muốn cuộc sống mọi người được tốt đẹp hơn thôi, cho nên mới đành phải nói dối một chút, cái khác không có nói quàng à “ Vương Ân ra vẻ vô tội nháy mắt, thoát cái đã trốn trong đám người “Phải biết rằng, làm cho boss uống rượu như nghiện ma túy để quên hết thầy chính là cậu.”

“Tôi muốn đập chết anh! Lừa tôi vui vậy sao?” Tả Lam giận giữ rống lên.

“Tả Lam, kỳ thật boss nhìn không vui vẻ như trong ảnh chụp đâu. Tôi nghĩ, trong lòng cậu hẳn là cũng biết?” Vương An đột nhiên hạ giọng nói, làm cho Tả Lam hơi chậm lại.

“Tình cảm các người sao tự nhiên tốt vậy? Anh ghen nha.” Giản Mặc tự nhiên chen vào lúc này ôm eo Tả Lam hỏi “Có việc gì vậy?”

“Bộp.” Bị Giản Mặc ôm chặt khiến Tả Lam không tài nào chạm vào người Vương Ân được.

“Boss à, chúng em biết anh với Tả Lam đang ‘tình thương mến thương’, nhưng hai người cũng không cần phải liếc mắt đưa tình trước mặt các anh em như vậy chứ.” Vương Ân cười mờ ám phủi tay, làm đám người âm ỉ bên kia chú ý. Tiếp đó người đàn ông đã gần ba chục tuổi này lại làm trò nhăn mày trợn mắt làm mặt quỷ, dẫn đầu đám người trong phòng lui đi mất.

“Coi như anh trốn nhanh, lần sau tôi nhất định xé miệng anh!” Tả Lam hung dữ quát theo bóng lưng Vương Ân.

“Lam, đừng quan tâm Vương Ân quá như vậy, sẽ làm anh đau lòng đó “ Giản Mặc cúi đầu khẽ hôn lên tóc cậu học sinh cấp 3, nửa thật nửa đùa nói.

“Đừng đi theo tôi nữa! Giờ tôi muốn đi ngủ, anh ra ngoài!” Tả Lam giẫy khỏi cánh tay của Giản Mặc, bước về hướng phòng ngủ.

“Em là của anh, đương nhiên chúng ta phải ngủ cùng nhau rồi.” Giản Mặc vượt lên trước, ôm lấy đằng sau Tả Lam, hai người một đường dây đưa đi vào phòng ngủ, Tả Lam tự nhiên lại bị thân thể khỏe mạnh của nam nhân áp trên giường.

“Này, không được làm chuyện xằng bậy!” quát ra một câu nửa uy hiếp nửa sợ hãi, Tả Lam cảm nhận được khí tức Giản Mặc đang tới gần, lập tức cả thân hình cứng ngắc.

“Em thật sợ anh thế sao?” Giản Mặc ôn nhu cười hỏi.

“Ai sợ!” Tả Lam trừng mắt “Nhanh lăn xuống khỏi người tôi, chú rất nặng đó. Siêng đi tập thể hình quá ha.”

Giản Mặc cười cười, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn đi xuống. Hắn vuốt ve Tả Lam, hôn một cái lên má người trong ngực, rồi mới từ từ đứng dậy.

“Tắm rửa rồi đi ngủ đi, anh ở trong này chờ em.” Giản Mặc ôn nhu nói, ánh mắt dưới ánh đèn nhàn nhạt trong phòng ngủ trông thật dịu dàng.

Tả Lam bắt gặp ánh nhìn của Giản Mặc, trái tim tự nhiên đập thành thịch. Cậu đương nhiên không muốn thừa nhận mình đột nhiên rung động, cũng không quay đầu lại vội vàng chạy tới phòng tắm, mở vòi nước.

“Bình tĩnh nào, Tả Lam. Mày sao lại kỳ quái đến mức tha thứ cho kẻ cưỡng gian mình chứ?” Vừa nghe tiếng nước chảy ào ào, Tả Lam vừa phiền não tự hỏi mình.

Đến nửa ngày sau, Giản Mặc lo lắng gõ cửa hỏi, Tả Lam mới mở cửa phòng tắm, nhưng cậu lập tức tránh né Giản Mặc đang vươn tay ra, vọt lên giường, vùi đầu vào trong chăn bông.

Một lát sau, Tả Lam cảm thấy tức ngực, cậu chịu không nổi ló đầu ra khỏi chăn, liền thấy Giản Mặc đang ngồi bên giường nhìn hắn không chớp mắt.

“Á, chú bị bệnh à, muộn thế này rồi còn ngồi như phỗng trong này, muốn dọa ma à?” Tả Lam lấp bắp kính hãi, nghĩ thầm sở thích Giản đại thúc thật kỳ quái, mình cuộn tròn trong chăn như vậy mà cũng nhìn đến không chớp mắt là sao?

“Anh nghĩ phải trông chừng em như thế nào mới tốt, hay là em bỏ kính mắt đi, sẽ bớt hấp dẫn hơn, sau này cũng không cần đeo nữa, dù sao lúc trước anh kiểm tra cũng thấy kính của em hình như là kính không số” Nghe Giản Mặc ăn nói buồn nôn, Tả Lam không hoài nghi kẻ như đang trong trò chơi tình yêu cuồng nhiệt này, có thật là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi rồi không?

“Tôi mang cái gì không liên quan đến anh! Chú muốn nói không có kính mắt trông tôi càng giống cái người kiếp trước kia chứ gì? Còn nữa, đừng dùng loại ánh mắt khiến người ta chán ghét này nhìn tôi, làm sao tôi ngủ được?” Tả Lam phục hồi tinh thần lại, lớn tiếng quát “Nhánh ra ngoài, không cho phép nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tôi.”

“Lam, em nghĩ nhiều rồi. Anh thật sự chỉ muốn nhìn em thôi, nhắm mắt lại ngoan ngoãn ngủ đi.” Giản Mặc vừa nói vừa cười hì hì “Em không cần phải lo lắng, bởi vì đằng nào anh cũng đã nếm thử hương vị của em hai lần rồi, sao phải làm chuyện lén lút không nhân phẩm như vậy nữa chứ?”

“Cút đi!” Tả Lam dứt khoát nói.

“Nhưng mà anh muốn nhìn khuôn mặt đáng yêu khi ngủ của Lam “ Giản Mặc khó xử nhướn lông mày “Nếu không anh sẽ không ngủ được.”

“Mười sáu năm quá anh không thấy tôi cũng vẫn ngủ như heo đấy thôi?” Tả Lam không kiên nhẫn nói.

“Hôm nay Lam trở lại bên cạnh anh, anh không muốn bỏ phí thêm chút thời gian hạnh phúc nào của chúng ta nữa “ Giản Mặc cúi đầu xuống, thâm tình nhìn người trên giường “Kỳ thật đến giờ anh vẫn cảm thấy như đang nằm mơ, có khi không nhận được tự hỏi mình, em thật sự sống lại sao? Anh thật sự tìm thấy em một lần nữa sao?”

“Tôi không phải Tả Lam trong suy nghĩ của anh, cho dù tôi cùng tên cùng tướng mạo với người đó, nhưng tôi không hề có trí nhớ hay những kỉ niệm trước kia. Tôi van chú, đừng níu kéo tôi nữa được không?” Tả Lâm cắn răng nói, đối mặt với bộ dáng thâm tình chân thành của Giản Mặc, cậu cảm thấy toàn thân run lên, đồng thời nhớ lại người nam nhân này đã hai lần áp đảo mình khiến cậu đau đớn biết chừng nào, khiến cho tâm tình cậu lúc này tương đối phức tạp.

“Em quên những chuyện đã xảy ra lúc đó cũng không sao, chỉ cần em còn nhớ rõ con người anh là tốt rồi.” Giản Mặc không để ý chút nào đến thái độ ác liệt của Tả Lam, ánh mắt còn ngày càng dịu dàng, làm Tả Lam muốn tiếp tục ghi hận cũng khó xử.

“Rốt cuộc có đi ra không?!” Hơn nửa ngày sau, không khí mập mờ trong phòng làm cậu học sinh cấp 3 ghen đến đỏ mặt bạo rống lên một câu, lần nữa phá vỡ yên lặng.

“Được rồi, được rồi, lần này anh tạm thời đáp ứng em ra phòng khách ngủ, nhưng mà chỉ có đêm nay là trường hợp đặc biệt thôi. Sau này mỗi tối anh đều muốn ôm Lam ngủ thật chặt. Bởi vì chỉ có như vậy, anh mới có thể khẳng định em thật sự đang ở bên anh.” Giản Mặc mỉm cười hôn nhẹ lên môi Tả Lam.

“Anh không làm phiền em ngủ nữa, kéo ngày mai đến trường lại có người cười em mất gấu mèo, ngủ phải nhớ mơ thấy anh nha.”

“Ai thèm mơ thấy anh!” Tả Lam hừ một tiếng, nhìn nam nhân cuối cùng lưu luyến rồi đi, tâm tình liền vui vẻ, không thèm so đo đối phương nói mỗi đêm đều muốn vượt ve mình ngủ nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tả Lam đang mơ mơ màng màng đột nhiên thấy ngực cứ nặng nặng, cậu cố sức mở mắt ra, vừa nhìn thấy một tia sáng, môi liền bị cái gì đó nặng nề chặn lại, hơn nữa hô hấp còn bị lấy hết không khí.

“Mới... mới sáng sớm đã nháo cái gì?” Tả Lam bị hôn đến sắp ngất đi mới nhìn được khuôn mặt tuần mỹ đang được phóng đại trước mắt của Giản Mặc, nhận không được mặt tối sầm “Đại thúc, chú là đồ biến thái à? Tôi còn chưa rửa mặt đánh răng mà đã hôn hôn gặm gặm, không sợ bẩn chết sao?”

“Lam, dù em cố ý nói chuyện không có tí lãng mạn nào, vẫn không thể nào khiến anh bớt yêu em được.” Giản Mặc vẫn chưa thỏa mãn l**m l**m khóe miệng, lại cười nói: “Với lại trên người em chỗ nào cũng thơm, hương vị chỗ nào cũng, tuyệt, anh làm sao ghét em được?”

“Vậy ý chú là tôi đánh rắm cũng thơm đúng không?” Tả Lam trong lòng nghĩ đến, nhưng cảm thấy những lời này hơi mất vệ sinh, nên không nói ra. Nhưng mà bị hôn tỉnh lại, lại nhìn thấy khuôn mặt tươi cười tràn đầy xuân phong của Giản Mặc, hàm răng cậu chẳng biết tại sao nghiêng chặt lại.

“Anh cho Vương Ân hộ tống em đi học, nhớ rõ, lúc nghỉ trưa anh sẽ ăn cơm trưa với em, tối cũng tới đưa em về nhà.” Giản Mặc cười cười, làm Tả Lam muốn nói lại thôi: “Anh đã sai người mang thời khoá biểu học kỳ tới cho em, sau này anh sẽ luôn ở bên cạnh em, Tả Lam.”

Tả lam không biết làm sao, thật ra cậu vốn muốn lừa Giản Mặc, giờ nghĩ lại mới thấy chuyện này thật không có khả năng.

“Cứ như vậy đi, giờ mau vào ăn sáng.” Giản Mặc khuôn mặt chân thành hôn lên má Tả Lam.

“Chú là cậu à? Đừng l**m mặt tôi nữa!” Tả Lam chà mạnh chỗ bị Giản Mặc hôn “Còn nữa, tạm thời tôi không muốn gặp Vương Ân, cho Tiểu Bảo đến đi.”

“Được, được. Lam muốn gì cũng được.” Giản Mặc mỉm cười bước ra khỏi phòng.

Tả Lam ngẩn người, chuyện gì đang xảy ra thế này? Mình cứ thuận miệng ra lệnh Giản Mặc, mà hắn cũng rất nghe lời mình, giống như hai người đã quen nhau từ lâu, tình cảm cũng rất tốt?

Thượng đế ơi, chẳng lẽ từ nay về sau, con thật sự phải ở cùng cái ông chú đại ca xã hội đen xấu xa này sao?

6. Chương 6

“Tiểu Lam!” Hứa Văn và Ngô Khải trông thấy Tả Lam ngẩn người đứng ở cổng trường, quá đổi vui mừng, vội vàng chạy đến trái phải ôm lấy bờ vai cậu.

“Lần trước cậu bị mấy tên xã hội đen mang đi, không có chuyện gì chứ?”

“Lưu manh kia nói muốn bắt cậu về làm, làm... Cậu thật sự không bị hấn làm gì chứ?”

Nghe mấy thằng bạn tốt ân cần hỏi thăm, tâm hồn Tả Lam đang phiêu tán nơi nào cũng lập tức bay trở về, quay đầu trừng mắt với Hứa Văn và Ngô Khải làm cho hai đứa đang hôn hờ chạy tới chột khựng lại.

“Đồ thổ đế gặp nạn quên bạn! Tụi bây không thèm đếm xỉa đến anh em bao nhiêu năm thế hả?” Tả Lam hai tay túm cổ hai thằng bạn thân lên.

“Tiểu, Tiểu Lam... Cậu, cậu... Đau, đau... Bình tĩnh đã!” Hứa Văn, Ngô Khải tái mặt, rồi rít xin lỗi, Tả Lam mới buông lỏng tay.

“Thật là, cậu bây giờ không để ý giữ hình tượng nữa sao? Không phải nói con gái đều thích nam sinh ôn hòa nhã nhặn?”

Hứa Văn nhỏ giọng phàn nàn, thấy Tả Lam lạnh lùng liếc xéo một cái, sợ tới mức không dám mở miệng nữa.

“Quay về chủ đề chính, Tiểu Lam, lần trước cậu bị mấy tên xã hội đen đó bắt về, rồi có bị bọn họ ngược đãi không?” Ngô Khải ân cần hỏi thăm, bởi vì Tả Lam đã bị Giản Mặc cưỡng hôn trước mặt hấn với Hứa Văn, tên đại ca xã hội đen kia còn nói muốn dẫn Tả Lam về làm chị Hai, điều này đã khắc sâu vào tâm trí họ, giờ nhớ lại vẫn không thể tưởng tượng nổi.

“Đúng vậy, đúng vậy, cậu có bị...” Im lặng một lúc Hứa Văn lại nói, lời vừa ra khỏi miệng, nhìn sắc mặt Tả Lam liền nuốt trở lại.

“Đồ không nghĩa khí! Lúc đấy hai bọn bây giải thích vài câu cho tên điên kia thì chết à? Bây giờ còn không biết xấu hổ tới hỏi tao?” Tả Lam xắn tay áo lên định dạy cho 2 thằng bạn một trận, lại thấy cách đó không xa có vài giáo viên và nữ sinh đi tới. “Tả Lam, bạn đến sớm vậy.”

“Nghe nói mấy hôm trước bạn bị bệnh, giờ sao rồi? Minh nhìn bạn hình như chưa được khỏe đâu!”

“Oa, bạn Tả không đeo kính.”

“Đúng vậy, thoát nhìn thật hấp dẫn, đẹp trai quá.”

“Tả Lam, bạn dùng lens à? Sao không chọn màu tím lam, rất hợp với làn da trắng của bạn.”

Đám nữ sinh riu rít vây lấy Tả Lam nói chuyện cực kỳ nhiệt tình, Tả Lam đành phải tạm thời nhịn xuống ý định xử lý hai tên bạn xấu xa, miễn cưỡng quay đầu mỉm cười với đám nữ sinh đang đứng quanh mình.

Tả Lam sau khi bị Giản Mặc cậy mạnh áp đảo, giờ lại đối mặt với những nữ sinh ngưỡng mộ mình, trong lòng thấy là lạ, biểu hiện cũng không được tự nhiên.

“Sau này bạn Tả đừng mang kính mắt nữa đi, nhìn như vậy rất đẹp trai đó.” Nữ sinh nổi tiếng xinh đẹp nhất vừa nói vừa liên tục đánh mắt về phía Tả Lam, rồi quan tâm hỏi han “Bạn Tả bị bệnh thật sự không sao chứ?”

“Thật ra Tiểu Lam sớm khỏi bệnh rồi, chẳng qua mấy hôm nay có kẻ kỳ quái cứ làm phiền cậu ấy, cho nên tâm tình không tốt lắm.” Hứa Văn lẩm miệng, tự cho mình là thông minh giải thích với những nữ sinh nguyên nhân sắc mặt Tả Lam không tốt.

“Mấy tên yêu râu xanh ấy, trên báo chí cũng thường xuyên nói tới, là tên biến thái chuyên tìm nam sinh cao trung giở trò sao?” Nữ sinh kia cả kinh, bàn tay trắng nắm lấy Tả Lam buông lời thề son sắt.

“Tả Lam, bạn yên tâm. Chúng mình nhất định sẽ bảo vệ bạn! Tuyệt đối không cho bất cứ người nào khả nghi tiếp cận bạn!”

Tả Lam há to mồm, còn chưa kịp giải thích, nữ sinh bốn phía đã tụ lại, tất cả đều tức giận trừng mắt cho thấy các cô đã chuẩn bị thề bảo vệ trinh tiết của Tả Lam, còn rất ăn ý tản ra mọi nơi truyền bá tin này. Không lâu sau, tất cả nữ sinh khác cũng biết, tất cả đều gia nhập vào “Câu lạc bộ bảo vệ Tả Lam”.

“Nhìn xem bây đã làm chuyện ngu xuẩn gì kia, bây nghĩ tao là ai hả? Chẳng lẽ còn cần để mấy đứa con gái bảo vệ sao?” Tả Lam tức giận, xách cổ áo Hứa Văn chuẩn bị động thủ thì tiếng chuông vào học vang lên.

Hứa Văn thừa lúc Tả Lam giật mình liền giãy ra, chạy vội qua một dãy nhà chui vào lớp học, Tả Lam đành nhần nhịn, kiềm chế tâm tình chạy về phòng học với Ngô Khải.

Cả học buổi sáng, tâm tình Tả Lam rất xấu, cậu hoàn toàn không chú ý thầy giáo trên giảng đường nói cái gì. Cũng may thành tích của cậu luôn trong топ năm, hơn nữa trong mấy ngày nghỉ học cậu đã tự học những bài bị khuyết thiếu, thậm chí còn học trước chương trình học kỳ này, nên so với các bạn cùng lớp cũng không bị tụt lại phía sau.

Lúc nghỉ trưa, Hứa Văn và Ngô Khải liền mời Tả Lam đi ăn cơm trưa ở quán cách trường không xa, coi như là chuộc lại việc lần trước không giúp cậu giải thích với Giản Mặc.

Ba người vừa ra khỏi cổng trường, mấy chiếc xe con màu đen đột nhiên tà tà dừng lại chặn đường.

“Mấy người là ai?” Tả Lam cảnh giác nhìn đám người mặc tây trang đen tuyền đang nhanh chóng lao tới, đối phương toàn bộ đều lạ hoắc, thoát nhìn không giống người trong tập đoàn Thiên Địa, hơn nữa mặt mũi bặm trợn, trong lòng chút lo sợ bất an.

“Giản Mặc chú ý đến tên nhóc này sao?” Người đàn ông trung niên trông có vẻ là thủ lĩnh nhàn nhạt hỏi một câu rồi vung tay, phía sau hắn lập tức xuất hiện thêm mấy tên mặc tây trang đen xì tiến lên khóa tay Tả Lam lại, mà Hứa Văn với Ngô Khải đã sớm bị những tên khác đẩy ngã ra một bên.

Mất thấy Tả Lam còn không kịp phản ứng đã sắp bị bắt lên một chiếc xe con, Hứa Văn và Ngô Khải nhịn không được hét lớn gọi cứu mạng.

“Tiểu quỷ chết tiệt, mau bịt miệng chúng lại.” Tên đàn ông trung niên còn chưa nói hết’ câu hung ác ra lệnh cho đám thuộc hạ, bỗng nhiên cảm thấy dường như đất rung núi chuyển.

Tên trung niên kinh ngạc nhìn cảnh tượng chưa từng thấy, ở cổng trường học, cát bụi cuồn cuộn, đến khi bụi đất lắng xuống, là một đoàn nữ sinh tay cầm cán chổi, lau nhà v.v... hùng hổ đứng trước mặt bọn họ, đôi mắt phần hện mở to trừng đám thuộc hạ đang giữ cánh tay Tả Lam, sát khí ngùn ngụt như bốc hỏa.

“Mấy người?” Tên trung niên thu lại dáng vẻ bề vệ, không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Thì ra các người chính là bọn cuồng d*o quấy rầy bạn Tả Lam của chúng ta!”

“Cái gì?” Tên trung niên ngạc nhiên.

“A, mấy người mau thả Tả Lam ra, các người giữ bạn ấy làm gì?”

“Thầy cô ơi, mau tới đây, chỗ này có biến thái!”

“Có ai không, nhanh đi báo cảnh sát!”

Đôi mắt với hơn trăm cái “loa phóng thanh”, nhao nhao ồn ào của đám nữ sinh trung học, tên đàn ông trung niên với đám thuộc hạ đen mặt, ra sức giải thích, cực lực biện bạch bọn họ không phải biến thái. Nhưng được một lúc sau, bụi bặm lại bay lên, giáo viên thể d*o trường học của Tả Lam với những thầy giáo khác, trên tay cầm đồ dùng học tập – là Ê-ke với vòng tròn lớn bằng gỗ dưới sự chỉ dẫn của các nữ sinh – xông tới.

“Biến thái đâu?”

“Mấy người sao dám bắt học sinh trường này hả?”

“Hừ, mấy người không thuộc nhân sự của trường thì nghĩ muốn làm gì với mấy học sinh đáng yêu này cũng được sao?”

“Không phải nói nhiều, đánh chúng đi!”

Sau khi thầy giáo nói xong, những người khác hung dữ liền vung “vũ khí” trong tay lên, nhắm thẳng tên đàn ông trung niên kia mà đánh, khiến hắn phải thả Tả Lam đi, sắc mặt khó coi nhanh chóng chui vào trong xe chạy mất.

Tả Lam nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, trên trán tự nhiên rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh. Hiển nhiên là cậu cũng bị vẻ mặt và động tác hung bạo của các nữ sinh với giáo viên trong trường dọa sợ, cậu hoàn toàn không ngờ mọi người bình thường hay cười dịu dàng, nói chuyện nhẹ nhàng với mình lại cũng có sắc diện khác như vậy.

Đầu óc hỗn loạn, thần trí hoảng hốt Tả Lam mơ hồ không biết ai kéo kéo cánh tay của mình, không tự chủ đi theo người nọ. Chờ một lúc sau đi vào chỗ hẻo lánh, phục hồi lại tinh thần, Tả Lam mới phát hiện người đàn ông ôm lấy mình cười ha ha chính là Giản Mặc, bên cạnh còn có Hứa Văn và Ngô Khải là thuận tiện mang đi cùng.

“Anh không ngờ Lam lại có nhiều người ‘bảo vệ’ như thế. Không cần anh tới, bọn họ cũng đã giải quyết xong.” Giản Mặc cười hơn nửa ngày, cúi đầu trêu ghẹo Tả Lam đang im lặng, phía sau cậu là Tiểu Bảo ánh mắt càng thêm sùng bái nhìn Tả Lam, cảm thấy cậu thật lợi hại.

“Á! Chính là tên xã hội đen háo sắc lần trước?” Hứa Văn kinh ngạc nhìn Giản Mặc thân mật đứng cạnh Tả Lam, thốt ra “Tiểu Lam, chẳng lẽ cậu thật sự bị hắn ăn sạch rồi sao?”

“Không thể nào? Tiểu Lam cậu...” Ngô Khải muốn nói lại thôi.

“Bọn bây cầm miệng cho tao!” Tả Lam thật sự cảm thấy bất lực với hai tên bạn ngu ngốc của mình, hơn nữa, bọn chúng còn nói trúng nỗi đau trong lòng, khiến cậu giận sôi gan.

“Lam, em thật không công bằng?” Giản Mặc đột nhiên nâng cằm Tả Lam lên, ra vẻ ủy khuất khiển trách.

Tả Lam khó hiểu nhìn về phía Giản Mặc, đương nhiên, ánh mắt của cậu rất không vui.

“Em cho phép bọn họ gọi là Tiểu Lam, lại không cho anh gọi, xem ra bọn họ rất đặc biệt với em. Trong lòng anh rất buồn, cho nên...” Giản Mặc nói đến đây bình tĩnh nhìn Hứa Văn và Ngô Khải, ánh mắt đầy sát khí, hoàn toàn khác với ánh mắt nhìn Tả Lam đầy dịu dàng chiều chuộng.

“Cho nên anh quyết định sẽ xé vụn bọn chúng, ném xuống biển cho cá mập ăn.”

“Ay, lão đại à, em, tui em là bạn tốt của Tả Lam. Anh nếu giết tui em, cậu ấy sẽ không vui đâu.” Hứa Văn và Ngô Khải vội vàng rớt rít nói với Giản Mặc, lại thoáng nhìn mấy tên mặc áo đen đứng sau hần, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, đầu lưỡi thất lại.

“Chú còn muốn đùa giỡn bọn họ đến khi nào?” Tả Lam biết rõ Giản Mặc lại mang người khác ra làm trò cười, không khỏi trừng mắt người đàn ông cạnh mình. Nhưng nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, tâm tình cậu lại chùng xuống.

“Anh chỉ là nói chuyện thể thôi, Lam, em vừa gặp nguy hiểm, giờ mau theo anh trở về, không cần đến trường nữa.” Giản Mặc rất nghe lời quay đầu lại, nghiêm túc nói với Tả Lam “Sắp tới anh sẽ sai người đưa em về, anh cũng đã cho người tới nói chuyện với nhà trường rồi, em không cần phải lo lắng.”

“Tôi không cần! Tại sao chú nói gì tôi cũng phải nghe?” Tả Lam trừng lớn mắt, kháng nghị chuyện phải về giữa giờ.

“Lam, nghe lời anh. Em biết em giờ gặp nhiều nguy hiểm thế nào không? Anh phải luôn nhìn thấy em mới có thể an tâm, bởi vì hiện giờ trong tập đoàn Thiên Địa cũng có không ít người tâm địa bất lương, ngoại trừ mấy người Vương Ân và Tiểu Bảo, anh thật sự không dám để người khác gặp em, lại càng không dám để em một mình ra ngoài mạo hiểm.”

“Lần trước một mạng người mà chú bình thản giải quyết như vậy, nên bây giờ cũng lại muốn dùng thể lực để uy hiếp tôi phải không?” Tả Lam cắn răng trách cứ.

“Người em nhìn thấy chính là kẻ giấu thuốc phiện ở trong cổ vật trở về, chắc hẳn muốn che đậy việc buôn lậu ma túy đó bằng việc cổ vật. Bọn anh chưa bao giờ đụng tới hàng trắng, chuyện như vậy đương nhiên anh sẽ tuyệt đối không cho phép.” Giản Mặc trầm ngâm mở miệng.

“Ngày trước anh còn có chút coi trọng hần, cứ nghĩ hần là người có bản lĩnh và năng lực, nhưng không nghĩ hần lại vì lợi ích cá nhân mà phản bội anh. Nếu như biết rõ quan hệ của chúng ta, bọn họ nhất định sẽ gây bất lợi cho em. Vì vậy, Lam à, em kiên nhẫn một chút, sau vài ít hôm nữa...”

“Chúng ta không có quan hệ gì hết! Nếu như không phải tại chú, tôi giờ đã không bị người ta chăm chăm làm hại?” Tả Lam giận dữ vùng ra khỏi lưng ngực Giản Mặc, bước lui ra sau.

“Tiểu Lam, cậu bình tĩnh, đừng nói chuyện kiểu đó với bọn họ, cậu sẽ làm ông chú xã hội đen buôn lậu cổ vật tức giận đó.” Hứa Văn và Ngô Khải vội vàng tiến lên níu giữ Tả Lam đang nổi giận đùng đùng, sợ bạn mình làm Giản Mặc tức giận làm thịt cả lũ.

“Làm sao? Chẳng lẽ cứ để bọn ngoại quốc lấy cổ vật của chúng ta bày trong viện bảo tàng của chúng à, đòi lại không được sao?”

Giản Mặc không hề cảm thấy tội lỗi nói, làm như bản thân chính là một vị anh hùng đại nghĩa vì dân tộc.

“Tôi không muốn nói chuyện với loại coi trời bằng vung như chú, giờ tôi phải làm sao chú mới thả tôi ra?” Tả Lam nghĩ đến việc vừa rồi mình suýt bị một đám người lạ bắt đi, cuối cùng lại để các nữ sinh cứu, trong lòng vừa giận vừa hận.

“Tiểu Lam, cậu đừng giận, kỳ thật chuyện này ngẫm lại cũng không đến nỗi tệ như vậy!” Hết lần này tới lần khác Hứa Văn và Ngô Khải vì bảo vệ mạng nhỏ của mình, không biết sống chết nhỏ giọng khuyên bảo Tả Lam, làm cậu càng ngày càng tức điên máu.

“Cậu kìm chế chút, tình huống hiện giờ cũng tốt mà! Ít nhất trước kia trước mặt mọi người cậu là mỹ thiếu niên văn nhã dịu dàng, hiện tại thay đổi thành mỹ thiếu niên mang theo chút khí chất u buồn, càng thêm xinh đẹp bắt mắt.”

“Đúng vậy, có khi sau này cậu chỉ thỉnh thoảng mới đến trường, mọi người sẽ rất nhớ cậu, sẽ nói cậu là mỹ thiếu niên thần bí, cảm giác này cũng hay đấy chứ.”

“Bất kể là chuyện gì, chỉ cần không phải là mỹ thiếu niên bị bao nuôi là được rồi.” Ngô Khải được thể chốt lại một câu, làm cho lửa giận trong lòng Tả Lam hoàn toàn bạo phát.

“Giờ tôi muốn về nhà, hàng ngày đến trường đi học! Có gì cấm buộc tôi?” Tả Lam bỏ qua hai đứa ‘bạn tốt’ túm lấy tay Giản Mặc, lửa giận tăng vọt. Đừng đùa quá trớn, cậu không muốn bị ông chú gần gũi khó hiểu này bao dưỡng đâu!

“Lam, em không giữ lời, vậy anh đây cũng sẽ không khách khí nữa.” Giản Mặc tiến đến tóm lấy Tả Lam đang không ngừng giãy giụa, thô lỗ ném vào trong xe như lần đầu mang cậu về.

“Thả tôi ra, chú muốn làm gì? Đây, chú đừng hòng ý mạnh hiếp yếu...”

“Lam!” Giản Mặc quát to một tiếng, tóm lấy Tả Lam đang không ngừng giãy giụa bẻ lên. Đột nhiên giọng nói hằn trở nên âm trầm làm cho Tả Lam đang phần nộ hơi sững sờ, rồi cậu cảm thấy đầu bị Giản Mặc nâng lên, miệng cũng bị gắt gao ngậm lấy.

“Anh sẽ không để em đi! Bởi vì anh đã thề: Tuyệt đối không để em gặp nguy hiểm một lần nữa!” Giản Mặc hút lấy toàn bộ dưỡng khí trong miệng Tả Lam, khiến cho tâm tình cậu đang kích động cuối cùng cũng phải xui xẻo, nhượng mất nhìn xuống thân hình đang không ngừng thở dốc nói chậm rãi nói từng chữ “Em cũng không muốn người thân, bạn bè bị hại bởi mình đúng không?”

“Chú thật ghê tởm, chỉ cần mình thích thì sẽ bắt người khác nghe theo bằng được, bất chấp họ thích hay không? Có phải chú cho rằng chỉ cần mình vui vẻ, cảm giác của người khác thế nào không quan trọng?” Tả Lam bỗng nhiên nghĩ đến cha hay làm món ngon cho mình ăn, mẹ dù hay quát mắng nhưng rất quan tâm đến mình, còn có bạn bè vui vẻ học cùng!... Trong lòng Tả Lam đột nhiên thấy chua xót, lại nhớ lúc bị Giản Mặc bắt về rồi còn phát sinh những chuyện khó xử, hai mắt tự nhiên ươn ướt, làm cơn giận cũng tan biến theo.

Nước mắt lẳng lặng rơi, cậu không muốn khóc trước mặt Giản Mặc, nhưng nước mắt đã giấu trong lòng quá lâu, lúc này hoàn toàn bộc phát, không ngừng lại được. Bởi vì cậu hiểu, cậu chỉ là một học sinh cấp 3 bình thường không thể chống lại mệnh lệnh của loại người nguy hiểm như Giản Mặc, đã rơi vào đường cùng, cậu chỉ đơn giản bộc lộ tình cảm, không còn biện pháp khác.

“Lam, đừng khóc. Xin lỗi, anh cũng không còn cách nào khác mới làm vậy.” Giản Mặc động tác cùng giọng nói lập tức trở nên dịu dàng, hần nhẹ nhàng thấp giọng trấn an Tả Lam, vuốt ve những sợi tóc mềm mại của cậu.

Cảm nhận được cử động của hắn, Tả Lam vốn định tránh đi, nhưng khi ngón tay Giản Mặc chạm vào mình, một hận ý mãnh liệt đột nhiên dâng lên. Không chút suy nghĩ, cậu bắt lấy bàn tay Giản Mặc, há miệng hung hăng cắn xuống, chỉ chốc lát sau, máu đỏ thẫm thấm ra.

“Đừng buồn, Lam.” Giản Mặc dịu dàng an ủi Tả Lam tâm tình kích động, bỏ qua đau đớn của bản thân, nhưng hắn càng độ lượng Tả Lam lại càng thêm dùng sức cắn.

“Em trách anh ích kỷ cũng tốt, hận anh lãnh huyết cũng được, tóm lại đời này kiếp này anh được gặp lại em, tuyệt đối sẽ không buông tay, không cho em rời xa anh!” Giọng nói Giản Mặc tuy rất nhẹ nhàng, nhưng vô cùng kiên quyết.

“Ồ... chú là đồ khốn kiếp! Ai cho phép chú tiếp cận tôi? Ai cho phép chú làm những chuyện quá phận kia với tôi? Lại còn lấy người nhà, bạn bè uy hiếp tôi?” Tả Lam cuối cùng cũng buông tay hắn ra, cậu biết rõ dù có cắn nát tay Giản Mặc, đối phương cũng sẽ không để cậu về nhà.

“Không còn biện pháp, Lam. Nhiều năm qua anh liên tục tìm em, tâm ý của anh với em chưa từng giảm bớt, ngược lại càng tăng theo thời gian. Em biết anh mất bao nhiêu công sức tự nhủ với chính mình rằng phải tin tưởng em có thể chuyển thể không? Em có biết những năm không có em, anh đã phải sống như thế nào không?”

“Ai thêm quan tâm?” Tả Lam rống lớn, cảm thấy bàn tay dày rộng mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt đang nhẹ lau khuôn mặt cậu, trong lòng ngực lập tức dâng lên cảm giác đau lòng, làm cảm xúc vốn đã phi thường phức tạp thêm hỗn loạn.

“Lam, anh mỗi ngày đều tìm hình bóng em trong bể người, đồng thời trong lòng không ngừng tự mắng bản thân, năm đó lúc em ra đi, lại ép anh hứa chuyện kia. Anh biết lúc ấy em không muốn anh đi theo em, nên mới nói những lời như thế. Rõ ràng biết đó là quỷ kế của em, anh lại một mực tin tưởng.”

“Tôi vẫn mơ tới thời thiếu niên của chú, tin mình là người kia chuyển thế. Nhưng, chú cũng không thể vì chuyện đó mà đối xử với tôi như vậy...” Tả Lam nói đến đây, nghĩ tới những ủy khuất và chịu đựng những ngày qua, nước mắt vừa ngừng lại rơi xuống.

“Lam, đừng khóc, nhìn em như vậy anh rất đau lòng. Anh hứa với em, nhanh chóng đưa tập đoàn về con đường làm ăn chân chính, chấm dứt các mối quan hệ ngoài luồng. Tin tưởng anh, anh sẽ cố gắng cho em cuộc sống bình an, thoải mái như mọi người”

Giản Mặc ôm lấy Tả Lam, dùng giọng nói càng dịu dàng hơn an ủi thiếu niên trong ngực.

“Tôi muốn về nhà, tôi muốn gặp lại cha mẹ, cho dù họ sợ chú không dám giữ tôi lại, tôi nhất định phải về... Tôi muốn đến trường học, tôi không muốn vô duyên vô cớ bị nhốt lại... Tôi muốn bạn bè của tôi, kể cả khi Hứa Văn và Ngô Khải – một cặp không nghĩa khí! Tôi muốn thầy cô, còn có cuộc sống trước kia của mình... Tôi ghét chú đối xử với tôi như vậy! Chú vì sao phải làm vậy hả?”

Tả Lam dù sao cũng chỉ là học sinh cấp 3, mặc dù cá tính so với người bình thường mạnh hơn chút ít, nhưng cuối cùng vẫn là đơn thuần, chưa trưởng thành, vẫn có những việc vặt vãnh của thiếu niên giờ phút này tâm tình không thể văn hồi, cậu không còn tâm trạng lẫn sức lực mà giấu diếm trước mặt Giản Mặc, yếu thế hay không, mất mặt hay không, hiện tại cậu chỉ muốn khôi phục cuộc sống yên tĩnh trước kia.

“Đừng nói như vậy, Lam, trong lòng của anh chỉ có em, anh làm như vậy chỉ vì yêu em...”

“Tôi cần bản... không muốn nhận loại tình cảm này của chú... Ô...”

Giản Mặc lúc này không nói gì, hẩn cúi đầu lần nữa hôn lên đôi môi vẫn đang muốn nói tiếp của Tả Lam, liều lĩnh đòi hỏi, như thể muốn lấy đi tất cả bi thương và chịu đựng trong thân thể thiếu niên này. Dần dần, Tả Lam cuối cùng từ nụ hôn dịu dàng mà nóng bỏng của Giản Mặc bình tĩnh trở lại.

Cậu học sinh cấp 3 thần sắc hoảng hốt cảm thấy cái tên vẫn bị mình gọi là chú vẫn đang hôn khắp khuôn mặt mình, l*~*m khô nước mắt chảy xuống từ khóe mắt, cuối cùng còn cực kỳ yêu thương nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi và đôi môi đã không còn sức chống cự, giống như họ từ trước đến nay vẫn luôn thân mật như thế.

“Lam, anh rất thích em... Thật sự rất thích... Anh không muốn lần nữa mất em... Cho anh được bảo vệ em, cho anh thêm một cơ hội nữa... Anh cam đoan một ngày nào đó sẽ để em được gặp lại bố mẹ mình, sẽ để em gặp lại bạn học của em... Anh nhất định sẽ trả lại tự do và bình an cho em... Cho nên hiện tại, xin em tạm thời tin tưởng anh, cho anh chăm sóc em... Anh nhất định sẽ bảo vệ tốt người bên cạnh em... Anh sẽ hoàn thành mỗi nguyện vọng của em... Chỉ cần, em cho anh ít thời gian nữa.”

Giản Mặc thì thảo như đang tự an ủi lại như dịu dàng nắn nỉ, khiến Tả Lam trước kia chưa bao giờ cảm nhận được phiền não giờ lại càng thêm mê mang. Cậu học sinh cấp 3 đầy bụng chịu đựng và phần hận cần thận cảm nhận vuốt ve và giọng nói trầm thấp dễ nghe của người kia, giật mình phát giác trong thân thể bồi hồi chưa xốt lại mang theo chút tình cảm ấm áp.

Tả Lam cực kỳ quen thuộc với cảm giác này, bởi vì cậu đã ném thử nó khi ở trong lòng thiếu niên trong mộng vô số lần. Trước đây cậu đã từng thấy phần nộ, thiết thời, chịu đựng, nhưng với cảm giác quen thuộc trước mắt lại cảm thấy vô lực, như thể nếu cậu ở đây cùng Giản Mặc thì tất cả những chuyện hẩn đã làm đều có thể tha thứ, mà cậu tựa hồ cũng không thống hận kẻ này đột nhiên xuất hiện quấy rầy người khác, ngay cả hai lần ‘hoang đường’ trên giường, giờ nhớ lại Tả Lam cũng hiểu được Giản Mặc không phải vô duyên vô cớ làm vậy.

Dù Tả Lam có thừa nhận hay không, nếu như là những người khác làm những chuyện xxoo kia với mình, cậu nếu có cơ hội nhất định sẽ trả thù, nói không chừng còn có thể tức điên nghĩ mọi biện pháp, thậm chí

phạm pháp cũng muốn giết đối phương, tại sao lại cứ dây dưa không rõ với Giản Mặc vậy? Nếu như cậu thật sự không muốn, Giản Mặc cũng đâu thể dễ dàng làm được? Ý thức được mình đang nghĩ cái gì, sắc mặt Tả Lam trong nháy mắt tái nhợt, cậu cực lực lắc đầu không muốn thừa nhận điều này.

Cậu cho là mình không áp dụng phương pháp bạo lực báo thù, cũng chỉ là bởi vì trước mắt không phải là thời cơ tốt nhất đối phó Giản Mặc thôi. Nói cho cùng, thế lực hắc lớn như vậy, cậu sao có thể đơn giản trốn tránh hay đánh lại đối phương được?

Giản Mặc nhìn sắc mặt Tả Lam lại tưởng rằng cảm xúc đối phương thêm kích động, hắc ôm cậu càng chặt hơn, không an ủi nữa, thay vào đó, chậm rãi hôn từng chút, từng chút một lên thái dương cậu.

Thần trí dần dần mơ hồ, Tả Lam cảm thấy một trận mệt mỏi và cảm giác vô lực cùng cực dâng lên, trận ầm ỉ lúc này cơ hồ làm cậu hết sạch khí lực, làm cậu không thể... cẩn thận tự hỏi bản thân.

Cuối cùng, trong lòng ngực rắn chắc dịu dàng của Giản Mặc, Tả Lam từ bỏ kiên trì và kháng cự cuối cùng, cậu tựa hồ không muốn đối mặt sự thật, có chút cam chịu nhắm hai mắt lại. Nhưng giữa lúc nửa tỉnh nửa mơ, Tả Lam mơ màng cảm thấy vòng tay đang ôm chặt vuốt ve cậu không hề buông lỏng chút nào.

Sau khi tỉnh lại tại phòng ngủ xa hoa của tập đoàn Thiên Địa, Tả Lam được thông báo Giản Mặc đã đến trường cậu thương lượng, từ nay về sau cậu có đặc quyền không cần phải đến trường học mỗi ngày, chỉ cần đến lúc thi có mặt là được rồi.

Mất thấy việc đã đến nước này, Tả Lam cũng không thể nói gì hơn, chỉ là tinh thần có chút mệt mỏi, ít nhất như vậy cũng tránh gặp được nguy hiểm khi ở trường học. Hôm qua tự dưng ác độc cắn lên tay Giản Mặc, Tả Lam giờ phút này tỉnh táo hơn nhiều, cậu tinh tường nhận thấy vị trí của Giản Mặc hiện giờ trong xã hội, bằng sức mình chắc chắn không đối chọi nổi.

Nhận mệnh thôi...

Phần nộ trong lòng của Tả Lam cũng bởi vì bất đắc dĩ mà giảm đi không ít.

Bên tai vang lên không ngừng lời Giản Mặc hứa với mình, nội tâm Tả Lam có chút mờ mịt, cậu ghét bị người khác sắp đặt, nhưng lại không cách nào thống hận Giản Mặc, có khi Tả Lam cũng âm thầm trách cứ bản thân không cương quyết, không rõ mình vì sao hết lần này tới lần khác dây dưa bên kẻ bệnh tâm thần kia, nhưng từ trong đáy lòng lại không thấy chán ghét đối phương.

Sau đó, Giản Mặc tìm giáo viên đến tập đoàn Thiên Địa dạy cậu. Tả Lam hỏi Vương Ân, Tiểu Bảo biết được, hẳn thật sự phải người tới phụ cận nhà cậu thay phiên canh chừng, xem ra hẳn không nói dối cậu, thật tâm bảo vệ thân nhân cậu.

Không còn phải lo lắng tới an nguy của bố mẹ, Tả Lam nhũn mỳ – hiện tại vấn đề quan trọng nhất, là cậu sao có thể từ những suy nghĩ hỗn loạn này tìm ra đầu mối, nghĩ biện pháp làm cho Giản Mặc giảm bớt thú “tính” và cố chấp với cậu?

7. Chương 7

“Thật nhàm chán quá đi!”

Than thở đến lần thứ 29 trong ba phút ngắn ngủi, Tả Lam rút cuộc nhịn không được đành mời gia sư ra khỏi phòng học.

Trải qua hơn nửa năm “tương kính như tân” cùng Giản Mặc, Tả Lam thấy mình sắp nổi điên. Tuy rằng quái mộng hơn chục năm qua đã biến mất, tuy không còn thấy cảnh “Tả lão đại” kiếp trước diễn cảnh sinh ly tử biệt với mỹ thiếu niên Giản Mặc mỗi đêm là chuyện tốt, nhưng, ngày nào cũng phải đối mặt với sự đeo bám gắt gao của ông chú Giản Mặc kia cũng khiến cho Tả Lam vô cùng đau đầu.

Một lần, Tả Lam buột miệng nói sau khi gặp Giản Mặc, giấc mơ kỳ quái kia đã biến mất thì người đàn ông này nở cười thỏa mãn, nói hần và Tả Lam vốn trời sinh một đôi, nhất định sẽ trở thành bạn đời tốt nhất của nhau, cho nên khi hai người đã gặp lại nhau thì đương nhiên giấc mộng về kiếp trước sẽ không tiếp tục quấy rầy nữa. Nhìn vẻ mặt hi hi ha ha của ông chú Giản Mặc, Tả Lam chán nản không thêm phản bác lời nói kỳ quái của đối phương.

Mấy tháng gần đây, Tả Lam không cho phép Giản Mặc nhìn cậu ngủ, cũng không cho Giản Mặc bò lên giường, một mình sảng khoái nằm trên giường thoải mái ngủ, như thể chính cậu là chủ nhà.

Đối mặt với tình hình như vậy, Giản Mặc thủy chung bảo trì nụ cười dịu dàng không hề tức giận. Hần sắp xếp giường king size ở một phòng ngủ khác, lúc ban đầu thành thành thật thật ngủ riêng giường, nhưng chẳng được ba ngày Giản Mặc đã lại ngựa quen đường cũ. Kỳ thật, đại BOSS của tập đoàn Thiên Địa cũng không làm việc gì biến thái, chỉ là mỗi ngày hai lượt, sáng tối sẽ cho Tả Lam một nụ hôn nồng nhiệt.

Tả Lam ban đầu cực lực kháng cự, dần dà bị luyện thành thói quen được hôn chúc ngủ ngon mỗi tối, thậm chí gần đây cậu bắt đầu có chút trầm mê dưới nụ hôn kỹ thuật cao siêu của Giản Mặc, tổng cảm giác mỗi khi cậu “không tình nguyện” thân mật, l*ng ngực giống như bị bóp, thân thể bay bổng như đang bay trên mây, đại não bầy nhầy như tương hồ.

Lúc đó, ngoại trừ phản ứng theo bản năng mà đáp lại Giản Mặc, Tả Lam chẳng thể nghĩ và làm được chuyện gì khác. Đương nhiên, bí mật này có đánh chết Tả Lam cũng không chịu thừa nhận.

Gần đây, Tả Lam phát hiện hành vi “quấy rầy” của Giản Mặc càng ngày càng có xu hướng tệ lậu hơn, người đàn ông kia chỉ chăm chăm kiểm soát để quang minh chính đại sở tới sở lui, chiếm tiện nghi của cậu. Dù cậu trừng mắt trách cứ như thế nào, Giản Mặc vẫn không hề thu liễm nửa phần, khiến cho Tả Lam cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ.

Khiến cho Tả Lam cảm thấy xấu hổ nhất chính là, Giản Mặc rất thích đặt cậu ngồi lên đùi rồi ôm chặt vào lòng. Những lúc như thế, Giản Mặc hoàn toàn bỏ qua ánh mắt kháng nghị của Tả Lam, càng mặc kệ không gian xung quanh có người hay không!

Ngay cả những lần về thăm cha mẹ Tả Lam, trước mặt hai vị thân sinh của cậu, Giản Mặc vẫn không hề muốn che giấu tật xấu này. Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cha mẹ, Tả Lam thấy vừa tức giận vừa xấu hổ gần chết, nhưng mà bất luận cậu bị đập như thế nào, Giản Mặc vẫn nhiệt tình trình diễn, một màn tình yêu mặn nồng với Tả Lam, khiến cho mọi người cuối cùng nhìn mãi thành quen.

Cho nên, Tả Lam đối với chuyện này cũng đành bó tay, không thể phản đối, dù sao cậu cũng đâu không lại quá lực của Giản Mặc. Cậu học sinh cấp 3 đành phải nhắm mắt làm ngơ trước những vuốt ve của Giản Mặc, trong lòng không ngừng chửi bới người đàn ông kia không biết thẹn này, đồng thời cố ý dồn sức xuống, khiến cho hai chân Giản Mặc bị ép đến phát run.

Chỉ tiếc rằng, Giản Mặc tiểu dung đầy mặt như tắm gió xuân căn bản không để tâm đến thể trọng của Tả Lam, vẫn luôn nhân lúc rảnh rỗi liền ôm chặt cậu vào lòng, còn cố ý hít hít ngửi ngửi mùi hương trên người Tả Lam, bộ dáng yêu thích không buông tay khiến Tả Lam nộ khí xung thiên.

Còn có một việc Tả Lam thấy rất lạ. Đó là, mặc kệ Giản Mặc bận bịu thể nào mỗi ngày đều cùng cậu ăn ba bữa cơm sáng, trưa, tối! Vì thế, Giản Mặc từ chối hết thấy những bữa tiệc xã giao bên ngoài. Tả Lam nghĩ mãi không ra, chẳng lẽ ông chú Giản thực sự cho rằng ở nhà cùng cậu ăn cơm quan trọng hơn kiếm tiền và mở rộng thế lực tập đoàn?

Nhắc đến ăn cơm, Tả Lam lại nhớ tới gương mặt lúc nào cũng tùm tùm cười cười nhìn cậu của Giản Mặc mỗi khi dùng bữa, như thể trong mắt hắn, một người đang sống sờ sờ như cậu còn ngon miệng hơn đồ ăn mỹ vị trên bàn. Ánh mắt không che giấu d*ng v*ng này khiến Tả Lam thường xuyên thấy lạnh sống lưng, lần nào cũng hấp tấp đánh trống lảng.

Haizzz, đến khi nào cuộc sống hỗn loạn này mới chấm dứt đây? Tả Lam rầu rĩ cúi đầu nghĩ, hiện tại cậu tình nguyện ly gián mà ở chung với Giản Mặc, điều này khiến cho cậu nghĩ mãi vẫn không thông. Chẳng lẽ suốt nửa năm qua, cậu là đang chơi trò chơi tình ái với ông chú Giản Mặc kia?

Suy nghĩ đến rồi tình rồi mù, Tả Lam đi qua đi lại vài vòng trong trụ sở đoàn Thiên Địa. Tòa nhà cao chọc

trời này là nơi duy nhất cậu có thể tự do hoạt động, những chỗ khác, dù cho là đi thăm cha mẹ, hay ra ngoài tản bộ hít thở không khí trong lành, cơ hội có thể thực hiện ít đến đáng thương, hơn nữa mỗi lần đi ra ngoài, Giản Mặc đều huy động hàng trăm vệ sĩ vest đen kính đen đi theo, làm cho Tả Lam dù không biết phiền toái thì cũng thấy rất mất mặt.

Vì vậy, dù đã đi hết mọi góc ngách, thì Tả Lam vẫn thích đi từ trên xuống dưới tòa cao ốc này vài lần, bởi vì chỉ có ở đây cấp dưới của Giản Mặc mới không hạn chế hành động cùng tự do của cậu.

Đương nhiên, mỗi nhân viên trong tập đoàn Thiên Địa đều biết Tả Lam, nên vô cùng thân thiện, cũng bởi vì Giản Mặc cố ý tung tin, nói là chờ bạn học cấp 3 đáng yêu này trưởng thành, sẽ cùng ông chủ Giản quản lý Tập đoàn Thiên Địa. Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây đều có vẻ nhiệt tình một cách thái quá mỗi khi gặp ông chủ tương lai, vất óc tìm đủ mọi cách lấy lòng cậu, có đôi khi thân mật quá khiến cậu không thoải mái.

“Tả thiếu gia, ngài có thư!”

Lễ tân xinh đẹp tăng một thấy Tả Lam đang đi về phía mình vội vàng mỉm cười cung kính đưa đồ cho cậu.

“Đã nói không được gọi là thiếu gia này nọ rồi cơ mà?” Tả Lam trong miệng nói thản nhiên tay nhận cầm lấy thư, mở ra xem, là phiếu điểm trường học gửi tới, hiển nhiên cậu lại an ổn vượt qua năm nhất cao trung, (hình như là lớp 10)

Vo tròn phiếu điểm rồi ném thùng rác, Tả Lam chậm rãi xoay người thở dài một hơi.. Cậu cảm thấy việc mời gia sư đến dạy là việc thừa thãi... bởi vì, với lực học của cậu, học thẳng lên năm ba cũng không thành vấn đề. (năm ba chắc tương đương lớp 12)

Nhưng cậu là đang dùng tiền của Giản Mặc, Tả Lam đương nhiên sẽ không nói “không cần gia sư”, tâm tình cậu đang buồn bực tất nhiên sẽ cố ý giúp ông chủ thừa thãi của cái kia tiêu bớt tiền đi, không thì phí lắm. Chìm vào tưởng tượng, Tả Lam vô thức nhếch khóe miệng, khiến cho lễ tân xinh đẹp vẫn đang nhìn lên cậu thoáng cái đỏ mặt. Nhưng, gương mặt tươi cười của Tả Lam lập tức黯淡 lại, biến mất không vết tích – so với đồng tài sản của Giản Mặc mà nói, đối phương chắc chắn không thêm để tâm tới vài đồng học phí của cậu đâu ha?

“Lam, vừa ném cái gì đi vậy?” thanh âm Giản Mặc vừa vang lên, tay của hắn đã ôm trọn vòng eo mảnh khảnh của cậu.

“Đến khi nào cái tập đoàn Hắc Bạch lưỡng đạo này mới hoàn toàn làm ăn chân chính vậy?” Tả Lam không quay đầu lại, cậu đưa mắt về phía sau, tức giận hỏi thăm. Hôm nay Tả Lam chẳng thừa hơi mà tìm cách thoát khỏi cánh tay của Giản Mặc, bởi vì cậu biết hậu quả sẽ là một cái ôm chặt hơn mà thôi!

“Anh vẫn đang cố gắng hết sức!” Giản Mặc cười cười buông tay, nhưng ngay lập tức lại nắm chặt lấy bàn tay Tả Lam.

“Việc anh cấm túc tôi khiến tôi cực kì khó chịu, chẳng lẽ tôi là phạm nhân à?” Tả Lam phẫn nộ “Dù cho có là phạm nhân thì vẫn có lúc được hít thở không khí trong lành chứ?”

“Lam, đừng vội, hiện tại anh đã chấm dứt phần lớn làm ăn với xã hội đen, cũng đã giải thích với đối tác, cùng trên đường những thứ khác bằng hữu giải thích rất khá, hơn nữa cũng đã quyên góp từ thiện rất nhiều... Anh tin mọi người sẽ không làm khó tập đoàn Thiên Địa muốn làm ăn trong sạch.” Giản Mặc dịu dàng nói.

“Vậy ý của anh là tôi đây không phải bị cấm túc ở nơi quái quỷ này chứ gì?” Tả Lam nghe xong, con mắt lóe lên một trận tức giận.

“Nơi quái quỷ này? Ha ha, Lam, em biết bây giờ có bao nhiêu người muốn vào làm việc cho tập đoàn Thiên Địa không? Lương cao, phúc lợi tốt, chính là thấp đèn l*ng cũng tìm không thấy nha, một nơi mà người khác tranh nhau để vào sao em lại không thích vậy?”

“Ngày nào cũng chỉ được đi vòng vòng ở chỗ này, anh không thấy nhàm chán sao?” Tả Lam nhú mày. “Cũng không hẳn vậy, chỉ cần em muốn, đi đâu cũng được!” Giản Mặc chân thành nói, đồng thời cúi xuống hôn nhẹ lên mu bàn tay Tả Lam.

“Đại thúc, ngài lại phát điên cái gì vậy?” Tả Lam nghe thấy tiếng nữ nhân viên lễ tân hít sâu một hơi, trong lòng biết Giản Mặc đang cố ý làm cho người ta xem, có lẽ hẳn khó chịu lúc vừa nãy cô ấy đỏ mặt nhìn cậu? Nhưng mà Giản Mặc làm như vậy, cũng khiến cho đầu Tả Lam bắt đầu thấy nóng hằm hập, đồng thời tim cũng gia tăng nhịp độ, đập bình bịch trong ngực.

Kỳ quái a, rõ ràng Giản đại thúc này thường xuyên làm ra những động tác buồn nôn như vậy, hơn nữa cậu và Giản Mặc lần đầu gặp mặt đã làm chuyện còn thân thiết hơn thế này nhiều, nhưng sao cậu vẫn thấy xấu hổ quá vậy?

“Lời anh nói đều là thật, Lam đừng làm khó anh!” Giản Mặc đưa tay vân vê bờ môi Tả Lam, giống như sắp nổi giận, nghiêm mặt nói: “Tạm thời em không thể ra ngoài một mình được, bởi chúng ta vẫn còn chút ân oán với hai băng đảng khá lớn, chờ anh xử lý mọi chuyện ổn thỏa, mọi chuyện sẽ khác!”

“Phải chờ tới khi nào?” Tả Lam nghe vậy xầm mặt.

“Đại khái chờ đến khi em tốt nghiệp đại học xong!” Giản Mặc lo nghĩ, cẩn thận trả lời.

“Cái gì? Lâu như vậy? Như vậy chẳng phải tuổi thanh xuân của tôi sẽ bị chôn vùi trong tòa cao ốc này sao?” Tả Lam kêu liên thanh, cổ nuốt giận “Ông trời đúng là không có mắt, mới để ta phải lãng phí quãng thời gian đẹp nhất cuộc đời bên cạnh một ông chú biến thái như anh!”

“Lam, em nói thế sẽ khiến anh rất đau lòng đấy!” Giản Mặc cười cười “Với anh mà nói, thượng đế vô cùng sáng suốt, nếu không chúng ta cả đời này đã không thể gặp lại rồi!”

“Xã hội đen như anh mà cũng tin vào thượng đế sao?” Tả Lam vốn đã rất kinh ngạc, trong mộng, kiếp trước cậu trước khi tắt thở từng cầu xin thượng đế, hiện tại Giản Mặc cũng thay thượng đế nói tốt. Chẳng lẽ những ngày phần tử hắc đạo này cũng có đức tin?

Nếu đã vậy sao bọn họ sao có thể chém chém giết giết?

“Lam, xem ra em đã quên rất nhiều chuyện. Chẳng lẽ em không nhớ, đời trước, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là ở giáo đường sao, cha mẹ anh là con chiên ngoan đạo, mà mẹ em cũng vậy... Nếu như không phải chúng ta gặp nhau rồi yêu nhau, cuối cùng em lại vì anh mà tiếp nhận vị trí đứng đầu gia tộc, bước lên con đường một đi không về... Anh nghĩ, chúng ta bây giờ cũng sẽ không...”

“Trời ơi, sao kiếp trước tôi lại sùng đạo như vậy chứ? Nếu không hiện tại tôi cũng, không bị lưu lạc đến nơi này để anh ức hiếp” Tả Lam ủ rũ, giờ thì cậu đã hiểu vì sao trong tiềm thức cậu lại luôn treo hai chữ “thượng đế” bên miệng.

Khi đã rõ mọi chuyện, Tả Lam không ngừng cắn nhai với vị thượng đế chưa từng gặp mặt kia, tại sao không cảm hóa Giản Mặc, nếu vậy cậu sẽ không thảm như bây giờ.

“Anh chưa bao giờ hối hận đã yêu em, Lam” Giản Mặc nhẹ nhàng nói, nhẹ nhàng cọ cọ lên mu bàn tay cậu “Nếu như đời này có thể nối tiếp tiền duyên của chúng ta, anh nguyện vứt bỏ mọi thứ... tài phú, tín ngưỡng, thậm chí cả tính mạng của anh cũng không vấn đề gì!”

“Đại, đại thúc, khi không chú đừng nói mấy lời kinh thiên động địa như thế được không, sẽ khiến người khác hiểu lầm đấy!” Tả Lam mặt đỏ bừng, mất tự nhiên quay đầu không dám nhìn vào ánh mắt nóng rực của Giản Mặc.

“Được rồi, giờ anh phải đi họp, cùng mọi người bàn bạc cách giải quyết hai tổ chức hắc đạo có thù với Thiên Địa, em đến văn phòng của anh trước, chờ anh ở đó, nhé!” Giản Mặc vừa nói vừa lấy ra một hộp quà được đóng gói tinh tế đưa cho Tả Lam.

“Đây là cái gì?” Tả Lam thốt lên.

“Sinhs nhật vui vẻ, Lam.” Giản Mặc không trả lời, hẩn cúi đầu hôn nhẹ lên gò má cậu, rồi mới vui sướng bước vào thang máy chuyên dụng.

“Buồn nôn!” Tả Lam lấy tay ra sức lau mặt tỏ vẻ kháng nghị, trong nội tâm lại có chút kinh ngạc, bởi vì cậu đã quên hôm nay là ngày sinh nhật 17 tuổi. Không ngờ Giản Mặc lại nhớ! Tả Lam cảm động không

thời, nhưng lập tức nhận ra, nếu không phải hân giaim lỏng cậu ở đây, khiến cậu quên mất ngày tháng thì làm sao cậu có thể quên sinh nhật của mình?

Hừ, trước kia, mỗi lần sinh nhật đều cùng đám bạn ra ngoài chơi cả đêm, giờ cậu có thể đi đâu chơi? Tả Lam nghĩ tới đây, nội tâm suýt chút nữa đã mừng rơi nước mắt, cậu thở phà phà xoay người đi vào một thang máy khác, đi thẳng đến văn phòng của Giản Mặc, trong lòng dự định sẽ đem quà tặng này ném trả lại trên bàn làm việc của hắn.

Đến khi Tả Lam bước vào văn phòng của Giản Mặc thì cậu lại được một lần nữa ngạc nhiên vô cùng.

Trên bàn làm việc của Giản Mặc không hề có văn kiện giấy tờ gì cả, thay vào đó, có một cái bánh ga-tô socola hình trái tim siêu bự, bên cạnh còn có vài chai champagne và vang đỏ, cạnh đó còn có hơn chục đĩa điểm tâm tinh xảo, mặn ngọt các loại, tất cả đều rất là loại Tả Lam thích ăn.

Chẳng lẽ Giản Mặc định tổ chức sinh nhật cho cậu? Bàn tay Tả Lam đang giơ lên cao chuẩn bị đập đồ bỗng nhiên khựng lại, trong lòng nổi lên một cảm giác kỳ quái. Nếu như làm hư tất cả những thứ này, đồng nghĩa với việc cự tuyệt toàn bộ hảo ý của ai kia, phải chăng sẽ bị thượng đế khinh thường? Dù sao đi nữa, cậu cũng không thể lãng phí đồ ăn như vậy.

“Rồi, để xem, ông chú kia muốn làm cái gì đã rồi tính sau.” Tả Lam nhỏ giọng tự nhủ, từ từ buông tay xuống, bóc giấy gói quà, mở hộp, liền thấy bên trong là một chiếc máy ảnh kỹ thuật số. Cái này nhìn rất quen? Á, mấy hôm trước, cậu nhầm chán ngồi đọc tạp chí thì thấy chiếc camera này? Chưa nói đến giá tiền hù chết người của nó, mà dù có tiền đi chẳng nữa cũng chưa chắc mua được bởi đây là phiên bản giới hạn, phải đặt hàng trước.

Tả Lam nhớ lúc đó cậu còn khó chịu bầu bầu một câu: điều kiện ngặt nghèo quá vậy, dù có tính năng tốt đến mấy cũng không cần loại bỏ, khách hàng bậc trung như thế chứ? Cậu không ngờ rằng Giản Mặc tình ý nhận ra mình kỳ thực rất thích cái máy ảnh đó...

Ngây ngốc trong chốc lát, Tả Lam nhìn vào đáy hộp thấy còn có một bưu thiếp, cậu cầm lên đọc, trên đó có một hàng chữ nắn nót xinh đẹp: Hy vọng em có thể ghi lại tất cả những khoảnh khắc tốt đẹp của hai ta.

Ái chà, ông chú này cũng đòi bày trò tình yêu tiểu thuyết lãng mạn cầu huyết sao? Đừng tưởng rằng như vậy đã khiến cậu đây vui lòng nha! Tả Lam nghĩ đến đây, trước mắt liền hiện ra gương mặt tuần mỹ tươi cười của Giản Mặc, đột nhiên tim đập loạn xạ.

Những vật này tuổi gì mà đòi lấy lòng cậu! Tả Lam nhanh chóng xóc lại tinh thần, tự trách bản thân mới vì chút chuyện Giản Mặc tự tiện sắp xếp đã động lòng. Cậu nhìn chòng chọc máy ảnh máy ảnh kỹ thuật số trong tay cùng một bàn đồ ăn vài lần, đột nhiên khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Chẳng phải muốn cậu giữ lại những “khoảnh khắc tốt đẹp” nhất sao? Đúng lúc có cơ hội rất tốt, đầu tiên cậu sẽ chuốc say Giản Mặc, sau đó lột sạch đồ của hắn, tiếp theo sẽ vẽ vài cái mặt quỷ lên người hắn, dùng máy ảnh này chụp lại... Ha ha, tiếp nữa là tung những bức ảnh đó lên website nội bộ của tập đoàn Thiên Địa. Chắc chắn sẽ có rất nhiều người hâm mộ thân thể quyến rũ của đại BOSS Giản Mặc, kỳ thực thì hắn bảo dưỡng cơ thể khá tốt!

Tả Lam có được sáng kiến liền kích động sắp xếp.

Cậu khui nắp toàn bộ rượu trong phòng, rót đầy tất cả những chiếc ly lớn nhỏ tìm được, sau đó sai thư kí của Giản Mặc đi mua vài bình cola.

Nhìn mấy chén rượu rót đầy cola, lại nhìn đến mấy bình rượu phía đối diện, Tả Lam hết sức thỏa mãn. Hiện tại, cậu chỉ chờ Giản Mặc mở hết hội hậu ngoan ngoãn chui đầu vô lưới.

Hai giờ sau, tính nhẫn nại của Tả Lam đã cạn sạch. Xét thấy kế hoạch sắp đổ bể, tâm cậu nóng như lửa đốt, không biết đã đi đi lại lại trong văn phòng của Giản Mặc bao lâu, cuối cùng nhịn không được mở cửa đi thẳng tới phòng họp.

“Phanh.”

Tả Lam đẩy cửa ra, vừa vận trông thấy Giản Mặc và mọi người đang thu dọn tài liệu, xem ra bọn họ cũng vừa vận kết thúc hội nghị.

“Thật tốt quá, anh mau theo tôi!” Tả Lam mừng rỡ, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người đổ dồn về phía mình, bước nhanh đến chỗ Giản Mặc kéo tay hắn đi ra ngoài.

Giản Mặc đầu tiên có chút ngẩn người, rồi mỉm cười lắc đầu ý bảo những người khác không cần đi cùng, về mặt hưng phấn nổi gót Tả Lam.

“Oa, xem ra tiểu Tả lão đại chuẩn bị chấp nhận boss rồi, cuối cùng thì boss cũng khổ tận cam lại ha.” Tiểu Bảo mừng rỡ nước mắt nhìn theo bóng lưng Giản Mặc và Tả Lam rời đi, Vương Ân bên cạnh hiếu kỳ nheo lại mắt.

Thực sự đơn giản như thế sao? Tả Lam đột nhiên nghĩ thông suốt tiếp nhận tình yêu của BOSS là thật sao?

Dù có hoài nghi đến đâu thì lúc này cũng không ai ngay lập tức chạy theo hai người kia mà hỏi, bởi, mọi người ở đây đều muốn sống lâu thêm vài năm nữa.

“Lam, em muốn cùng anh, chỉ hai người chúng ta, đón sinh nhật sao?” Giản Mặc thấy sắp xếp của Tả Lam thì mừng rỡ, xoay người ôm chặt cậu, liên tục hôn “Anh chuẩn bị nhiều rượu và điểm tâm như vậy, vốn là muốn cùng mọi người chúc mừng sinh nhật em, sẽ rất náo nhiệt. Không ngờ, em lại muốn cùng anh một mình trải qua ngày này, anh rất hạnh phúc!”

“Này, ông chú, đừng kích động như thế!” Tả Lam thấy Giản Mặc hiểu sai sự thật như vậy, trong lòng âm thầm cười khẩy. Hừ, hiện tại cảm thấy cao hứng sao? Ít bữa nữa ảnh chụp lỏa thể của hắn lộ ra ngoài, để xem còn cười tiếp được không?

“Nghĩ đến cái gì mà vui vẻ thế? Ánh mắt cũng không giấu được sự vui sướng?” Giản Mặc nâng cằm Tả Lam, nhẹ nhàng cắn cắn môi thiếu niên “Chẳng lẽ Lam hiện tại đã hiểu rõ tâm ý của anh, cảm thấy ở cùng anh rất hạnh phúc?”

“Đại thúc, không cần quá tự kỷ đâu?” Tả Lam đẩy ra Giản Mặc nhảy đến chỗ đặt mấy cốc cola, sau đó hướng Giản Mặc chỉ chỉ phía đối diện, ý bảo ngồi xuống.

Giản Mặc rất thức thời nghe theo chỉ đạo của Tả Lam, cầm chén rượu lên. Hai người một hơi cạn sạch chén thứ nhất, rồi tiếp tục thêm ba lượt nữa.

“Bụng rỗng uống rượu, rồi xem có thể chịu được bao lâu?” Tả Lam cố nhịn cười, cố gắng giữ bình tĩnh, bắt động thanh sắc rót rượu cho Giản Mặc.

Thái độ của cậu thay đổi đột ngột, câu có câu không trả lời Giản Mặc, cười cười nói nói đồng thời kiên nhẫn chờ đợi hắn say rượu, kế hoạch của cậu vẫn đang tiến triển vô cùng thuận lợi đi.

“Lam, em nhìn thật đáng yêu!” Giản Mặc thấy Tả Lam dụ dỗ ngoan ngoãn tâm tình vô cùng sung sướng, bất tri bất giác uống cạn sạch rượu đỏ, lại thấy Tả Lam “hảo tâm” mang champagne tới, hắn đột nhiên thân giữ bàn tay cậu, chân thành nói..

“Uống say rồi sao? Tôi là suất khí, không phải đáng yêu!” Tuấn dung của Giản Mặc đột ngột phóng đại trước mắt Tả Lam, gò má cậu mất tự nhiên ửng đỏ.

Tức chết mà, Giản Mặc uống rượu vào sao mắt còn biết phóng điện? Định giật chết người à?

“Lam chính là đáng yêu mà.” Giản Mặc làm nũng dựa dẫm cơ thể khổng lồ lên Tả Lam, ném chén rượu đi, bàn tay rảnh rồi vuốt ve cậu.

“Đừng dựa gần thế!” Tả Lam bị cảm giác thoải mái làm cho run rẩy, cậu phát hiện bản thân không có ác cảm với sự thân mật của Giản Mặc, nội tâm đột nhiên cảm thấy khủng hoảng rất lớn, chuyện gì đang xảy ra với cậu thế này?

“Kiếp trước em rất thích quán lấy anh, nhưng mỗi lần như vậy đều bị anh hung dữ đuổi mắng... Chắc, như em vừa này... Nhưng có điều, kỳ thật, ngày đó, anh rất thích được em đối xử như vậy!” Giản Mặc cười nhẹ, gác đầu lên vai Tả Lam.

“Hôm nay em trả lại những lời đó cho anh, giọng điệu cũng vô cùng giống... Cho nên, anh cảm thấy đời này có lẽ đến phiên anh trả nợ em, báo đáp ân tình kiếp trước em dành cho anh... Đường nhiên, chỉ cần vui vẻ

ở cùng em, anh đã cảm tạ ơn thượng đế lắm rồi, vì đã mang em về bên cạnh anh lần nữa, để hai ta có thể tiếp tục yêu nhau.”

“Tôi cũng không phải người trong dĩ vãng kia, sao cứ lấy hấn ra so sánh với tôi thế?” Tả Lam bắt mãi ngừng đầu, cậu rất gét bị coi là “Tả lão đại” chuyển thế, đặc biệt là khi Giản Mặc nhắc lại những chuyện lâm li bi đát từ hồi nào hồi nào.

“Ha ha, Lam, em đang ghen với chính mình sao? Thật đáng yêu, rõ ràng vẫn là một người mà!” Giản Mặc cười hì hì, ngón tay không an phận vuốt ve gương mặt Tả Lam.

“Nói bậy! Tôi là tôi, không phải người như anh nói!...”

Giản Mặc nghiêng đầu, dùng môi chặn lời Tả Lam.

Này! Này này!!! Này này này!!! Anh đừng mượn rượu giả điên nha? Với tư lượng của anh thì chưa thể say được! Chuông cảnh báo trong đầu Tả Lam kêu ầm ỹ, nhưng cậu lập tức bị Giản Mặc hôn đến đầu vầng mắt hoa, phân không rõ phương hướng, thân thể cũng giống như có lửa thiêu đốt.

“Anh biết, Lam là bảo bối độc nhất vô nhị của anh, mặc kệ em biến thành cái gì, anh cũng chỉ yêu mình em!” Giản Mặc cảm thấy Tả Lam sắp té xỉu, hơi ngẩng đầu lên cho cậu một chút tự do.

“Lại nói bậy, nếu như tôi biến thành chó hay mèo thì sao? Anh vẫn còn muốn, cẩn thận có người tố cáo anh ngược đãi động vật!”

“Hi hi, cho dù Lam có biến thành một cái bàn, anh vẫn yêu thương em, vẫn tìm cách để yêu thương em!”

“Cái gì? Anh là đồ... biến thái... Không ngờ anh lại là kẻ... A...”

Lời trách cứ của Tả Lam lại một lần nữa bị chặn đường, trong lúc hỗn loạn cậu rút cuộc không cách nào nghĩ tới chuyện khác, hoảng hốt khi thấy l*ng ngực và phân thân đều vì những nụ hôn nồng nhiệt của Giản Mặc mà trướng lên.

“Lam, em vẫn có cảm giác với anh!” Tiểu dung Giản Mặc phi thường ôn nhu, nhưng Tả Lam nhìn thấy thì lại vô cùng sợ hãi.

“Mới, mới không có! Đại, đại thúc, thả tôi ra...” Tả Lam chợt phát hiện áo sơ mi không biết bị Giản Mặc cởi từ lúc nào, trong nội tâm càng kinh hãi.

“Ấy đừng! Anh còn chưa ăn bánh ngọt cùng em!” Giản Mặc lắc đầu nói, tay liền vươn về phía chiếc bánh ga-to socola, dùng ngón tay quệt một cái, rồi nhìn Tả Lam khê cười.

“Muốn làm gì?” trực giác Tả Lam mách bảo phải chạy trốn, nhưng Giản Mặc đã chuẩn bị từ trước, dùng một tay giữ chặt lấy cậu, khiến cho tất cả rượu quý trên bàn rơi hết xuống đất.

Giản Mặc cười gian, bàn tay bắt đầu bôi bánh ngọt lên ngực và bụng Tả Lam, cử động này làm cho cậu nhin không được rùng mình vài cái.

“Không được sờ loạn! Đại thúc có biết bản thân đang làm gì không hả? Đây là văn phòng nha, không được xằng bậy!” Tả Lam lo lắng hô.

“Anh đang ăn bánh ngọt, chẳng lẽ ngay cả việc này em cũng không cho anh làm?” Giản Mặc vô tội nhún nhún vai, câu trả lời làm cho Tả Lam tức đến méo miệng. Nhưng thiếu niên lại không thể phản kháng lại hành động của Giản Mặc, bởi vì hấn ngay sau đó cúi đầu xuống, há/miệng, dùng đầu lưỡi vừa l*m vừa bôi bánh ngọt ở trên ngực cậu, khiến cho Tả Lam ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Đôi môi Giản Mặc chưa hề thỏa mãn, hấn ôm lấy Tả Lam đang run rẩy, chậm rãi trượt xuống, dùng lưỡi trêu hai hạt đậu trước ngực, nhẹ nhàng vừa cắn vừa m*t, làm cho Tả Lam không tự giác vận vẹo thân mình, miệng vô thức rên rì.

“Lam, xem ra... Em rất thích anh ăn bánh ngọt như vậy sao?” Giản Mặc giương đôi mắt say rượu mông lung quan sát biểu tình trên gương mặt Tả Lam, ha ha cười trêu ghẹo “Em là đang chờ anh tiếp tục ăn hết?”

“Tôi không thích... Hừm, không được nói, không được nhìn...” Tả Lam dù chết cũng không thể thừa nhận đã bị kỹ thuật cao siêu của Giản Mặc kích thích, cậu cảm thấy vô cùng hổ thẹn khi phát hiện ra bản thân rõ ràng cảm thấy rất thoải mái khi được Giản Mặc đụng chạm như vậy, hơn nữa phía dưới còn có phản ứng.

Cái này, căn bản không hợp với lẽ thường? Cậu rõ ràng là yêu thích mỹ nữ trên tạp chí, sao lại có phản ứng sinh lý với Giản Mặc được? Hơn nữa, trước kia rõ ràng cảm thấy việc này rất ghê tởm, bây giờ tại sao lại cảm thấy dễ chịu như thế, ánh mắt kia sao dịu dàng đến thế, gương mặt kia sao lại quyến rũ đến thế?

“Anh rất sợ em vì hai lần trước mà chán ghét anh, nhưng không nghĩ đến, thì ra Lam kỳ thật một mực chờ mong anh làm như vậy... Rõ ràng em muốn!” Giản Mặc cười khê, đột nhiên giọng nói trở nên khàn khàn, tiềm tàng sự mất kiểm soát, khiến cho trái tim Tả Lam “thình thịch” đập nhanh hơn.

“Không phải vậy!” cố hít lấy một hơi quát, Tả Lam bắt buộc bản thân phải nhanh chóng khôi phục lý trí, dùng sức giãy dụa đứng dậy, đồng thời cũng tự trách không thôi vì phản ứng khác thường.

Nhưng Tả Lam cũng thấy Giản Mặc có chút thay đổi, hai lần trước, tên này không trấn an cậu, tựa như chỉ vội vàng ôm cậu, dùng hành động chứng minh cậu đang thuộc về ai. Nhưng lúc này đây, Giản Mặc lại nhẹ nhàng vuốt ve cậu, còn dịu dàng đến thế, khiến Tả Lam cảm thấy chỗ nào bị đối phương chạm vào đều như nóng như lửa.

Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ vì thói quen?

Đúng rồi, nhất định là thế! Hơn nửa năm nay, Giản Mặc vẫn luôn tranh thủ mọi lúc mọi nơi sờ sờ nắn nắn, cho nên khiến cậu tiếp nhận hẳn từ lúc nào không hay? Không được, thân thể nóng quá, đầu cũng nhũn hết ra rồi, phải tìm cách đào tẩu mới được...

“Anh sẽ khiến em yêu thích... Đừng sợ, tin tưởng anh, lần này nhất định sẽ không đau, chỉ cần em cũng ăn bánh ngọt, anh nghĩ thân thể em sẽ rất sẵn khoái!” Giản Mặc cảm nhận được biến hóa của Tả Lam, hẳn cười to rồi áp lên người thiếu niên, rồi mỉm cười đưa tay trượt xuống mông.

Mặt Tả Lam lập tức trắng bệch không còn tia máu, chuông báo động trong đại não kêu leng keng khi cậu cảm thấy ngón tay lưu manh của Giản Mặc đang cắm vào thân thể mình!

“A...” thiếu niên kinh ngạc kêu lên, Giản Mặc ngay lập tức dùng miệng chặn lại.

Nương theo sự đụng chạm của ngón tay Giản Mặc, Tả Lam dần dần không còn thấy quá khó chịu như lúc ban đầu, tiếng rên rỉ yếu ớt phiêu lãng trong phòng, Giản Mặc cuối cùng tạm buông tha cho đôi môi của cậu.

Tả Lam giật mình mở mắt nhìn đối phương, Tả Lam thừa nhận, Giản Mặc là một người đàn ông vô cùng quyến rũ, chắc chắn không ai có thể từ chối hẳn? Nhưng hẳn lại nói vì chờ cậu mà nhất quyết thủ thân như ngọc... Vậy, cậu nên hạnh phúc khi thấy Giản Mặc chung tình, hay nên tức giận khi người đàn ông này lúc nào cũng quẩn lấy mình?

Trong lúc Tả Lam đang thất thần, Giản Mặc không khách khí cho thêm một ngón tay nữa vào. Sau một hồi quấy đảo, vuốt ve, rốt cuộc không nhịn được nữa, hẳn rút ngón tay, vội vàng tách hai chân Tả Lam, đâm thẳng phân thân đã căng cứng từ lâu vào trong cơ thể cậu.

“Không...” Tả Lam phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào, nhưng cậu phải thừa nhận lần này cảm giác khác hoàn toàn hai lần trước.

“Anh đã nói sẽ không đau mà.” Giản Mặc cử động, đẩy toàn bộ vào bên trong, lúc này mới trầm giọng nói “Anh đã giúp em chuẩn bị phía dưới thật tốt, cho nên sẽ rất thoải mái đi!”

“Ồ, không được nói nữa... Anh mau... mau... rút ra!” Tả Lam vừa tức vừa vội, cậu không ngờ mọi chuyện sẽ phát sinh thành tình trạng này, bao dự định đổ xuống sông xuống biển hết, tâm tình tồi tệ cực điểm.

Có lầm hay không? Rõ ràng cậu chỉ muốn chơi đùa Giản Mặc chút thôi, hẳn cũng không cần giống như lần trước, phát điên lên rồi cưỡng chế nam thiếu niên chứ? Tại sao nguyện vọng đơn giản như thế cũng không thể thực hiện? Cuối cùng lại còn bị Giản Mặc một lần nữa ăn sạch?

Thượng đế nha, chẳng lẽ muốn đùa một chút cũng là tội ác tày trời sao? Chẳng lẽ ông vì cái này cũng muốn trừng phạt tôi? Tại sao lại không trừng phạt kẻ cường bức dân lành là Giản Mặc kia a?

Tả Lam khóc không ra nước mắt, thân thể nương theo cử động của Giản Mặc mà rung rắc không ngừng, rất nhanh liền mất kiểm soát, lý trí bay sạch, bị đối phương làm tới thần hồn điên đảo, d*c tiên d*c tử, rốt cuộc không thể nghĩ tới chuyện gì khác.

8. Chương 8

Ý thức trở về trong phút chốc, Tả Lam ở trong lòng lại một lần nữa mắng chửi Giản Mặc mượn rượu làm càn. Nhưng cậu càng trách mắng bản thân mình hơn. Tại sao trong nháy mắt cậu đã bị làm cho mê muội? Rõ ràng cậu không thích đàn ông mà?

“Lam, anh yêu em! Anh sẽ không ôm người nào khác trừ em! “ Thanh âm của Giản Mặc vẫn đang có phần bất ổn, nhưng trong giọng nói lộ ra kiên quyết vô cùng khiến thiếu niên vốn định mắng chửi bỗng nhiên choáng váng.

Giản Mặc không nói thêm gì nữa, hắn vừa nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ẩm ướt vì mồ hôi của Tả Lam, vượt từ từ mà cẩn thận rơi khỏi thân thể Tả Lam, trái ngược với động tác thô bạo khi đạt tới cao trào lúc trước, cử chỉ săn sóc dịu dàng như vậy khiến cho thiếu niên có bất ngờ, trong lúc nhất thời không biết phản ứng ra sao.

“Lam, em đừng nhìn anh như vậy, không thì anh lại mất kiểm soát mà hưng hăng muốn em thêm một lần nữa.” Giản Mặc khẽ cười xiết chặt thân hình Tả Lam.

“Đừng, đừng có làm loạn!” Tả Lam nghe Giản Mặc nói như vậy liền hoảng hốt.

“Lam, em đừng khấn trương, anh vừa uống rượu nên có chút mất kiểm soát, mà bây giờ anh cũng rất mệt. Chúng ta cứ nằm như vậy một lát rồi sau đó đi tắm được không?” Giản Mặc nói, tiện tay ôm đầu Tả Lam vùi vào ngực mình, sau đó nhắm mắt lại nhẹ nhàng hôn lên tóc thiếu niên.

Chết à, sac chú lại không còn sức chứ? Vừa nãy còn như thế ... “ Tả Lam nói đến đây trong đầu đột nhiên hiện lên tình trạng hỗn loạn điên cuồng của mình cùng Giản Mặc lúc trước, mặt cậu lập tức đỏ bừng.

“Lam, em nói gì vậy?” Giản Mặc từ từ nhắm hai mắt, ngửi hương tóc của thiếu niên trong lòng ngực mình, mạn bất kinh tâm (không để ý đến) hỏi.

“Hừ, tôi thấy chú là một tên nói dối không ngượng mồm, lúc chú làm chuyện hạ lưu kia rõ ràng thuần thực như vậy, lại dám nói mười mấy năm qua vẫn không có... không có...” Tả Lam nói đến đây mặt càng đỏ hơn, lời chỉ trích cũng không còn rõ ràng, cậu đâu thể không biết xấu hổ đem hai chữ l*m t*nh nói ra chứ.

“Ha ha ha, Lam, sao em có thể khả ái như vậy? Cuối cùng em. đã muốn biết chuyện của anh mấy năm qua?” Giản Mặc mở mắt ra, cúi đầu dùng sức hôn Tả Lam, rồi nhìn vào thiếu niên đang sững sốt. “Lúc anh nhớ em thì chỉ có hai tình nhân để tạm trấn an d*c v*ng thôi.”

“Tình nhân tạm thời? Còn có tới hai người? Chú à, chú là cái đồ cuồng d*m sao?” Trong lòng Tả Lam sự bất mãn sôi trào mãnh liệt dâng lên một cách khó hiểu, cậu không hề phát hiện ra sự biến hóa sắc mặt của mình khiến cho Giản Mặc đang cẩn thận quan sát một bên cười đến gập lưng.

“Ừm, đây là lúc anh nhớ em, thì lật xem tấm hình của tình nhân.” Giản Mặc giơ lên tay phải, sau đó lại nâng lên tay trái hướng về phía Tả Lam lộ ra nụ cười ý vị thâm trường. “Đây chính là hai vị tình nhân giải quyết vấn đề thực tế kia.”

“Ồ, đồ biến thái.” Tả Lam mặt đỏ tới mang tai vùi đầu vào ngực Giản Mặc, vô luận Giản Mặc dụ dỗ trêu chọc như thế nào cũng không chịu ngẩng lên.

“Được rồi, anh không nói đùa với em nữa. Bây giờ, để anh ôm em đi vào phòng tắm tẩy rửa một chút, đợi lát nữa còn có quà tặng đó nha.” Giản Mặc vừa nói chuyện vừa chuyển tay ôm Tả Lam vào lòng.

“Chú còn chuẩn bị cái gì kỳ quái nữa sao?” Trực giác thấy Giản Mặc sắp gạt mình cái gì đó, Tả Lam nghe hẳn nói xong lập tức trừng mắt truy vấn.

“Cái này sao, chờ’ chút nữa em sẽ biết.” Giản Mặc cười cực kỳ vui vẻ, bế thiếu niên mang vào phòng tắm riêng, hết lòng vì Tả Lam mà phục vụ, sau đó lại ôm cậu trở lại văn phòng.

“Ở đây bữa bộn như vậy, chú cũng không thêm thu dọn một chút sao?” Tả Lam thấy bàn làm việc gần đó một mảnh hỗn độn, bất giác nhớ tới sự tình phóng đảng vừa.này, không nhimđược mà sai bảo Giản Mặc rất. tự nhiên “Không được cho nhân viên củaiChú vào đây thu dọn, tôi muốn chú tự mìnhdọn dẹp.”

“Được, mọi sự đều nghe em.” Giản Mặc khéo môi nhẹ nhàng giương lên, đặt Tả Lam ở trên ghế salon mềm mại. Lập tức ngoan ngoãn đi tới nơi đó, thành thành thật thật đem toàn bộ ly rơi trên mặt thảm dưới sàn nhặt lên, tiếp theo đem từng cái đĩa trên bàn sắp xếp lại, cuối cùng từ phòng tắm lấy ra một cái khăn tắm lau sạch bánh ngọt dính ở trên bàn, còn có một chút dấu vết sau khi hoan ái.

Tả Lam ngồi trên ghế sa lon nhìn lúc Giản Mặc xóa sạch những dấu vết kia, ngượng đến ánh mắt cũng đỏ, cậu ở trong lòng đem mình cùng đối phương mắng nhiếc một trận.

Giận dữ nhắm mắt lại, Tả Lam không muốn nhớ lại chuyện đã phát sinh ở đây. Thế,nhưng không bao lâu sau, cậu lại nhin không được mở mắt ra lại thấy Giản Mặc đang chăm chú tự mình quét dọn.

Tại sao ông chú này không một chửi tức giận rầm rập nghe lòi cậu như vậy? Thậm chí còn rất vui vẻ? Khéo môi luôn luôn nở nụ cười, chẳng lẽ Giản Mặc đích thực là một tên cuồng ngược đãi sao?

Tả Lam nắm thật chặt góc áo Giản Mặc vừa mới choàng trên người cậu, bỗng nhiên cảm thấy hoàn cảnh của mình và Giản Mặc lúc này sao cứ giống như đôi vợ chồng mới cưới vừa làm xong chuyện yêu đương, bà xã bởi vì mệt mỏi nên để cho ông xã đang thần thanh khí sảng làm hết việc nhà.

Từ từ, cậu uống lộn thuốc rồi sao? Tưởng tượng ló đến vậy? Còn vợ chồng mới cưới? Đầu óc không có bệnh đi? Tả Lam xấu hổ mà thu lại ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn Giản Mặc, nội tâm loạn thành một đoàn, (nguyên văn: @@@: tâm trung thất thựarí bát hạ loạn tác nhấ đoàn: trong levig (tìm) bẫyiền tám xuống loạn thành một đoàn.)y “Boss, bên phía Tứ Hải có tin tức báo về, nói là cảm thấy rất hứng thú với điều kiện chúng ta đề nghị.” Thanh âm cẩn thận của Vương Ân vang lên ở ngoài cửa, khuôn mặt Giản Mặc vẫn luôn nở nụ cười trở nên có chút cương cứng.

Tả Lam ở đây hơn nửa năm cũng có chút hiểu rõ, hai tổ chức hắc đạo đang cùng Tập đoàn Thiên Địa tranh chấp, một là Sậu Vũ, một là Tứ Hải, đều là đối tượng không thể chọc vào, vì thế mà một người khôn khéo như Vương Ân mới có thể bắt chấp khó khăn tới quấy rầy lúc mình và Giản Mặc một mình ở chung sao?

Tả Lam hơi nhíu mày nhớ đến Giản Mặc đã từng nói với mình, chỉ cần rũ bỏ quan hệ với hai tổ chức này, bàn xong điều kiện xóa đi ân oán trước kia, như vậy Tập đoàn Thiên Địa ngay lập’ tức có thể hoàn toáiá lấy lại sinh ý, chuyển thành công ty làm ăn chân chính tuân thu pháp luật.

Chỉ có điều, chuyện này nói thì dễ, làm được rất khó. Tục ngữ không phải có câu “Đã bước vào hắc đạo thì không dễ bước ra” nhưng thời điểm này muốn “rửa tay chậu vàng” không phải rất phiền toái sao?

Tả Lam có chút lo âu nhìn vẻ mặt không còn tươi cười như lúc này của Giản Mặc, cậu còn chưa kịp lên tiếng, hẳn đã đặt bàn tay dày rộng lên đầu cậu xoa xoa vài cái.

“Đừng lo lắng, anh nhất định sẽ làm hết sức, nhanh chóng đưa tập đoàn quay về chính đạo, để em có thể trở về cuộc sống tự do bình thường. Cũng là vì anh đã đáp ứng chuyện này của Lam!”

“Ai, ai đang lo,lắng chứ? Chú à,’chú ảo tưởng sức mạnh quá đấy!” Tả Lam không chịu nổi lời nói chuyện tình nồng ý mật như thế này của Giản Mặc, vội đến lúu lười.

“Anh ra ngoài một lát, xem mấy tên đó muốn gì, em ở đây ngoan ngoãn chờ anh. Em ngủ một lát đi, khi tỉnh lại sẽ có ngạc nhiên nha.” Giản Mặc cười nói, đứng dậy, từ phòng nghỉ lấy ra một cái chăn nhẹ nhàng khoác lên trên người Tả Lam, rồi chỉnh nhiệt độ điều hòa trong phòng, sau đó quay về ngồi lại cạnh Tả Lam.

“Chú nghĩ tôi là con nít sao?” Tả Lam khó chịu khi thấy hắn đang dùng giọng điệu dỗ ngọt trẻ con nói với mình mà kiêu ngạo hất đầu không nhìn đến hắn. Giản Mặc mỉm cười, khom lưng hôn Tả Lam một cái, trong tiếng quát vừa vội vừa giận của thiếu niên nghênh ngang tiêu sái rời đi.

Trong phòng thiếu đi thân ảnh của Giản Mặc, Tả Lam đột nhiên cảm thấy rất vô vị. Nếu như hắn còn ở đây ít nhất còn có người để cậu mắng chửi giải sầu.

Xoa xoa thất lực vẫn còn đau nhức, Tả Lam dựa vào ghế salon nhìn trần nhà ngẩn người. Nếu như không gặp phải Giản Mặc, bây giờ cậu vẫn là một học sinh trung học phổ thông đi? Hay là mình sẽ tìm được một cô bạn gái xinh đẹp trước khi tốt nghiệp, rồi thi vào đại học, kiếm được việc làm, sau đó liền kết hôn cùng với người bạn gái duy nhất đó, sinh ra một bé cưng khả ái ngoan ngoãn. Cuộc sống của mình hẳn là sẽ bình thường và hoàn mỹ như vậy đi?

Thế nhưng khi bị Giản Mặc bắt tới tập đoàn Thiên Địa đồng thời sau khi bị xxoo, dường như tình huống có chút đổi thay. Rõ ràng bình thường chỉ bị đàn ông chạm vào người đã cảm thấy toàn thân ngứa ngáy còn có chút ghê tởm, thế nhưng tại sao cậu lại không cảm thấy ghét bỏ những chuyện Giản Mặc làm chứ? Nhiều lắm là thực sự không cam lòng bị đặt dưới thân mà thôi. Lê nào đầu óc của cậu xảy ra vấn đề? Nếu không tại sao gần đây chỉ cần không thấy mặt Giản Mặc, ánh mắt của cậu lại bất giác tìm kiếm thân ảnh người đó? Chẳng lẽ cậu bị di chứng do bị nhốt lâu quá nên tùy tiện gặp con chó con mèo nào hoặc là người qua đường Giáp Ất Bính Đinh nào đó cậu cũng cảm thấy rất thân thiết?

Nghỉ tới nghỉ lui cũng nghỉ không ra, Tả Lam cuối cùng lắc lắc cái đầu đang vô cùng đau đớn, quyết định nhắm mắt ép buộc bản thân đi vào giấc ngủ – có lẽ sau khi ngủ một giấc rồi tỉnh, tất cả lại trở về như trước kia.

Tả Lam mơ mơ màng màng ngủ, cũng không biết đã trôi qua bao lâu, đột nhiên thấy hình như có ai đó đẩy bờ vai của cậu. Đột ngột mở mắt ra, Tả Lam thấy một gương mặt kề sát mình thì ngẩn người. Nhưng cái người đang đẩy cậu dường như còn hoảng hốt hơn, có lẽ bởi vì Tả Lam đột nhiên mở mắt nên người kia bị dọa sợ đến ngã ngồi dưới đất.

“Ông là ai?” Tả Lam cảm thấy người đàn ông thanh tú nhìn hơn 30 tuổi trước mắt này có chút quen quen, hình như đã gặp nhau ở nơi nào đó.

“Suýt, Tả lão đại, đừng lớn tiếng như vậy. Tôi thừa dịp Giản Mặc cùng thủ hạ của y đang mãi ứng phó với người bên Tứ Hải mới lên vào được.” Người đàn ông nhìn Tả Lam bả vai trần trụi phía dưới chăn, còn có dấu hôn ở trên, sắc mặt bỗng nhiên trở nên cực kỳ tái nhợt, ánh mắt cũng đỏ lên.

“Này này, đừng khóc a... Tôi, tôi không có bắt nạt chú mà!” Tả Lam nhìn đối phương đột nhiên khóc, nước mắt còn long lanh trong hốc mắt tựa hồ đối phương cố nén không cho nó rơi xuống, dường như người này biết mình bị Giản Mặc ôm còn muốn khổ sở hơn so với, bả rí thân mình.

“Xả lão đại, cậu chịu khổ rồi, nhất định là Giản Mặc ép buộc cậu đi” Người kia nắm chặt nắm đấm nắm nỡ nói: “Tôi thật vô dụng, là tôi không tốt, không thể bảo vệ cậu tốt. Nửa năm trước, lần đầu tiên cậu bị Giản Mặc mang về vũ nhục, tôi nên nghĩ biện pháp cứu cậu ra.”

“Vũ nhục? ừm.... Thật ra thì cũng không có quá mức như vậy. Chú, chú trước tiên bình tĩnh một chút.” Tả Lam hơi có chút xấu hổ, đối với thân tình bi phần kì quái của người trước mắt cậu chỉ cảm thấy toàn thân vô lực. Cùng là đàn ông hơn ba mươi tuổi, Giản Mặc khí phách mười phần, niên khinh tuấn mỹ (nhìn đẹp trai lại còn trẻ hơn tuổi thật, nôm na nghĩa là như vậy) nhìn không khác gì thanh niên lắm, giống như loài hổ Đông Bắc nhanh nhẹn dữ tợn mãnh còn vị nam tử trung niên trước mắt này trò chuyện nhỏ nhẹ tinh tế, khuôn mặt cũng nho nhỏ, thần sắc sơ sệt như tờ trắng vô hại, tương phản như vậy cũng quá lớn đi? “

“Cậu yên tâm, tôi đã kín đáo sắp xếp, tìm được cứu viện xong rồi nhất định sẽ cứu cậu ra ngoài an toàn.” Nam tử lau khóe mắt cam đoan với Tả Lam.

“Cái kia, chú có hiểu lầm gì đó phải không? Giản Mặc kỳ thực...”

“Tả lão đại, cậu đừng nên tin cái tên lòng dạ độc ác hiểm độc kia! Lê nào cậu không biết chính tên vong ân phụ nghĩa Giản Mặc kia sắp đặt hại chết kiếp trước của cậu, các anh em đều bị hắn lừa hết! Hiện tại hẳn

ép buộc cậu trở thành đồ chơi cho hắn.. Bất quá cậu đừng lo lắng, tôi sẽ nghĩ biện pháp cứu cậu ra ngoài để cậu một lần nữa ngồi lên vị trí thủ lĩnh.”

Giản Mặc là chủ mưu gây nên cái ‘chết của cậu ở kiếp trước? Tả Lam trước mắt hơi tối, lập tức cảm thấy trái tim truyền đến một trận ‘đau. đốn kịch liệt. Thật lâu sau cậu mới hồi phục tinh thần lại, nhìn thẳng vào đối phương. Mặc dù không biết tên của đối phương, thế nhưng Tả Lam quan sát thấy đôi mắt của người đối diện nhìn có phần tức giận nhưng lại không có một tia lửa gạt ác ý nào. Cậu có thể cảm thấy người này đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cậu đúng là vì cậu mà lo nghĩ, biểu hiện trên mặt đối phương đích xác thành thật cùng oán giận tuyệt nhiên không phải làm bộ làm tịch.

Chẳng lẽ Giản Mặc một mực lừa gạt cậu? Vậy là cậu từng ở trong mộng cảm thấy lòng của mình đau nhức cùng bi thương cũng là giả sao? Giản Mặc nói tìm cậu mười sáu năm, đợi cậu mười sáu cũng là giả ư?

Không, không, không phải đâu đúng không?

“Tôi có bằng chứng. Chờ chúng ta an toàn rồi đi nơi này, tôi liêm hỏi cho cậu biết tất cả.” Đối phương nghiêng răng cảm chán kéo lên một chút, cẩn thận choàng hẳn lên thân thể Tả Lam.

“Chú nói đều là thật sao?” Tả lam đồ dẫn mở miệng hỏi.

Nam tử không chút do dự dùng sức gạt đầu một cái làm cho tim của Tả Lam cuộn lại đau đến khó chịu.

“Từ nhỏ tôi được nói cho biết rằng cậu thật sự là Tả lão đại chuyển thế. Bởi vì chỉ có cậu biết trước khi lâm chung cậu đã nói gì với Giản Mặc! Xin cậu nhất định tin tưởng tôi. Tôi chịu khổ nằm vùng ở Tập đoàn Thiên Địa lâu như vậy là vì báo thù cho cậu.”

“Thay tôi báo thù?” Tả Lam ngây ngốc nhắc lại lời của nam tử, tâm tư loạn đến nát bét.

“Tôi vốn muốn giết Giản Mặc, chỉ tiếc vẫn không có cơ hội, bây giờ, thấy cậu...”

Tả Lam không còn nghe nam nhân mừng rỡ nói tiếp nữa, bây giờ cậu cảm thấy toàn thân hết sức khó chịu, cả người cảm thấy đau xót. Hừ, tại sao lại vì chuyện như vậy mà không vui chứ? Cho dù nam tử này nói là thật, Giản Mặc làm gì cũng không liên quan cậu nữa đi? Ông chú kia hại người chết cũng không phải là cậu bây giờ! Hơn nữa Giản Mặc vừa không phải cái gì của cậu hết, nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ? Tả Lam kinh ngạc suy nghĩ, đột nhiên nhớ lại Giản Mặc nửa năm qua đối với cậu chăm sóc từng li từng tý cùng che chở thương yêu. Còn có những lời tâm tình tư mật ôn nhu kể bên tai cậu, cùng với nụ cười rực rỡ bất cứ lúc nào thường trực khi nhìn cậu trong lòng không khỏi dâng lên khổ tâm cùng cực.

“Tôi không thể nói nhiều với cậu để tránh Giản Mặc cùng thuộc hạ của hắn nghi ngờ.” Người đàn ông vội vàng lắc lắc Tả Lam đang vào còi thần tiên rồi mở miệng nói tiếp: “Tả lão đại, cái mạt ngày của tôi kiếp trước được cậu cứu trở về. Vì vậy, hiện tại đến phiên tôi báo đáp cậu! Cậu nhịn nhục thêm vài ngày nữa, tôi sẽ tìm cơ hội dẫn cậu ra ngoài.”

Lặng lẽ nhìn người đàn ông liếc mắt một cái, Tả

Lam mơ màng gật đầu nhìn đối phương nhẹ nhàng nhanh chóng bưng lên cái khay chất đầy ly rượu ra khỏi phòng làm việc của Giản Mặc, cậu cuối cùng cũng có chút phản ứng. Người nam nhân nói cho cậu biết Giản Mặc là hung thủ dường như là nhân viên hậu cần chuyên phụ trách chuyện trà nước của Tập đoàn Thiên Địa thì phải? Khó trách cậu cảm thấy người này rất quen mặt lại nhất thời không nhớ nổi gặp ở đâu. Cũng vì ở trong cao ốc mà ngẫu nhiên gặp được người này thì đối phương cũng chỉ là bình tĩnh nhìn cậu một ‘cái liền cúi đầu. Bất quá, cái này giải thích được tại sao đối phương có thể thuận lợi tiến vào phòng làm việc của Giản Mặc lại không bị người hoài nghi.

“Nếu như ông chú vừa nãy nói đều là thật, vậy hẳn hẳn là rất dễ dàng hạ độc cho Giản đại thúc đi đời nhà ma.” Tả Lam lẩm bẩm nghĩ đến hình dạng thất khiếu chảy máu thê thảm của Giản Mặc trong lòng bỗng nhiên siết lại. Ai, may là ông chú kia vô hại giống như con thỏ, nhìn sao cũng không giống như loại người đi đầu độc người khác nhỉ? Nói không chừng đối phương thay cậu “báo thù” cũng không có can đảm đó đâu. Bây giờ cũng chỉ là lầm tưởng cậu bị Giản Mặc giả trò cho nên mới chột cùng rút gậy muốn mang cậu đi ra ngoài đi?

Cơ mà nói đi nói lại, Giản Mặc có phải là đang đùa giỡn hẩn không? Đẳng sau khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười ôn nhu kia có phải thực sự đang che giấu bí mật nào hay không? Tả Lam dùng, sức lấy tay vỗ vỗ mặt, thở ra một hơi làm dịu đi cảm giác không thoải mái trong lòng.

Nghi nhiều như vậy làm gì, Tả Lam có chút tự giễu cười cười. Cậu bây giờ là một người bình thường, đã không có quyền lại không có thế, Giản Mặc cũng chẳng chiếm được bao nhiêu tiện nghi trên người cậu đi? Sao cậu phải ở đây phiền não làm gì chứ? Tuy là cực kỳ khó chịu khi nghe được chuyện vừa rồi, nhưng mà chỉ cần tin tưởng trực giác của mình, tin tưởng ông chú cuồng d*o kia cũng không làm ra chuyện đau lòng này, mọi chuyện liền tốt lên đi?

“Tiểu Lam.” Tả Ích cùng Trần Tĩnh Phương đột nhiên xuất hiện khiến Tả Lam hết hồn. Nhanh chóng kết thúc suy tưởng, Tả Lam trợn mắt há mồm nhìn ba mẹ cậu xuất hiện ở cửa một cách kì tích. Sau đó hai con người’cộng lại đã một trăm tuổi, vậy mà lại giống như em bé.cùng nhau hướng về phía cậu nhào tới ôm chặt, điên cuồng hôn lêi,mặt cậu không ngừng.

“Oa, Ba! Mẹ! Hai người, hai người nổi điên sao?” Tả Lam mặt đầy hắc tuyến, mới gây dựng lên một chút xú khí tức sâu muộn cũng tan biến trước tình cảm mãnh liệt ôm ôm hôn hôn của ba mẹ.

“Chúng ta quá nhớ con thôi.” Tả Ích cười híp mắt nói.

“Hơn nữa chúng ta thật lâu không ôm con. Học mẫu giáo xong con cũng không cho chúng ta ôm nữa. Còn nhỏ mà giả bộ người lớn cái gì chứ? Rõ ràng là con do mẹ sinh ra thì dù cho con sáu mươi tuổi đi chăng nữa cũng là đứa con bé bỏng của mẹ.” Trần Tĩnh Phương cũng cười trên ghẹo.

“Mẹ, sao mẹ và cha đều trêu con như vậy?” Tả Lam mặt đỏ lên.

“Sinh nhật vui,về.” Tả Ích cùng Trần Tĩnh Phương không chú ý đến’kháng cự của thiếu niên đồng thời một tả một hữu đưa môi tới gần mị hôn hại bên gương mặt Tả Lam.

“Hai người điên thật rồi! Tuổi tác lớn đến thế mà còn náo loạn.” Tả Lam trong miệng mặc dù trách cứ nhưng trong lòng rất vui vẻ. Làm gì có cha mẹ nào lại không muốn xa rời hài tử đã đầy mười bảy tuổi như vậy.

Lâu lắm không nhìn thấy Tiểu Lam, chúng ta quá kích động thôi.” Trần Tĩnh Phương cười nói.

“Mẹ biết là tốt rồi. Nếu đã nhớ con như thế, lúc trước Giản đại thúc trước mặt hai người nói muốn mang con đi, sao hai người không nói hai lời liền đáp ứng?” Tả Lam nhớ lại chuyện lúc trước, hậm hực mở miệng nhỏ giọng oán trách.

“Con à, con cho rằng cha sẽ vui vẻ nhìn con và một người đàn ông yêu nhau sao? Cha ước gì một ngày kia trông thấy con kết hôn rồi sinh, con. Nhưng mà mẹ ẹn...”

“Cái tên ngốc này tránh sang một bên đi. ông nói chen vào làm gì hả?” Trần Tĩnh Phương không khách khí cắt ngang lời của Tả Ích, đuổi chồng mình ra xa.

Tiểu thị dân sợ vợ như sợ hổ không thể làm gì khác hơn là ủy ủy khuất khuất mà ngồi xuống xô-pha, ai oán quay đầu nhìn vợ con.

“Tiểu Lam, mẹ hỏi con, lúc người kia đem con mang tới trước mặt chúng ta, các con không phải là đã làm rồi sao? Giọng như bay giờ ày? Trần Tĩnh Phương phát ra lời nói kinh người làm cho Tả Lam đang trốn ở phía dưới cái mền thoáng cái đỏ mặt. “Mẹ, người hỏi cái này làm gì a?”

“Xem ra mẹ đoán đúng. Mẹ bây giờ chỉ muốn hỏi con, con có giận người kia đối con như vậy không?”

“Chỉ cần là người bình thường, gặp phải chuyện như vậy đều có thể tức giận muốn chết.đi?”

“Vậy con nghĩ tới chuyện trả thù chưa?”

“Dĩ nhiên lí! có!”

“Vậy con có từng muốn đem người kia thiên đao vạn quả, rồi mang từng mảnh thịt trên người của hắn nướng lên rồi ăn sạch. Hay là rút sạch huyết dịch của hắn, đập bể xương cốt toàn thân hắn??

“Khụ khụ Không, không có nghiêm trọng như vậy đi?” Tả Lam có chút không đỡ được tra hỏi liên tục của Trần Tĩnh Phương, cười khan thử đổi đề tài.

“Con trước kia chẳng qua là cảm thấy mẹ có chút bạo lực mà thôi. Không ngờ tôi mẹ lại thích chơi SM đến vậy!”

“Bớt lắm mồm, con nói rất tức giận rồi lại nói cho mẹ biết dự định trả thù, sao con không hề động thủ hả?” Trần Tĩnh Phương gõ gõ trán Tả Lam.

“Đó là bởi vì...,’Bởi vì... “ Tả lam’,’Bởi vì, bởi rằng” cả buổi trời cũng biểu đạt không,ra ý muốn của mình. Cuối cùng đành phải mò’ mịt nhìn về phía tầm nhìn sắc bén của vị mẫu thân đại nhân.

“Chúng ta lúc đó không phản đối người kia dẫn con đi, con biết tại sao không?”

“Tại sao?” Tả lam ngây ngốc truy vấn.

“Bởi vì khi đó con tâm tình mặc dù bất thường nhưng tay của con lại nắm thật chặt góc áo người kia. Trong ánh mắt con, mẹ tìm không ra một chút căm thù nào với hắn. Đó là lí do mà chúng ta khi đó phối hợp tâm tình của con để biểu hiện ra hình dạng sợ hãi tùy ý hắn mang con đi.” Trần Tĩnh Phương nói đến đây, ý vị thâm trường liếc Tả Lam một cái.

“Mẹ không nhìn lầm rồi chứ? Lúc đó con liều mạng đẩy Giản đại thúc, hơn nữa cũng không tình nguyện bị hắn’ mang đi a.” Tả Lam mặt càng đỏ hơn, vội vàng biện bạch.

“Đôi mắt của mẹ không nhìn lầm,đâu.” Trần Tĩnh Phương nói đến đây đột nhiên thu liễm biểu tình nghiêm ngắc, nhìn Tả Lam ngổn ngang trăm mối thở dài một hơi. “Nếu như con thực sự hận người kia, cũng không muốn tha thứ chuyện hắn đã làm với con, mặc kệ hắn là ai, cha mẹ cũng sẽ không cho phép hắn mang con đi. Cho dù hắn là cường hào ác bá, người ngoài hành tinh, chúng ta cũng đem hắn làm thịt như thường mà quăng ra khỏi Trái Đất này.”

“Mẹ!” Tả Lam vốn còn muốn giải thích khi đó cậu không có đối với Giản Mặc động tâm, nhưng nghe đến nửa câu sau của Trần Tĩnh Phương, xúc động trong lòng vậy mà lại nhất thời nói không nên lời.

“Thời gian nửa năm này, tuy rằng chúng ta ít gặp mặt nhưng mẹ cùng ba con lại biết tất cả sự tình của con đó nha. Kể cả con mỗi ngày ăn gì, làm gì, thành tích như thế nào, vân vân và vân vân.” Trần Tĩnh Phương nhẹ nhàng sờ đầu Tả Lam nói: “Tất cả mấy điều này đều là tin tức người kia báo chúng ta mới biết.”

Giản Mặc giấu cậu làm chuyện này? Tả Lam hơi có chút giật mình. Cậu nhìn về phía Tả ích mà Tả ích cũng chán nản hướng về phía cậu gật đầu xác nhận lời của Trần Tĩnh Phương.

“Người kia nói sẽ bảo vệ con thật tốt, cũng sẽ cho con hạnh phúc. Đó là lí do mà hắn hy vọng chúng ta cho phép hắn cùng con ở chung một chỗ.” Trần Tĩnh Phương tiếp lời: “Sinh nhật lần này cũng là hắn cố ý đón chúng ta tới. Còn nói cho chúng ta và con tạm thời gặp mặt như vậy, sau này con sẽ tự do thoải mái, vui vẻ bình an mà sống hơn.”

Tả Lam cúi đầu nhẹ nhàng run rẩy, qua một lúc lâu mới ngẩng lên lại. Ánh mắt đã. sớm mY mịt, mũi cũng có chút ề ẩm bất thường.

Ba mẹ đến đây nhất định là lễ vật kinh hỉ mà Giản Hạo nói đi? Làm cái gì vậy chứ? Rõ ràng người bây giờ khiến cậu mất đi tự do là Giản Mặc. Thế nhưng tại sao nghe được những lời này của mẹ, cậu lại cảm thấy rất vui vẻ, trong lòng cũng ấm áp như vậy?

Đáng ghét! Cậu sao lại có ý nghĩ như vậy? Có phải đầu óc còn không có tỉnh táo hay không?

9. Chương 9

“Mọi người đang nói gì mà vui thế?” Giản Mặc mở cửa đi vào, thấy Tả Lam đang cuộn lấy chăn ngoan ngoãn mặc cho Trần Tĩnh Phương xoa đầu, trong nháy mắt xẹt qua một tia “hạ lưu” mà chỉ có thiếu niên

mới nhận ra được.

Chẳng biết tại sao, Giản Mặc hình như rất thích nhìn bộ dạng giả vờ ngoan ngoãn của cậu. Nếu bây giờ vợ chồng Trình Phương không ở đây, Giản Mặc chắc chắn sẽ nhào tới đẩy ngã cậu mà điên cuồng hôn đi? Tả Lam trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng nghĩ thầm ông Chú bất thiện này không lẽ có khuyển hướng luyện đồng thật?

“Chào Giản tiên sinh, đã quá rầy rồi.” Tả Ích lặng yên đã lâu cuối cùng cũng có cơ hội nói chuyện, tự nhiên không muốn buông tha, vội vàng cùng Giản Mặc chào hỏi.

“Bác trai khách khí quá. Bác và bác gái có thể tới đây cùng ăn mừng sinh nhật Lam, chúng con hoan nghênh còn không kịp.” Giản Mặc mỉm cười hướng Tả Ích vươn tay. Tả Lam trợn to mắt nhìn thần sắc bình thản của Giản Mặc rồi bĩu môi.

Đồ mặt dày, lúc đầu gặp mặt cha mẹ cậu thì còn khách khí gọi Tả tiên sinh, Trần phu nhân, giờ đã thuận miệng gọi bác trai bác gái? Giản Mặc gọi cha mẹ cậu là anh chị cũng chẳng sao, tuổi bọn họ cũng đâu quá chênh lệch? Vô liêm sỉ, chú Giản à, chú cũng không giấu lại tuổi của mình đi.

“Lam, em trừng mắt với anh làm gì vậy? Không 12 “

“Đừng có mà vội ATSM. Đầu óc tôi phi thường sạch sẽ, không giống chú lúc nào cũng đầy tình trù.” Tả Lam vội vã cắt ngang lời của Giản Mặc, sợ cái miệng của tên lưu manh đang cười xấu xa này lại phun ra mấy lời nói xấu hổ trước mặt cha mẹ.

“Bất kể như thế nào, mặc quần áo vào trước rồi hãy nói.” Giản Mặc vừa dứt lời thì Vương Ân đi theo sau thức thời mang đến một bộ quần áo mới đặt ở trên ghế sa lon. Tả Lam từ trong chăn rút ra một tay cầm quần áo, nhìn Giản Mặc cùng Vương Ân đưa Tả Ích và Trần Trình Phương sang bên kia tán gẫu mới yên lòng mặc đồ vào.

“Bác gái định lúc nào lên đường?” Lời của Giản Mặc khiến Tả Lam chú ý. Nhanh chóng mặc quần áo vào, cậu vểnh tai cẩn thận lắng nghe.

“Ừm, đã chuẩn bị gần xong rồi, chỉ chờ dọn qua nhà mới.” Trần Trình Phương cười híp mắt trả lời Giản Mặc, không còn dấu vết sợ sệt như trước.

“Mẹ, hai người đang nói cái gì vậy? Dọn qua nhà mới là sao?” Tả Lam cảm thấy có gì đó không ổn, vội vã chạy tới chất vấn.

“A, mẹ chưa nói sao? Chắc là quên.” Trần Trình Phương bình tĩnh nói: “Giản tiên sinh mua cho cha mẹ một ngôi biệt thự ở Thụy Sĩ, còn thay cha mẹ làm xong mấy cái thủ tục liên quan tới việc di dân nữa.”

“Cái gì?” Tả Lam trợn to mắt, hoàn toàn không thể tin được.

“Con thừa biết cha con thích đi Thụy Sĩ định cư an hưởng tuổi già, bởi vì nơi đó phong cảnh rất đẹp, không phải sao.” Trần Trình Phương vỗ vai Tả Lam tiếp tục nói: “Giản tiên sinh thỏa mãn nguyện vọng này của cha con, hơn nữa còn mời chúng ta đi du lịch vòng quanh thế giới. Chúng ta không đành lòng cự tuyệt tâm ý của Giản tiên sinh nên đã đáp ứng. Tiểu Lam, con không mừng cho cha mẹ sao.”

Tả Lam ngơ ngác nhìn về phía cha, phát hiện Tả Ích bất đắc dĩ lắc đầu. Hai cha con nhìn nhau không nói gì, nước mắt lưng tròng. Thiếu niên nhìn tình hình liền hiểu. Thảo nào ban nãy mẹ ra sức nói tốt cho Giản Mặc. Thì ra mẹ bị Giản đại thúc mua chuộc mất rồi. Cái gì mà cha muốn đi Thụy Sĩ định cư? Còn muốn đi du lịch vòng quanh thế giới? Những chuyện này thật ra đều là mong muốn của mẹ đi?

“Mẹ! Vì vì mấy thứ này mà bán đứa con độc nhất đi à? Đáng ghét! Mấy lời mẹ nói cảm động lúc nãy đều chỉ vì bản thân mẹ đúng không?” “Tả Lam đau lòng chỉ vào Trần Trình Phương lớn tiếng lên án.

“Cái thằng nhóc chết tiệt này! Nói xằng bậy gì vậy? Con vừa nghịch ngợm lại hay tính toán nhỏ nhặt, có người chịu chăm lo cho con, mẹ còn phải cảm tạ trời đất tổ tiên Tả gia tích đức. Con còn ở đây mà oán hận?” Trần Trình Phương lấy tay nhào nặn hai má Tả Lam. Sau một hồi bị chà đạp, thiếu niên đành khuất phục trước d*am uy của mẹ qua nhiều năm “ngược đãi” liền không dám mở miệng nói nữa.

“Lúc này mới ngoan. Được rồi, bây giờ đi cắt bánh sinh nhật đi.” Trần Tĩnh Phương cười híp mắt. “Đừng nói mẹ không thương con. Tuy Giản tiên sinh nói chuẩn bị bánh ga-tô cho con nhưng mẹ cũng kêu cha con tự tay làm một cái đấy.”

Tả Lam ủ rũ không lên tiếng, không cảm xúc. Giản Mặc tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy cậu, xoa xoa gương mặt có chút sưng đỏ của thiếu niên.

“Thì ra là vậy, muốn cho Lam ngoan ngoãn nghe lời thì cần cả kẹo với cả roi vọt. Mẹ của em thật lợi hại. Sau này anh phải chú ý học hỏi để vận dụng mới được.” Giản Mặc nhìn Tả Lam bị Trần Tĩnh Phương chà đạp, trong mắt khó nén yêu Thương. Nhưng ngoài miệng hắn vẫn trêu ghẹo cậu như cũ khiến Tả Lam càng nổi giận hơn.

“Giản tiên sinh, cậu muốn biết chuyện của Tiểu Lam nhà tôi sao? Cái này đơn giản, trước khi lên máy bay tôi sẽ chọn một dịp nói cho cậu biết.”

“Mẹ!” Tả Lam hữu khí vô lực kêu một tiếng, nhìn gương mặt hăng hái bừng bừng của Trần Tĩnh Phương liền thấy đau đầu. Một cậu vẫn còn một mực chờ đến khi tập đoàn Thiên Địa quay về chính đạo thì về nhà ở. Bây giờ cha mẹ lại bị Giản Mặc lừa gạt qua nước ngoài định cư. Ông chú Giản làm như vậy, rõ ràng bắt buộc cậu sau này phải ở chung với hắn? Tả Lam nghĩ tới đây, nổi giận ngẩng đầu trừng Giản Mặc một cái. Vương Ân đang chuẩn bị chuyển đề tài nói chuyện với mọi người thấy thế lập tức tiến lên nói tiệc chúc mừng chính thức đã chuẩn bị xong ở phòng hội nghị dưới tầng trệt. Tả Lam đáng lẽ là cùng đi với cha mẹ xuống dưới lại bị Giản Mặc dìu đi chỗ khác. Một đám người vẫn nói chuyện ồn ào náo loạn tới nửa đêm. Tả Lam nhận được đủ loại quà tặng. Dù sao các nhân vật chủ chốt trong tập đoàn Thiên Địa đều biết cậu là chuyển thế của “Tả lão đại”. Tất cả cũng rất yêu mến cậu. Nhưng Tả Lam ngoài mặt vui cười nhưng tâm tình lại không hoàn toàn buông lỏng. Cậu luyến tiếc cha mẹ đi ra nước ngoài, cũng bởi vì một khi nghĩ lại lời nói của người đàn ông trung niên kia liền cảm thấy có chút phiền não. Nhưng tâm tình phức tạp của Tả Lam không duy trì quá lâu bởi vì mọi người bỗng nhiên ồn ào lên, còn đám đầy Giản Mặc tới bên cạnh cậu lớn tiếng bảo hắn hôn cậu. Mắt thấy Giản Mặc mỉm cười tới gần, mặt của Tả Lam như phát sốt mà nóng rần lên. Từ phía đang ồn ào náo động rất nhanh chóng ngưng lại.

Bị Giản Mặc dùng sức ôm trong ngực hôn thật sâu, Tả Lam cảm thấy thân thể mình thật nóng. Cậu không nghe được mọi người xung quanh đang nói cái gì. Thậm chí cậu còn cho rằng thanh âm của những người đó đều bị một lực lượng kỳ quái chặn lại, khiến cho chỗ này dường như chỉ còn lại cậu cùng Giản Mặc mà thôi.

Tả Lam mơ mơ màng màng đáp lại Giản Mặc. Mặc kệ ánh mắt mọi người đánh giá ra sao, mặc kệ lời nói của người đàn ông trung niên kia là thật hay giả. Có lẽ tới một lúc nào đó, Giản Mặc sẽ chủ động nói cho cậu biết bí mật đã bị chôn giấu phải không?

Sau tiệc sinh nhật không lâu, vợ chồng Tả thị phấn khởi mà bay đi Thụy Sĩ. Tả Lam ra sân bay đưa tiễn, Giản Mặc đương nhiên mang theo rất nhiều vệ sĩ áo đen. Thanh thế của tập đoàn Thiên Địa khổng lồ như vậy khiến nhân viên bảo vệ sân bay không biết nên làm thế nào, đồng thời cũng bị vô số ánh nhìn sắc soi của hành khách. Thậm chí còn kinh động cả cảnh sát, không biết vùng lân cận sân bay có bao nhiêu trinh sát được an bài để thăm dò nữa.

Đối mặt với cảnh tượng như vậy, từ đáy lòng Tả Lam rất muốn tấn cho Giản Mặc một trận lên bờ xuống ruộng. Cậu cho rằng mình không hề gặp nguy hiểm gì được, ngược lại, mỗi đêm ở cùng Giản Mặc mới là không an toàn – Kể từ lúc sinh nhật mười bảy tuổi hôn Giản Mặc trước mặt mọi người, đối phương liền ngang nhiên chiếm giường của cậu, còn dong dạc tuyên bố sau này đêm nào cũng phải ngủ cùng cậu...

Tả Lam thà chết vinh còn hơn sống nhục tự nhiên sẽ không đáp ứng loại yêu cầu này của Giản Mặc. Cho nên sau khi cò kè mặc cả một phen thời gian yêu đương mỗi đêm biến thành một tuần ba lần. Thật ra thì Tả Lam cảm thấy cái loại vận động tiêu hao thể lực trên giường này một tháng làm một lần là hoàn mỹ nhất. Thế nhưng cậu biết Giản Mặc tuyệt đối không thể nhượng bộ hơn. Nên, ngoại trừ ai thán, Tả Lam chẳng thể làm gì hơn. Bình thường Giản đối với cậu hi hi tiểu kiểm lại sẵn sóc kỹ lưỡng nhưng cứ ở trên giường liền biến thành lang sói! Mỗi lần áp cậu, hành động vô cùng gian xảo, miệng còn liên tục nói ra những lời buồn nôn, khiến người nghe liền muốn lập tức đặt bom cho hắn nổ banh xác.

Giản Mặc nói cái gì: bỏ chặn đi là để cho hiểu nhau rõ hơn, làm cho hắn càng cẩn thận thăm dò thân thể Tả Lam triệt để hơn, càng sâu sắc hơn. Lời thốt ra đến đâu, động tác cùng với nhịp độ tăng mạnh đến đó,

làm cậu cảm thấy thật khó thở. Vậy nên Tả Lam càng ngày càng không thể hiểu nổi: Tại sao Giản Mặc tình lực tràn đầy như thế? Bởi, mỗi sáng sau khi Giản Mặc ăn sáng cùng cậu xong sẽ đến văn phòng cần mẫn xử lý công vụ. Tả Lam biết Giản Mặc không chỉ phải xử lý mấy báo cáo dài dòng, còn phải kịp thời đưa ra quyết định, truyền đạt chỉ thị xuống cấp dưới. Giải quyết những thương vụ bình thường như thế đã rất mệt, vậy mà ba bữa cơm hán cũng đòi làm. Thời gian của người này ngoại trừ làm việc tính đi tính lại chỉ còn đủ để đi xã giao với đối tác. Lại càng không nói trước kia Giản Mặc thỉnh thoảng còn phải xử lý mấy chuyện không thể lộ ra ngoài sáng của tập đoàn. Haizzz, vốn đã bận như vậy nhưng hán vẫn cứ khẳng định đòi nấu cơm, xử lý công vụ xong là chạy về tự tay nấu cơm cho Tả Lam đang rảnh rỗi ở trong phòng. Tả Lam ở bên cạnh tuy là thờ ơ nhưng cũng cảm thấy mệt mỏi, Giản Mặc lại tinh thần hăng hái làm đến bất diệc nhạc hồ. Đến đêm lại có thể ôm cậu như lang như hổ, hận không thể nuốt cả da cả xương Tả Lam vào trong bụng.

Đáng ghét! Xem ra Giản Mặc đúng là định dùng thân thể vô tội của cậu để đền bù “Tả lão đại” ly khai 16 năm rỗng, cái ông chú này không chỉ có một thân quái lực dã man, còn là một cầm thú không nói đạo lý. Chuyện của kiếp trước sao lại có thể tính đến kiếp này chứ? Tả Lam nghĩ tới đây, oán hận mà đem bút máy cùng sách vở ném lên bàn rồi đứng lên. Nhưng mà mới đi hai bước, Tả Lam bỗng nhiên giật mình. Mấy ngày này, cậu đang làm cái quái gì vậy? Không minh bạch cùng Giản Mặc ở chung, mặc mình kỳ diệu tùy ý để cho đối phương ôm. Cậu rõ ràng còn cảm thấy không có bị đại thúc dây dưa mỗi đêm đã là vạn hạnh? Cậu rõ ràng nên đi đến cục cảnh sát tố cáo Giản Mặc giam cầm phi pháp cùng quấy rối t**h d*c, hoặc là cầm hung khí thẳng tay phế bỏ tên đại sắc lang kia a? Nhưng tại sao cậu không làm vậy? Không nghĩ ra! Tả Lam cảm thấy hết sức khó hiểu, bình thường chỉ cần thoáng nghĩ tới việc oox với nam nhân, cậu sẽ lập tức lông tóc dựng đứng, cả người nổi da gà. Nhưng Giản Mặc lại hình như là trường hợp đặc biệt kỳ quái. Mặc kệ hán làm gì cậu, Tả Lam giận xong, mắng xong, oán xong, thì cho phép đối phương mặt dày tiếp tục tái phạm. Tại sao? Chẳng lẽ là do giấc mộng đeo bám cậu hàng chục năm? Làm cậu đối với Giản Mặc có cảm giác thân thiết cùng quen thuộc không thể nào lý giải nổi? Hơn nữa bình thường người đàn ông này đối xử với cậu cũng không xấu, ngoại trừ hạn chế tự do của cậu cùng ân ái ngoài trời, có thể nói là săn sóc hết lòng, dung túng mọi chuyện. Chẳng lẽ bởi vì như thế mới khiến cho cậu không cách nào cự tuyệt yêu cầu của đối phương?

Tả Lam ôm mặt ngồi lại ghế, nội tâm vẫn cứ rối loạn. Cậu chưa bao giờ cẩn thận nghĩ tới tương lai của cậu và Giản Mặc. Vì sao trong hồ đồ liên chung sống cùng người đàn ông này, hôm nay nhớ lại những việc đã từng làm trong gian phòng này, bản thân Tả Lam cũng có chút bất đắc dĩ, đột nhiên cảm thấy vô cùng quần bách. Sau nửa ngày, Tả Lam bỏ tay ra, đầu lại không khỏi nghĩ đến người đàn ông trung niên gặp được vào ngày sinh nhật mười bảy tuổi. Tả Lam vẫn rất lưu ý sự tình đối phương nói cho cậu, vừa vặn Giản Mặc có ý định cho Tả Lam quen thuộc cách kinh doanh chính quy cùng giao dịch kinh doanh với đối tác của Tập đoàn Thiên Địa, cổ vũ cậu đi thăm viếng nhiều tập đoàn của các ngành khác. Vì thế Tả Lam lợi dụng cơ hội này tranh thủ thời gian tra xét tư liệu toàn bộ nhân viên trong Tập đoàn Thiên Địa, biết được đại thúc nhìn ôn hòa giống thỏ con kia tên là Mộc Nhân, hiện đang làm ở phòng Hành Chính. Trên tư liệu ghi Mộc Nhân là cô nhi. Năm đó “Tả lão đại” ở trên đường trông thấy y bị người bắt nạt, nhất thời hảo tâm đưa y về, làm tiểu đệ chuyên mua thuốc lá và chạy vặt. Sau khi Giản Mặc tiếp nhận vị trí thủ lĩnh, thành lập tập đoàn Thiên Địa, Mộc Nhân là “lão công nhân”, tự nhiên cũng vào tập đoàn công tác.

Những lời Mộc Nhân nói là thật sao? Tả Lam nghiêng đầu suy nghĩ. Cậu cảm thấy đối phương không lừa mình, nhưng cậu cũng rất khó chấp nhận việc Giản Mặc lúc nào cũng khao khát mình lại nhấn tâm đi hại mình. Hay là có cái gì ẩn tình trong này, cũng có thể là hiểu lầm chẳng? Cậu có nên hỏi Giản Mặc cho rõ? Nhưng nếu tùy tiện hỏi, không biết Giản Mặc có nhân cơ hội này mà chiếm tiện nghi cậu?

“Lam, em đang làm gì vậy?” Thanh âm của Giản Mặc vang vọng bên tai, thân thể của thiếu niên cũng rơi vào một đôi tay rắn chắc.

“Chú đi đường sao không có một chút âm thanh nào vậy hả? Muốn hù chết người sao?” Tả Lam thần sắc bất định, nhanh chóng phục hồi tinh thần. Cậu quay đầu trông thấy khuôn mặt tuần mỹ của Giản Mặc tới gần, trong mắt xẹt qua chút ngưng ngùn nhàn nhạt.

“Em còn nói anh? Đến giờ ăn tối rồi em còn ngồi 1 mình rầu rĩ ở đây. Đọc sách cũng không cần khổ cực như thế.” Giản Mặc theo thói quen ôm lấy Tả Lam, xoay người ghé vào trong ngực thiếu niên cọ tới cọ lui. “Mà Lam nghĩ cái gì mà xuất thần như thế, chẳng lẽ em đang nhớ tới bạn học nào ở trường?”

“Chú còn dám nói? Đều tại chú không tốt! Để tôi một mình ở chỗ này, chỉ có thời gian thi mới đi đến trường, làm hại ‘mọi người đồn đại nhiều điều kỳ quái về tôi.’” Tả Lam oán hận nói.

“Hôm nay thật sự bị cái tên nhiều chuyện Ngô Khải kia nói trúng rồi! Bạn học nào cũng nói tôi xuất quỷ nhập thần. Không ai biết tôi làm gì, hiện giờ đang ở đâu. Hơn nữa gia đình tôi bây giờ cũng định cư ở nước ngoài rồi....Chú biết không? Hiện tại Tả Lam đã trở thành một trong những điều bí ẩn nhất của trường cấp 3 rồi đó!”

“Ha ha ha, việc này không phải rất tốt sao? Không ai có thể uy hiếp được an toàn của người thân em, mọi người cũng càng thích em. Quan trọng nhất là, Lam cuối cùng cũng thuộc về một mình anh.” Giản Mặc lộ ra tiểu dung mỹ mãn, làm cho thiếu niên đang liếc mắt nhìn hắn hận đến nắm chặt hai nắm tay.

“Chú đặc ý cái gì hả? Một ngày nào đó tôi sẽ rời khỏi nơi này, sống bằng chính năng lực của mình.” Tả Lam kiên định nói.

Aizzz, nếu như em thật sự không muốn nhiệm chức tại tập đoàn Thiên Địa, cũng phải đợi sau khi anh cùng Sậu Vũ và Tứ Hải làm rõ ràng quan hệ rồi mới đi công ty khác chứ.” Giản Mặc tỏ ra như là đã làm ra nhượng bộ lớn nhất của mình, chỉ có điều tiếp theo hắn lại mở miệng cười: “Thế nhưng Lam không cần làm việc cũng được, anh nhất định sẽ nuôi em đến trắng trắng tròn tròn a.”

“Chú đang nuôi heo à?” Tả Lam trợn mắt trừng Giản Mặc.

“Được rồi, đây là thư mà cha mẹ em gửi về từ Thụy Sĩ.” Giản Mặc buông Tả Lam ra, đứng dậy đưa cho nam sinh trung học phổ thông một phong thư dày cộm.

“Nhất định lại là ảnh chụp!” Tả Lam có chút vô lực nói. Cậu nhanh chóng mở ra phong thư, xem hết ảnh chụp của Tả Ích cùng Trần Tĩnh Phương, tâm tình lại càng buồn bực.....

“Thấy cha mẹ em bây giờ hạnh phúc đến thế, chẳng lẽ em không vui thay cho bọn họ sao?” Giản Mặc mỉm cười hỏi.

“Bọn họ chỉ lo bản thân vui vẻ thôi, cũng không nghĩ tới tôi ở lại bên cạnh ông chú biến thái sống như thế nào?” Tả Lam chu miệng nhỏ giọng thảm thì, nhìn ảnh chụp song thân đang cười tới sáng lạn càng có cảm giác tức nghẹn.

“Thì ra Lam sợ cô đơn một mình buồn bực a?”

Giản Mặc bình tĩnh đại ngộ nói. Hắn khom lưng bế Tả Lam đang ngồi ngầy ngẩn lên, bước về phía phòng ngủ.

“Này, chú muốn làm gì? Chúng ta còn chưa ăn tối mà?” Tả Lam cả kinh hai mắt trợn to, vội vàng vịn vẹo thân mình dùng sức giãy dụa.

“Anh giải trí cùng em a! Lam vừa mới dùng ánh mắt nói cho anh biết em hiện tại đang tịch mịch nên cần anh phải làm gì đó, không phải sao?” Giản Mặc nói chuyện đồng thời đặt Tả Lam nhẹ nhàng vào chiếc giường đôi, lập tức đè thân xuống.

“Chú chờ một chút a! Tôi, tôi dùng ánh mắt nói cho chú khi nào chứ? Chú đừng tự mình suy diễn a!” Tả Lam biện bạch cũng không thể văn hồi được cái gì. Cậu không chống cự được bao nhiêu, quần áo đã bị Giản Mặc cởi ra sạch sẽ.

Giương mắt nhìn, Giản Mặc chẳng biết lúc nào cũng toàn thân lõa thể, bản thân lại vui vẻ mà nháy mắt với cậu. Đối mặt với Giản Mặc như vậy, trong nội tâm Tả Lam “phụt” một tiếng toát ra nộ khí. Cậu hung dữ nhìn chòng chọc nam nhân đang đè trên người mình, đôi mắt nhanh chóng đỏ ửng lên.

“Lam, em sao vậy? Đã làm nhiều lần như thế, đừng nói rằng em tới bây giờ mới không muốn a.” Giản Mặc tâm tình tốt nhẹ nhàng hôn Tả Lam cười nói, “Đừng nói mập mờ như vậy! Tôi chưa từng tự nguyện làm loại chuyện này. Mỗi lần đều là chú ép buộc tôi!” Tả Lam đỏ mặt rống to, tránh né từng nụ hôn nhỏ vụn rơi xuống trên người, phần nộ kêu to. “Sao mỗi lần chú đều như vậy hết hả?”

“Mỗi lần đều như vậy là như thế nào?” Giản Mặc mạn bất kinh tâm thuận miệng cho qua ngữ khí giận dữ của Tả Lam. Tinh thần của hắn đã sớm phiêu du nơi nào, trước mắt chỉ còn thân thể mềm mại cùng với

hương vị thơm ngát của thiếu niên.

“Tôi không muốn ở mặt dưới!” Tả Lam gian nan tiếp tục né tránh công kích của Giản Mặc, tròng nam nhân mà oán hận. “Nếu như lần này chú không nghe tôi, sau này cũng đừng mong leo lên giường của tôi nữa!”

“Ok, hôm nay ‘anh sẽ “ngoan ngoãn” theo ý em.”

Giản Mặc nghe xong lời của Tả Lam, rõ ràng buông cậu ra, nằm ngửa ra mở rộng hết tứ chi trên giường, làm ra vẻ mặc cho thiếu niên an bài.

“Chú, chú thật thật muốn vậy à?” Tả Lam chần chờ nhưng lập tức phục hồi tinh thần, nhanh chóng xoay người dậy, mở cái tủ nhỏ bên giường lấy ra hai sợi dây. Nhanh chóng trói chặt hai tay Giản Mặc sang hai bên.

“Anh không nghĩ em thích chơi kiểu này à?” Giản Mặc nhìn toàn bộ hành động của Tả Lam không có một tia phản kháng, giống như cực kỳ phối hợp, chỉ cười khê không ngừng. “Nhưng em có biết cách làm không?”

“Dài dòng! Cầm miệng!!!” Tả Lam thấy Giản Mặc cười đến híp cả mắt lại, nhịp tim vô thức tăng tốc. Cậu kinh ngạc cúi đầu nhìn thân thể to lớn hoàn mỹ của Giản Mặc, chợt phát hiện mình lại chủ động ngồi lên phần eo của nam nhân, khiến cho hạ thể của bọn họ chạm nhau. Hơn nữa lúc Tả Lam trói chặt Giản Mặc quá hưng phấn, khiến cho tính khí đang cọ xát của hai người cũng hơi ngạnh lên. Phát hiện được điểm này, gò má cùng cổ Tả Lam lập tức đỏ bừng, nhất thời không biết nên làm thế nào.

“Hay để anh dạy em nhé, lúc này nên “Tôi biết rồi! Nhìn chú làm gì với tôi, tôi cũng biết!” Tả Lam không phục cất lời trêu chọc của Giản Mặc. “Chú đừng có xem thường tôi! Chú à, tỳ nữa tôi sẽ làm chú khóc lên cho xem!”

Giản Mặc buồn cười nhìn Tả Lam mặt đỏ tới mang tai cầm lấy vật giữa hai chân hắn mà sờ soạng. Trên mặt rõ ràng lộ ra thần sắc khó xử, thế nhưng thiếu niên vẫn cứng đầu cựa mạnh mà không chịu buông tha “cơ hội” này làm Giản Mặc cảm thấy phi thường thú vị. Nhưng mà Tả Lam lại không biết nên tiếp tục như thế nào. Về mặt phong phú khơi mào d*ng của Giản Mặc. Y yêu đến chết đi sống lại cậu thiếu niên hiện đang hết sức chăm chú nhìn mình, đồng thời thiếu niên cũng mang chút biểu tình không biết phải làm sao. Nam nhân hai tay dùng sức giãy một cái, lập tức thoát khỏi mảnh vải đang trói chặt mình, ôm lấy Tả Lam đang kinh ngạc ẩn xuống giường.

“Lam, hay là để anh nhé. Em nhìn có vẻ hoang mang quá...” Giản Mặc mỉm cười nói, thỏa mãn nhìn người dưới thân hắn hô hấp dồn dập, nhiệt độ cơ thể đột ngột tăng cao.

“Chú, chú phạm quy! Chú nói lần này chú nghe tôi mà, sao chú lại làm như vậy được chứ?” Kháng nghị của Tả Lam liền ngập trong nụ hôn sâu của Giản Mặc. Sau đó, giữa đôi môi truyền đến cảm giác đau đớn quen thuộc làm cho chút lực đạo còn lại của Tả Lam hoàn toàn tan biến. Cậu chỉ có thể run rẩy thân thể, ủy ủy khuất khuất đón nhận sự xâm nhập của Giản Mặc, trong miệng không ngừng thấp giọng chửi bới nam nhân không giữ chữ tín.

“Lam, anh thật sự rất yêu em. Ngoan, thả lỏng một chút để anh với em lần nữa cùng hòa làm một, để anh hảo hảo yêu thương em.” Giọng nói của Giản Mặc nghe giống như là đã ẩn nhẫn thật lâu, quanh quẩn bên tai Tả Lam. Tay của hắn cũng bắt đầu vuốt ve âu yếm cơ thể không ngừng run rẩy của thiếu niên. Bản năng của Tả Lam đã nhận ra Giản Mặc đang vì cậu mà tận lực áp chế ham muốn mãnh liệt của bản thân. Tâm cậu chậm rãi mềm mại. Tả Lam chịu đựng sự xấu hổ nhìn về phía Giản Mặc đang đồng dạng dò xét mình, ngơ ngác nhìn đôi mắt đang lóe ra ánh sáng rực rỡ chói lọi, ngực cậu hình như đang nóng dần lên, đầu óc cũng có chút không thanh tỉnh lắm. Tiếp đó, Giản Mặc đang ở trong thân thể Tả Lam lại bắt đầu hoạt động. Giữa lúc mơ màng, Tả Lam lạ lẫm cảm thấy thể mao (à thì... lông cái chỗ đó đó:”>) của Giản Mặc đang ma xát ở mông cậu. Cảm giác có chút ngứa ngứa, có chút tê dại, có phần lạ lẫm, cũng mang theo chút ít e thẹn không hiểu được. Dường như hòa tan một ít đau đớn khi Giản Mặc trong thân thể cậu hung mãnh trườn sát, làm cho cậu càng ngày càng thấy thư thái cùng ấm áp.

“Lam, yêu em nhất....Quả nhiên, cùng người mình yêu nhất ân ái, cảm giác là tuyệt vời đến thế này... A!” Giản Mặc chăm chú vuốt ve Tả Lam cũng đang đồng thời cao trào, nhắm hai mắt thì thảo tự nói thầm, như là giữa kích tình không nhận được nói ra tình yêu ẩn sâu thật lâu cùng chấp nhất của mình.

“Ha.... Không... A ha...” Tả Lam nghen ngào rên lên. Cậu không biết mình đang bị cái gì nữa. Nghe được lời nói lúc này của Giản Mặc đầy lòng lại dâng lên cảm giác ngọt ngào, còn không không chế được d*c v*ng của mình mà phát ra mấy tiếng rên rỉ kì quái đến dọa người.

Thật không thể tin được, cậu lại có thể sa đoạ đến mức ở dưới thân Giản Mặc đạt được kho*i c*m. Đầu óc còn mơ hồ mà khát vọng đối phương càng thêm mạnh mẽ và điên cuồng kết hợp? Thậm chí trong ý thức càng ngày càng tan rã, cậu còn thấy ông chú đang ôm cậu có một lực hấp dẫn không thể kháng cự nổi? Tả Lam đột nhiên muốn khóc lớn lên, cũng muốn tự mắng chửi bản thân nhưng Giản Mặc sẽ không cho cậu có thời gian làm chuyện khác....

Sau một hồi hỗn loạn kịch liệt, Giản Mặc cùng Tả Lam ôm nhau nằm trên giường, hai người có chút hôn vía trên mây, tựa hồ vẫn còn đang chìm trong dư vị tình ái lúc này.

“Lam, thì ra em cũng yêu anh nhiều đến vậy? Anh cực kỳ vui a! Thật lâu sau đó, Giản Mặc đánh võ không khí lặng yên. Hắn hôn cái trán đầy mồ hôi của thiếu niên, trong mắt đều là ý cười.

Tôi Tôi không có. Ta Lam xấu hổ vạn phần vùi đầu trong chăn. Bởi vì tự cậu cũng biết ban này là lần đầu tiên cậu đáp lại Giản Mặc nghiêm túc nhất mà cũng là điên cuồng nhất.

“Thẹn thùng sao? Lam của anh thật là đáng yêu. Em suốt ngày bảo không thích loại chuyện này nhưng thực tế là em không thể cự tuyệt được yêu thương của anh.” Giản Mặc rời khỏi cơ thể Tả Lam, trên mặt vẫn là ý cười. Thật vất vả mới cảm thấy được Tả Lam cũng đang từ từ mà đáp lại, hắn tự nhiên là cực kì vui vẻ. Nên sau khi Giản Mặc trở lại bình thường, tay hắn vẫn một mực không có ngừng mà xoa xoa bóp bóp trên người Tả Lam chiếm tiện nghi....

“Chưa đủ sao? Nhanh biến đi! Tôi còn muốn tiếp tục học bài.” Tả Lam khôi phục lý trí, luống cuống tay chân mà đẩy Giản Mặc ra.

“Không cần gấp vậy a? Em nghỉ ngơi chút đi, ăn tối xong lại học bài cũng không muộn.” Giản Mặc thương lượng.

“Không được, tôi muốn nhảy thẳng lên lớp 12, sau đó thi lên đại học. Sau đó suôn sẻ học xong rồi thuận lợi tốt nghiệp tìm được việc làm luôn.” Tả Lam kiên quyết từ chối đề nghị của Giản Mặc. “Chú không phải nói chờ tôi tốt nghiệp đại học rồi sẽ không quản tự do của tôi nữa sao?”

“Lam, không thể tính như vậy được ...”

“Kháng nghị vô hiệu!” Tả Lam chịu đựng sự bất tiện sau tính Sự mà nhảy xuống giường, chạy vào phòng tắm. “Lúc tôi đi ra, tôi không muốn phải nhìn thấy chú còn ở đây đâu. Chú có thời gian làm càn với tôi sao không cẩn thận nghĩ cách nhanh chóng chấm dứt quan hệ với đám hắc đạo kia đi.” Giản Mặc còn muốn nói cái gì đó, nhưng thấy Tả Lam nhanh chóng đóng cửa phòng tắm đành lắc đầu cười khổ. Cuối cùng sau khi trầm ngâm nửa ngày mà mặc lại quần áo rồi lặng lẽ rời đi.

Tả Lam tắm xong, lúc khoác áo tắm đi ra đã không còn thấy thân ảnh của Giản Mặc vì thế cậu thỏa mãn nhắc lên khóe môi. Quay người lại, Tả Lam nhìn thấy Mộc Nhân đẩy một chiếc xe đồ ăn đủ loại màu sắc, im lặng đứng ở sau mình.

10. Chương 10

“Á... mấy người cái công ty này đi đứng sao đều không phát ra tiếng động vậy?” Tả Lam bị hù nhảy dựng lên, vô thức lùi lại hai bước.

“Tả đại ca, chúng ta không có nhiều thời gian. Cậu mau trốn vào trong xe đẩy này, chúng tôi sẽ đưa cậu ra ngoài.” Mộc Nhân nhỏ giọng thúc giục Tả Lam “Cậu nhanh thay quần áo!”

“Chuyện này... cá nhân tôi thấy không từ mà biệt thì thật bất lịch sự. Còn có, chú hình như đã hiểu lầm Giản Mặc thì phải? Hay là bây giờ chúng ta đi tìm Giản Mặc, ba mặt một lời nói chuyện rõ ràng sẽ tốt hơn.”

“Tả đại ca, cậu không nên tin Giản Mặc, hắn là kẻ lừa đảo, hắn đối xử tốt với cậu là có mục đích xấu, thấy cậu giống Tả đại ca kiếp trước như vậy nên muốn lừa bòn cậu thôi!” Mộc Nhân vội la lên.

Tả Lam xầm mặt, hôm nay nghe được có người nói Giản Mặc lừa bòn mình, trong nội tâm cậu không vui chút nào.

“Không còn thời gian đâu, trì hoãn nữa sẽ bị người khác phát hiện. Tiểu Tả đại ca, xin lỗi, mong cậu nhẫn nại một chút.” Thanh âm Tiểu Bảo đột nhiên vang lên.

Tả Lam nghiêng đầu, cảm thấy gáy đau nhức, sau đó trước mắt tối sầm bất tỉnh nhân sự.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, Tả Lam vì bị xóc nảy mà bình tỉnh, chậm rãi mở mắt. Cậu phát hiện trên người vẫn đang mặc áo tắm, cả người bị cuộn tròn lại lắc lư, xung quanh trắng xóa, xem ra đánh ngất xỉu cậu chính là Tiểu Bảo và Mộc Nhân còn chưa kịp thay quần áo cho cậu..

Nghĩ đến Tiểu Bảo, tâm tư Tả Lam trầm xuống, bởi vì cậu biết rõ Tiểu Bảo đối với Tả đại ca kiếp trước tràn đầy kính yêu cùng tôn sùng, tuyệt đối không thể làm ra việc tổn hại đến cậu, nhưng hiện tại Tiểu Bảo cũng đứng về phía Mộc Nhân. Vậy chẳng lẽ, Giản Mặc thật sự đối với cậu... Không, không phải như vậy! Giản Mặc nhất định sẽ không hại cậu!

Tả Lam tự an ủi mình đồng thời cảm thấy trái tim vô cùng đau đớn. Cậu nhắm mắt lại, lâu sau mới chậm rãi khôi phục bình tĩnh. Lăn nữa mở mắt, cúi đầu nhìn, Tả Lam phát hiện hai tay và hai chân đều bị trói, không thể nhúc nhích, miệng cũng bị một cái khăn tay bịt chặt.

Nghĩ tới lời nói của Mộc Nhân vừa nãy, Tả Lam hiểu bản thân hiện tại bị Tiểu Bảo giấu trong xe đẩy thức ăn, bốn phía trùm khăn trắng kín mít. Dùng cách này để lén mang người ra ngoài thì thần không biết quỷ không hay. Bởi vì Mộc Nhân bình thường phụ trách loại công việc này nên dễ dàng tránh được camera an ninh, chỉ cần vào thang máy xuống đến tầng hầm có bãi đậu xe, đợi Tiểu Bảo lái xe tới là bọn họ có thể nghênh ngang rời đi...

Sau nửa năm bị giam lỏng ở đoàn Thiên Địa, cuối cùng Tả Lam đã được ra ngoài, nhưng cậu lại không có nửa phần vui sướng. Cậu tự trách bản thân đã không nói rõ ràng với Giản Mặc, để bây giờ phải chật vật như thế này.

“Đinh.”

Đúng như dự đoán của Tả Lam, thang máy xuống đến bãi đậu xe, Tả Lam cảm thấy cậu được Tiểu Bảo cẩn thận ôm đi ra, đặt vào một chỗ đã chuẩn bị sẵn trong xe con.

Xe rời khỏi cao ốc không lâu, Mộc Nhân liền tháo bỏ dây trói Tả Lam.

“Hừ! Đồ độc ác, buộc chặt thế làm gì? Muốn phế tay của tôi sao?” Tả Lam trừng mắt nhìn Mộc Nhân cùng Tiểu Bảo lái xe phía trước, lại giật giật áo tắm oán hận hỏi: “Giờ muốn đưa tôi đi đâu?”

“Tả đại ca....”

“Ngừng, gọi tôi là Tả Lam.” Tả Lam ngắt lời Mộc Nhân, vô cùng bất mãn với cách xưng hô chói tai “Tả đại ca” này.

“Tả....Tả, Tả Lam.” Mộc Nhân ngắc ngứ một lúc mới sửa miệng được: “mong cậu tha thứ cho tôi cùng Tiểu Bảo, vì muốn đưa cậu rời khỏi nơi nguy hiểm kia nên mới nghĩ ra hạ sách này.”

“Mộc Nhân, ta sẽ thu xếp để Tả đại ca rời khỏi thành phố này, còn ông...”

“Không cần lo cho tôi, chỉ cần Tả Lam bình an vô sự là tốt rồi.” Mộc Nhân nhanh chóng mở miệng “Người của Tứ Hải có liên lạc với tôi, nói sẽ đảm bảo thu xếp ổn thỏa mọi hậu quả cũng đảm bảo an toàn cho chúng ta. Nhưng bọn họ cần chúng ta làm Giản Mặc năm đó hại chết Tả đại ca.”

“Mấy người thông đồng cùng bọn Tử Hải? Còn chuyện gì nữa? Đại thúc, tôi và chú đều biết Tử Hải và tập đoàn Thiên Địa không đội trời chung, cho nên ý định rửa tay gác kiếm của Giản Mặc mới khó khăn đến vậy, đàm phán mấy lần đều không có kết quả.” Tả Lam nghe xong không khỏi kinh ngạc “Sao tôi có cảm giác như mấy người đang trợ giúp Tử Hải đả kích Giản Mặc, công rắn cắn gà nhà?”

“Hắn chính là không nói đạo nghĩa! Nếu không, năm đó hắn sẽ không thông đồng với Hắc Diễm hại chết Tả đại ca.” Mộc Nhân tức giận, tiếp theo ngẩng đầu nói với Tiểu Bảo “Men theo đường rừng phía nam, sẽ có người tiếp ứng chúng ta.”

“Hắc Diễm là cái gì?” Tả Lam nghe thấy vậy liền vô thức ngoan ngoãn, quay sang hỏi Tiểu Bảo.

“Hắc Diễm là tổ chức kinh địch của là chúng ta năm đó, sau khi Tả đại ca hạ được toàn bộ lãnh đạo của chúng thì vẫn là nằm trong vòng tay của BOSS!” Tiểu Bảo tận lực nói giảm nói tránh.

A, chính là khung cảnh hay xuất hiện trong giấc mơ! Tả Lam như có điều suy nghĩ, cúi đầu xuống, cảm thấy hiện tại Tiểu Bảo là lạ, tựa hồ có chỗ không đúng.

“Đến bây giờ còn gọi Giản Mặc là ông chủ?” Mộc Nhân trách cứ.

“Các anh em theo hắn lâu như thế, đã thành thói quen, nhất thời chưa sửa được. Ai bảo ông giờ mới nói cho tôi biết chính hắn là người hại Tả đại ca năm đó?” Tiểu Bảo tăng tốc, tựa như không muốn tiếp tục đề tài này.

“Hết cách rồi... tôi không muốn để hắn có cơ hội xâm phạm Tả Lam... Tôi đã sống tạm như thế nhiều năm, không có dũng khí vì Tả đại ca báo thù... Bất như thế nào, lần này tôi cũng nhất định phải cứu Tả Lam ra, báo đáp ân tình năm đó!” Mộc Nhân cúi đầu ảm đạm nói với Tiểu Bảo “chú là người tôn trọng Tả đại ca nhất, chú giải thích đi!”

“Này, nói nhiều như, mấy người còn chưa cho tôi biết, tại sao khẳng định được Giản Mặc hại chết Tả đại ca kiếp trước? Hơn nữa, chú còn nói nhờ Tiểu Bảo hỗ trợ, xem ra chú nhất định phải có chứng cứ, không lẽ là...?” Tả Lam hỏi, cậu hiện tại quan tâm nhất đúng là chuyện này.

“Tả Lam, sự kiện kia...”

“Kétttttt!”

Xe đột nhiên dừng lại, chặt gãy lời của Mộc Nhân. Tiểu Bảo nhíu mày nhìn đường lớn phía trước yên tĩnh xuất hiện vài cỗ xe màu đen xe có rèm che, còn có bảy tám người tay cầm súng chia về phía mình, sắc mặt Tiểu Bảo đại biến, lập tức định quay xe nhưng hai bên đã bị cỗ xe ô tô khác vây chặt. Trước tình hình như thế, Tiểu Bảo đành phải cho xe đứng im.

“Cẩn thận!” Tiểu Bảo quay lại dặn dò Mộc Nhân và Tả Lam, bị mấy kẻ dùng súng uy hiếp bước xuống xe.

Lời của Mộc Nhân bị cắt đứt khiến Tả Lam không biết được chuyện năm đó, trong nội tâm khó chịu vô cùng, nhưng cậu cũng nhanh chóng bị người thô lỗ bức xuống xe, đưa tới một gian nhà gỗ nhỏ sâu trong rừng.

“Đây là tình nhân của Giản Mặc sao? Thật không thể tin được.hắn lại có sở thích biến thái như vậy!..”

Một người đàn ông thân hình vĩ ngạn, tuổi chừng hơn năm mươi thấy Tả Lam đang đi vào liền đánh giá một hồi, tiện đà cười nói: “Thật giống Tả đại ca trước kia, thì ra khẩu vị của Giản Mặc là như vậy a?”

Tả Lam nhìn mọi người trong phòng cung kính với người này như thế liền đoán ra thân phận đối phương hẳn không hề đơn giản.

“Thật không thể ngờ, Lăng Sùng ta đường đường là người đứng đầu Tứ Hải, lại vì một tiểu nam sủng thế thân thấp hèn phải tự xuất mã.”

“Này ông già, không ai ép ông muộn như vậy còn ra đường dọa người đâu, nếu như đi đứng bất tiện thì nên ngoan ngoãn về nhà nghỉ ngơi đi.” Tả Lam nghe Lăng Sùng nói mình là nam sủng, còn nói gì mà thế thân, trong nội tâm tức giận, bất chấp tất cả vặc lại.

“Con mẹ nó, con thỏ nhỏ kia mồm mép không vừa đâu, lá gan cũng lớn lắm.” Lăng Sùng hơi ngẩn người, tiện đà then quá hoá giận “Giám nó lại cho tao... Chờ lát nữa xử lý cùng Giản Mặc luôn một thể!”

“Cứ để mọi người biết rõ Giản Mặc lật lọng, ám hại anh em, hại chết Tả đại ca cơ mà!” Mộc Nhân la lên, vội vàng lách mình chắn ở phía trước Tả Lam.

“Đồ ngu ngốc! Nếu như ta không lấy thân phận kẻ đứng đầu Tứ Hải để nói chuyện với người thì làm sao người có thể tin tưởng ta được chứ, làm sao có thể tóm được con thỏ nhỏ được Thiên Địa bảo vệ nghiêm ngặt này chứ?” Lăng Sùng lớn tiếng cười nói.

“Ông...ông lừa tôi?” sắc mặt Mộc Nhân nháy mắt tái nhợt, ánh mắt ngập tràn áy náy nhìn về phía Tả Lam.

Tả Lam bắt đầu dĩ lắc đầu, chuyện tới nước này rồi cậu cũng vô lực trách cứ gã Mộc Nhân khởi đại này:.....’

“Xàm... tao đã từng đến Thiên Địa vài lần, vô tình gặp mây, phát hiện mây thoát nhìn thì bình thường hơn nữa thần sắc không được tự nhiên. Tao lúc ấy chỉ biết mây nhất định có vấn đề!”

Thì ra là như vậy! Tả Lam nhin không được nghĩ Giản Mặc thoát nhìn khôn khéo, kỳ thật quá ngu ngốc. Lăng Sùng chỉ thấy qua Mộc Nhân một, hai lần đã nhận ra được sự bất ổn, Giản Mặc thế mà không phát giác?

“Tao chỉ là lén cùng họ Mộc gặp vài lần, liền tin tưởng tao tuyệt đối, còn kể hết toàn bộ chuyện trước kia.” Lăng Sùng thoát nhìn vô cùng vui vẻ nói với Tả Lam.

Gã được quyền vui sướng, bởi vì gã có thể lợi dụng Tả Lam để ra điều kiện với Giản Mặc, chiếm đoạt lợi ích của tập đoàn Thiên Địa tập đoàn cắt giảm thế lực của Giản Mặc. Nhưng, nếu như Giản Mặc thật sự bởi vì quan tâm Tả Lam mà bị dụ tới đây, gã càng thuận tiện diệt trừ... Không còn chuyện hơn.

“Ha hã... Tôi tò mò không biết trước kia đã làm gì khiến ông chủ Lăng cao hứng đến mức đi mua chuộc người của Thiên Địa bắt cóc Lam?” ngoài cửa truyền đến một giọng nói nhàn nhã, Giản Mặc đột nhiên xuất hiện, thần sắc thản nhiên đứng ở cửa.

“Giản Mặc?” Lăng Sùng cùng đám đàn em lấp bắp kinh hãi.

Giản Mặc cười khẩy đi vào, tiện tay ôm chặt Tả Lam đang ngây ngốc, bảo hộ chặt chẽ cậu.

“Anh sao tới đây được?” Tả Lam ngẩng đầu nhìn Giản Mặc mọi ngày đầu tóc gọn gàng nay lại có chút rối, quần áo cũng hơi nhăn, lập tức hiểu ra “Anh vẫn luôn theo sát em? Kỳ thật anh đã sớm nhìn ra Mộc Nhân có vấn đề, Tiểu Bảo cũng là nghe theo mệnh lệnh của anh mới phối hợp với Mộc Nhân đưa em đi?”

“Lam, em quả nhiên thông minh nha, chả khác gì kiếp trước. Anh thấy em lén tra thông tin về Mộc Nhân nên cảm thấy chắc chắn có chuyện!” Giản Mặc cúi đầu cười hì hì, cọ cọ mấy cái vào người đang ôm trong ngực, rồi mới xoay mặt lạnh lùng nói với Lăng Sùng: “Đừng làm phiền, bọn nó đang ngon giấc lắm!”

Tả Lam hừ một tiếng, quay đầu lại trừng Tiểu Bảo, dám đánh ngất cậu? Trở về sẽ nhất định đòi nợ gã. Tiểu Bảo vội vàng hướng Tả Lam lộ ra bộ dáng cầu xin tha thứ, rồi lại về phía Giản Mặc, làm cho người ngoài đều nghĩ Tiểu Bảo vì giúp Mộc Nhân mà lo sợ..

“Thân thủ của Giản Mặc quả nhiên lợi hại y như lời đồn.” Lăng Sùng hồi phục tinh thần, bởi trong phòng lúc này, ai cũng đều có súng, mà người của gã vẫn đang chiếm ưu thế.

“Xem ra mây cũng rất tin tưởng Mộc Nhân ngu ngốc này nên chỉ dẫn theo vài người đi cùng, rồi lại chủ quan không điều tra mấy cái xe có rèm che. Cho nên vô cùng dễ dàng để tao giải quyết xong bọn nó!” Giản Mặc nhàn nhạt đáp.

“Tao không ngờ được một kẻ tâm ngoan thủ lạt coi mạng người như cỏ rác như Giản Mặc lại có thể vì một thằng d**m mà mạo hiểm!” Lăng Sùng cay độc vừa nói vừa liếc xéo Tả Lam, rồi lại ra vẻ lắc đầu đánh chết cũng không tin Giản Mặc thực sự có tình cảm với cậu.

“Mây sai rồi. Thứ nhất, Lam không phải sủng vật, cậu ấy là người tao yêu nhất. Thứ hai, tao thề, đời này sẽ không để Lam gặp bất kỳ nguy hiểm nào, bởi vậy tao không thể liều mạng như... trước nữa,!” Giản Mặc nói đến đây, lại cúi đầu nhìn Tả Lam cười.

“Em biết rõ, ông chủ nhà anh hiện tại rất muốn nói ‘nếu như tôi chết, ai sẽ bảo vệ em’ ha!” Tả Lam nhìn lại Giản Mặc. Quen nhau lâu như thế, cậu tự biết hẳn muốn nói cái gì.

“Đương nhiên. Không chỉ bảo vệ, anh còn muốn yêu em cả đời nữa cơ.” Giản Mặc cười tủm tỉm, rồi xoay người cùng Tả Lam ngông nghênh ngồi vào ghế đối diện với Lăng Sùng, không thèm để tâm đến nguy hiểm trước mắt.

“Giản Mặc, mày chưa tỉnh mộng hả? Tình hình bây giờ...”

“Tiểu Bảo.” Giản Mặc miễn cưỡng gọi một tiếng cắt đứt lời Lăng Sùng, Tiểu Bảo nhanh nhẹn rút điện thoại ra ấn một dãy số.

“Ông Lăng, nghe điện thoại trước đã rồi nói chuyện tiếp!.” Giản Mặc hất hàm ý nhắc Tiểu Bảo đưa điện thoại cho Lăng Sùng.

Lăng Sùng hồ nghi nhận điện thoại, vừa mới nghe xong vài câu sắc mặt lập tức đại biến.

“Mày dám lén bắt người nhà của tao? Mau thả mẹ và vợ con tao ra, lợi dụng người già phụ nữ và trẻ em, mày có còn là đàn ông không?”

“Ha ha ha! Giờ mày dám nói đạo lý với tao á? Việc mày lừa bắt Lam thì tính sao?” Giản Mặc giấu cợt “Mày một mặt giả bộ đàm phán xóa bỏ ân oán trước đây với tao, một mặt lại lừa gạt, xui khiến người của tao bắt cóc Lam. Rõ ràng mày hèn hạ vô sỉ trước, hôm nay tao chỉ học theo mày thôi.”

“Tao... tao sẽ giết mày!” Lăng Sùng rút súng chìa vào Giản Mặc, nhưng lại chần chừ không bóp cò.

“Giỏi thì bắn đi, ông chủ Lăng tuy không chuyện xấu nào chưa làm. nhưng nghe nói là một đại hiếu tử, hơn nữa còn là một người cha mẫu mực. Chẳng lẽ mày chôn cả gia đình cùng tao?” Giản Mặc không thèm nhìn Lăng Sùng, chỉ lo vuốt ve cằm Tả Lam đang ngồi trên đùi hắn.

“Bốp!”

Tả Lam không thể nhịn hơn được nữa, thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, cậu nhất thời tức giận đưa tay đánh Giản Mặc một cái.

“Á... Lam đánh anh mạnh thế thật?” Giản Mặc thấp giọng cười, bộ dáng không coi ai ra gì chọc tức đám người Lăng Sùng.

“Ông chủ Lăng, ông còn chưa rõ sao? BOSS của chúng tôi đã sớm nhận ra Tứ Hải các người không có thành ý nên không thể ngồi chờ chết được. Vừa đàm phán với các người thuận tiện cũng làm ăn với Sậu Vũ luôn, cùng bọn họ hợp tác tiêu diệt thế lực của Tứ Hải, để bọn họ tiếp nhận địa bàn của các người, Thiên Địa chúng tôi không cần lợi lộc gì” Tiểu Bảo tốt tính giải thích.

“Không cần gì cả? Tao thấy bọn mày nhân cơ hội này cùng Sậu Vũ chấm dứt ân oán để dễ dàng thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này mới đúng!” Lăng Sùng tức giận nói.

“Mày là người hiểu chuyện, tao không muốn lãng phí thời gian nữa. Nói cho mày biết, hiện tại tổng bộ Tứ Hải bọn mày đã bị Sậu Vũ hạ rồi.” Giản Mặc nói đến đây thì dừng lại, liếc nhìn Lăng Sùng đang muốn nói gì đó nhưng lại thôi, trong mắt tràn ngập ngạo khí cùng vui vẻ.

“Lăng Sùng, không cần hoài nghi lời tao đâu. Tao biết rõ mày đêm nay sẽ gặp Mộc Nhân, nên mày không thể có mặt ở tổng bộ Tứ Hải. Hiển nhiên, không có thủ lĩnh chỉ huy thì chuyện tổng bộ nhanh chóng bị công phá cũng dễ hiểu mà”

Lăng Sùng cắn răng không nói, ánh mắt đầy phẫn hận.

“Tao thấy mày nên rửa tay gác kiếm thì tao có thể nghĩ cách bảo vệ cả nhà mày già trẻ bình an, ít nhất có thể để mấy người không cần lo cơm áo gạo tiền sống quãng đời còn lại. Đương nhiên, mày cũng có thể chọn cách khác.” Giản Mặc để Tả Lam đang vịn vịn trên đùi mình bước xuống đất, nhưng không hề thay đổi tư thế ôm ấp “Lăng Sùng, giờ mày có súng, nếu mày muốn cùng tao đồng vu qui tận thì cũng được.”

“Chỉ có điều người đứng đầu Sậu Vũ không có nhân đạo như BOSS của chúng tôi đâu, tôi nghe nói sở thích của gã chính là nhốt người thân của địch thủ vào xe rồi gài mìn quả bom cho nổ OÀNH một cái!” Tiểu Bảo vẻ mặt chân thành tiếp lời, lại còn giơ tay mình họa vụ nổ vô cùng chuyên nghiệp.

Lăng Sùng gương mặt run rẩy, gã biết Tiểu Bảo không có nói quàng, Giản Mặc nắm chắc điểm yếu nên mới dám một mình tới. Cho dù hiện tại gã có thể bắn tung đầu Tả Lam, ép Giản Mặc tha cho nhà của gã thì gã cũng không có đủ lực để ganh đua với Sậu Vũ, nói không chừng còn có thể lập tức mất mạng.

Cân nhắc một hồi, Lăng Sùng cuối cùng bỏ súng xuống, đàn em dưới trướng cũng làm theo.

“Rất tốt, trước đưa bọn họ về.” Giản Mặc hạ lệnh, Tả Lam lúc này mới thấy người của Thiên Địa tới.

“Thì ra anh đã sớm có kế hoạch, chỉ chờ ông lão này lừa gạt Mộc Nhân tới bắt em?” Tả Lam một câu ông lão hai câu ông già làm cho Lăng Sùng vô cùng bức mình, nhưng lúc này uy thế đã mất gã không thể kháng nghị, yên lặng cúi đầu bị người của Giản Mặc mang ra ngoài.

“Thiên hạ thái bình! Cuối cùng cũng thoát được quan hệ với xã hội đen.” Giản Mặc mỉm cười nhìn về phía Tả Lam nói “Vài ngày nữa Lam muốn đi đâu cũng được, nhưng nhất định phải cho anh đi cùng.”

“Hừ, trước hết để em trở lại trường học!” Tả Lam phẫn nộ nói ra.

“Đương nhiên, nhưng sau này em cũng không cần quá chăm chỉ đâu, anh sẽ đau lòng lắm đấy.” Giản Mặc thấy Tả Lam gặp biến cố không có phản ứng gì thì tò mò “Lam, em không nghĩ anh sẽ lợi dụng em để bắt Lăng Sùng đấy chứ?”

“Đồ ngốc nhà anh? Hời ngu thế?” Tả Lam nhìn bốn phía, nói tiếp “Em không thấy Vương Ân đâu cả, anh ta nhất định là cùng Sậu Vũ đi quấy đảo nhà ông cụ kia rồi? Nếu như anh muốn lợi dụng em cùng Sậu Vũ để làm giảm thế lực của ông lão kia thì đâu cần đích thân tới đây?”

“Lam hiểu anh nhất, biết rõ tình yêu của anh tuyệt đối chân thật.” Giản Mặc cười hi hi nâng cằm Tả Lam rồi hôn, sau đó lại thở dài một hơi “kỳ thật anh có chút sợ hãi.”

“Gi?” Tả Lam kinh ngạc nhảy mất mấy cái.

“Tuy mọi việc đều nằm trong dự liệu của anh, nhưng nếu như phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn để em gặp nguy hiểm, anh sống không bằng chết.”

“Phi, ông già, trong đầu của anh không thể nghĩ chuyện nào tốt hơn sao? Nghĩ lung tung gì thế?” Tả Lam đưa tay chặn miệng Giản Mặc, cậu thấy được sự ân cần cùng lo sợ trong ánh mắt hắn, nghĩ đến việc khiến một kẻ coi trời bằng vung như hắn sợ tới mức thê thảm như vậy, trong nội tâm lập tức ngọt ngào.

“Tả Lam, cậu tin tưởng hắn?” Mộc Nhân sau một lúc ngáy người đã định thần lại, tiến lên lấp bắp hỏi.

“Tên ông là Mộc Nhân thì chẳng lẽ ông đúng là Mộc Đầu Nhân (Mộc Đầu Nhân = đầu gỗ)? Lại còn nói BOSS hại chết Tả đại ca, nếu như không phải thấy ông một lòng lo nghĩ cho tiểu Tả đại ca bây giờ, hơn nữa Boss bảo tôi cứ theo ý ông dẫn người đến cho bọn Tứ Hải, tôi thật sự muốn đập ông một trận như tử rồi.” Tiểu Bảo ở bên cạnh nói chen vào.

“Tôi không nhìn lầm mà! Trước đêm Tả đại ca gặp chuyện không may, tôi bị đám bạn kéo đi bar, tận mắt thấy Giản Mặc lên gặp người của Hắc Diễm.” Mộc Nhân kêu lớn: “Kẻ kia chính là tâm phúc của thủ lĩnh Hắc Diễm, tôi tuyệt đối không nhìn lầm.”

“Cho nên sau khi Tả đại ca đồng vu quy tận với người Hắc Diễm ông đổ hết mọi tội lỗi cho BOSS?” Tiểu Bảo lắc đầu “Ông biết người BOSS gặp năm đó là ai không hả?”

Mộc Nhân lắc đầu nguây nguây y như trong dự liệu của Tả Lam.

“Đó là Vương Suất – anh trai Vương Ân, là Lam ở kiếp trước phái đi làm nội gián.” Giản Mặc thở dài một hơi nói tiếp lời của Tiểu Bảo, nhưng mắt vẫn nhìn Tả Lam chăm chú.

“Lam, anh đã từng nói, kiếp trước em vì anh nên mới tiếp nhận vị trí thủ lĩnh, vốn em có ý định cùng anh ra nước ngoài định cư, rời xa thế giới thị phi này nhưng cha mẹ anh không cần tận mắt thấy người của Hắc Diễm say rượu bắn loạn làm chết người qua đường, cảnh sát yêu cầu bọn họ ra tòa làm chứng.”

“Cho nên những người kia giết cha mẹ anh?” Tả Lam run giọng hỏi.

“Đêm đó em hẹn anh ra ngoài đấu võ, còn nói giỡn sẽ dùng kết quả để quyết định vị trí trên giường. Cũng vì thế mà không ở nhà, thoát được tai kiếp.” Giản Mặc nói đến đây ánh mắt liền ảm đạm, Tả Lam vô thức nép vào người hắn, Giản Mặc thuận thế siết chặt hơn người trong lòng.

“Một mình anh thì không cách nào báo được thù. Vì anh, em tiếp quản vị trí thủ lĩnh của cha, ngay khi cha mẹ em từ trần liền chính thức tuyên chiến với Hắc Diễm.”

“Năm đó chúng ta tranh đoạt địa bàn với Hắc Diễm, có người hi sinh nhưng không trách cứ BOSS, bởi cho dù không có thù riêng, cũng không thể đội trời chung với Hắc Diễm.” Tiểu Bảo tiếp lời.

“Tối đó Vương Suất khó khăn lắm mới liên hệ được với anh, nói thủ lĩnh Hắc Diễm sẽ ở kho hàng số 19 giao dịch thuốc phiện.” Giản Mặc nói tới đây thì trầm giọng “anh lúc ấy đã vô cùng sai lầm, vì không muốn liên lụy đến mọi người nên đã che giấu tin tức này, định một mình đi trước một bước giải quyết hết đám chúng nó, tự mình báo thù cho cha mẹ.”

“Nhưng sau đó Vương Suất không thấy mọi người bên này có động tĩnh gì, bất chấp nguy hiểm truyền lại tin tức, kết quả bị Hắc Diễm phát hiện, liền chôn sống anh ấy.” Tiểu Bảo nói đến đây cúi thấp đầu xuống.

“Vương Suất trước khi chết đã để lại ám hiệu vạch rõ kế hoạch tiếp ứng của đám Hắc Diễm, Tả đại ca biết được lập tức mang theo vài người chạy tới kho hàng, huyết chiến với Hắc Diễm. Bởi vì đại ca biết biết rõ nếu như kéo dài thời gian, đối phương sẽ còn bố trí cạm bẫy để BOSS cắn câu.”

“Khi anh nhận được tin tức, cùng các anh em khác đuổi tới thì em đã ngã xuống.” Giản Mặc nói với Tả Lam, rồi lại liếc nhìn Mộc Nhân đang ngây ra như phỗng “Mọi chuyện là như vậy!”

“Vậy sao không nói cho tôi biết?” Mộc Nhân thần sắc hoảng hốt, nhất thời chưa thể chấp nhận được mọi hận vài chục năm hóa ra chỉ là hiểu lầm, Giản Mặc không hề phản bội Tả Lam..

“Tuổi gì đòi biết? Đồ dẫn, hoang tưởng đòi ly gián ông đây với Lam rồi còn muốn nghe kể chuyện xưa?” Giản Mặc thoát nhìn như đang oán niệm, làm cho Tả Lam âm thầm nuốt nước miếng. Hiện tại cậu mới biết Giản Mặc là một ông già keo kiệt, nói chuyện rất chua ngoa.

“Ha ha, BOSS đang nói giỡn thôi.” Tiểu Bảo vỗ vai Mộc Nhân đang nặng nề thở dài.

“Vương Suất đại ca vì BOSS tính sai mà gặp nạn, hơn nữa Tả đại ca cũng vì thế mà rời xa chúng ta. Là tiếc nuối là đau xót lớn nhất của BOSS, ông nói xem BOSS có thể nói ra không? Biết rõ chuyện này nên mọi người không ai nhắc lại nữa.”

Tả Lam gật gật đầu, cậu giờ đã hiểu thái độ kiêu ngạo của Vương Ân là do đâu. Từ chuyện Vương Ân lừa gạt trêu đùa cậu mà Giản Mặc cũng không hề trách cứ cũng đủ hiểu nội tâm Giản Mặc cảm thấy tội lỗi như thế nào.

Đối với anh em mà còn thế, vậy thì đối với người yêu thì cảm giác còn khổ sở cùng cực đến mức nào nữa? Tả Lam nghĩ tới đây càng đau lòng, nên không phát giác Giản Mặc híp mắt sờ loạn.

Mộc Nhân biết hết mọi chuyện, trên mặt liền lộ ra áy náy cùng tự trách kịch liệt.

Giản Mặc cùng Tả Lam đương nhiên sẽ không trách cứ Mộc Nhân, hai người gần như đồng thời nói Tiểu Bảo mang y về. Chờ Mộc Nhân vẫn đang liên mồm nói xin lỗi đi ra đến cửa, Tả Lam đột nhiên gọi lại:

“Ngày mai không cần pha trà hồng trà, tôi muốn uống trà ô Long.”

Mộc Nhân sững sốt nửa ngày mới hiểu được ý tứ của Tả Lam, vành mắt lập tức lại đỏ.

“Ai da, sau này nhất định sẽ phải dạy dỗ lại vị Mộc Nhân này, tuổi một bó to dùng rồi còn thường xuyên làm ra biểu tình như thỏ con, nhìn qua có chút kỳ quái.” Tả Lam lắc đầu cười nói.

“Lam, em đối xử với mọi người thật tốt, sao với anh lại hung dữ vậy, thật bất công! Anh là người yêu em nhất mà!” Giản Mặc cười, vui mặt vào vai Tả Lam làm nũng, vô cùng mất hình tượng.

“Nói vậy bạ cái gì thế hả? Em chỉ là đột nhiên muốn thay đổi khẩu vị thôi, Mộc Đầu Nhân pha trà rất ngon nên muốn giữ lại.” Tả Lam trừng mắt nhìn Giản Mặc, rõ ràng vừa nãy cậu không hề cười với Mộc Nhân, mà được gọi là ‘đối xử tốt’?

“Được rồi, chúng ta không nói cái này nữa, về trước rồi tính sau, được không?” Giản Mặc nói xong liền nắm tay Tả Lam đứng dậy.

Tả Lam theo phản xạ giơ tay ra, cùng Giản Mặc đan ngón tay vào nhau, đồng thời quay sang nhìn đối phương, nội tâm hai người tràn đầy ngọt ngào.

“Lam, em lại đỏ mặt... nhìn thật mê người, không bằng chúng ta bây giờ trở về làm tiếp lần nữa nha.” trong không khí ấm áp Giản Mặc nổi tính du côn đề nghị, Tả Lam nghe xong xầm mặt.

“Ông chú già, đầu anh chứa cái gì vậy? Cả ngày toàn nghĩ đến mấy chuyện hạ lưu này?”

“Thực sắc tính dã, khao khát thân thể người mình yêu thì có gì sai?” Giản Mặc lý trực khí trắng trả lời.

“Trước khi bị Mộc Đầu Nhân đại thúc mang đi đã làm một lần, anh nếu như còn mặt dày quần lấy em, coi chừng sau này...”

“Sao vậy?.. Chẳng lẽ sau này em sẽ bỏ anh đi kiếm tình nhân mới?” Giản Mặc vội vàng ngắt lời Tả Lam, trong ánh mắt lộ ra nguy hiểm ý muốn cảnh cáo “nếu như em dám để người khác chạm vào, anh nhất định sẽ khiến em ba ngày không xuống được giường

“Anh nghĩ rằng em giống anh, tùy tiện bắt người về để oox trên giường à?” Tả Lam không thêm để tâm đến uy hiếp của Giản Mặc, dò xét thân thể Giản Mặc một hồi, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười tia quỷ dị “ông già, anh quên rằng em bây giờ vẫn đang tuổi dậy thì sao?”

“Gi?” Giản Mặc nhìn chăm chú biểu tình của Tả Lam đầy hứng thú.

“Giả như anh còn dám bắt lịch sự, làm xằng làm bậy, chờ đến khi anh tuổi già sức yếu, em sẽ dùng thân thể khoẻ mạnh này làm mọi chuyện mà anh đã từng làm với em đòi cả vốn lẫn lãi”

Giản Mặc, cười ha ha, cúi đầu ôn Tả Lam, dùng miệng ngăn chặn những lời hung ác cậu sắp nói ra, hẳn đương nhiên sẽ không lo lắng uy hiếp đáng yêu này của cậu.

Bởi vì Giản Mặc biết rõ, thượng đế đã quá thiện tâm khi cho hắn được gặp lại Tả Lam lần nữa, như vậy ngài nhất định sẽ lần nữa phù hộ hắn hảo hảo yêu thương thiếu niên này, cho đến vĩnh viễn.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chua-ban-phuoc>